

80
INDO-CHINOIS

812

337 經 文 開 通

THÔNG QUAN-VĂN KINH

Tĩnh Gia-Định — Làng An-Hội

LINH-QUANG-TỰ

Hạt Rạchgiá — Tổng Thanh-Yên — PHƯỚC LONG

TAM-GIÁO THÁNH-THẬT

ĐẠO-QUAN TRƯỚC SOẠN

VÀ

Giữ bản quyền

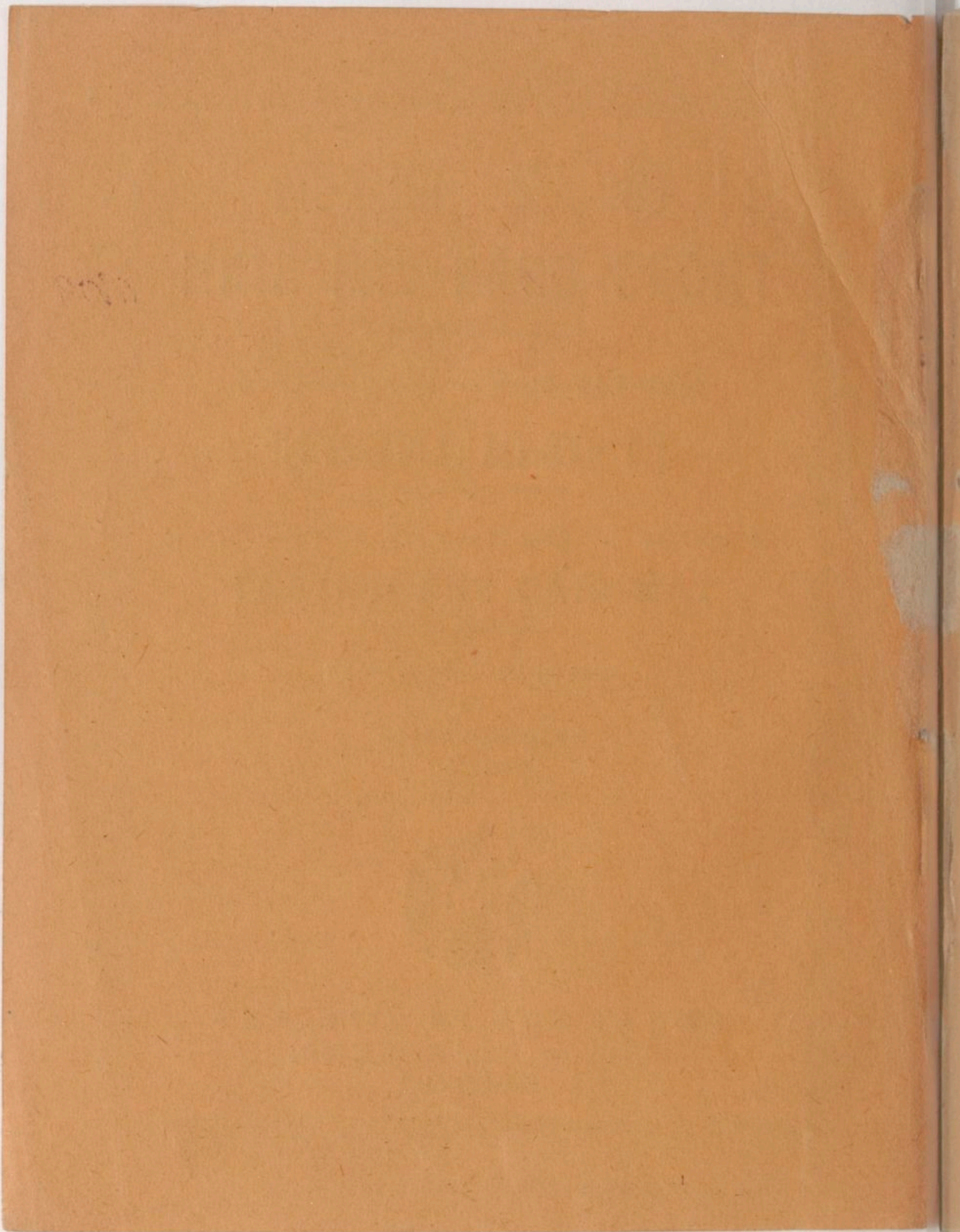

IN TẠI NHÀ IN XƯA-NAY

60-64, Boulevard Bonard, 60-64

SAIGON

In lần thứ nhứt 5.000 cuốn

ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ

DEPOT LEGAL
INDOCHINE

Nº 9309

Thông Quang văn kinh tựa

Kinh này nguyên thiết Tổ-phát lão-nhơn làm ra. Hơn tự chánh văn thượng hạ 2 cuốn. Phân làm năm mươi bài, mượn danh gọi rằng năm mươi ải, để qui cũ dạy người tu hành, biết nẻo khữ trước nhì tâm thanh, đương nay chữ nho rậm rộp; vậy nên tôi vưng lời tiên hiền, diễn nghĩa quốc âm cho dễ hiểu hoát thông đạo cả đẳng cao siêu, dẹp tà tôn chánh chỉ mở đường trời lối thấy thanh lương phát cảnh, trong đời thiên-hạ hằng hà, ty tánh cận nhì tập viên, đều nhiễm bì mao tật bệnh rất nhiều, thánh hiền ẩn-hiền lộ truyền, lời vàng tiếng ngọc, tỷ như thuốc linh, để đối trị tâm bệnh người, ai có bệnh chi thời phát có thuốc này, dầu thang trúng bệnh, khởi từ hồi sanh, tiềm đạo tu hành, ấy là đường trời trước mắt đó. Trong đây dẫn lời cổ, tiên phát thánh dạy đồ rất nhiều. Tuy nói ải chẳng phải thiết có quang ải chi, đều nói việc đời, người bị trong

mấy vách, sắc tài iều khí vân vân, ấy là ma vương quỷ tướng tặc yêu tà mị rối loạn, gọi rằng ải khẩu trời buộc ngăn cản, chẳng cho người hiền quá quang kiến phát. Trên đời xir xir người đều thông minh tuấn kiệt, trời bang tánh linh, lẽ nào chịu mui lý hay sao? Vậy chư tôn nhân lâm chiêm nghiệm, đành trừ quét dẹp vược ra lưới trần. Nào có khó chi mỗi người đều có đạo tâm chứa tể, để mà chiếu phá giải vây. Coi kinh này thời tâm lạnh thần hội gọi người tài trí tiên hơn phát tử, còn nói việc phẫn phát oanh liệt, là nói tâm tánh người mạnh mẽ, chẳng phải nói sức cang hoành bạo động. Kinh diệc nói: "nam nhi đảo xir thị hào hùng." Thánh nói "oai vũ bất khuất, chí cang chí đại," ấy là nói người khẳng khái, khai phá lòng phàm, trở mở đường trời, biết nẻo thanh thoi mà lia tục người người hội không khắp trong thiên hạ đều thất hóa.

LINH QUANG TỰ: TRẦN-ĐẠO-QUANG

Kinh này ở tỉnh Gia-định-tổng Bình-trị-Thượng làng An-hội chùa Linh-Quang và hạt Rạch-giá quận Phước-long, Thánh thất, hai chỗ đều có.

THÔNG QUAN VĂN KINH

DIỄN NGHĨA

Long phi ất sửu năm trời,
Đại Nam Khải-định trị đời âu ca.
Ân thi nhờ lượn quốc gia,
Khắp trong thiên hạ gần xa vui vầy.
Bốn phương nam bắc đông tây,
Tiêu diêu lạc nghiệp thuở này an nhiên.
Tam Giáo Đại Đạo phổ truyền,
Lão Quân Thái Thượng đức hiền vi tiên.
Xưng rằng đạo giáo tiên thiên,
Thượng thừa thượng phẩm lưu truyền minh sư.
Hoãn khai đại đạo thiện từ,
Giáo nhơn giới sát đoạn trừ dục dâm.
Cầm ứng thiên hạ phổng tầm,
Nói theo qui cũ thậm thâm chơn truyền.
Tu hành đoạn chánh cố kiên,
Xuất loại bạc tị quần hiền siêu thắng.
Đánh thiên lập địa ai bằng
Tịch tà qui chánh nhứt môn,
Nguyên nhơn tề tựu hậu đơn tu hành.

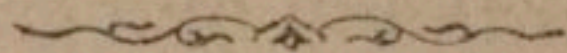
Tài năng khởi từ hồi sanh,
Châu lưu thiên hạ thông hành Đạo chơn,
Tự tư dĩ hậu đồng nhơn,
Hồi tâm tỉnh ngộ nhiều cơn luận bàn,
Kiếm tiền đạo cả hỏi hang,
Noi theo đường chánh bằng ngàn cao siêu,
Thích Ca Phật Tổ bản phiêu,
Đạo cao đức trọng tiêu điều ta bà,
Xưng rằng phật giáo chánh gia,
Thiền lâm qui cũ đạo là cao tôn.
Thượng thừa thượng vị chánh môn,
Hoảng khai y bát nhơn ôn phổ truyền,
Bao la quản đại vô biên,
Độ nhơn cứu thế về miền lạc bang,
Khắp trong thế giới bình an,
Cải ác tùng thiện khỏi đàng trầm luân,
Từ bi thiên hạ khâm tuân,
Qui y sám hối tẩy trừng phạm Tâm,
Tam qui ngũ giới gìn cầm,
Noi theo Phật tổ phổng tầm tiên thiên,
Tam qui chẳng cố chẳng kiên,
Làm sao cho đặng về miền tịnh thanh,
Ngũ giới chẳng giữ chẳng gìn,
Làm sao cho đặng vãng sanh thiên đường,
Dưng khuyên tăng ni tổ tượng,
Qui y bất chánh mất đường tiêu điều.

Phật gia chánh pháp cao siêu,
Tăng chúng thấy đều thể hiện Thích Ca.
Đại thành chí thánh nho gia,
Đại hiền đại đức đạo ta chánh truyền.
Khải giáo đồ đệ tam thiên,
Thất thập nhị hiền phân bốn hườn nguyên.
Trung thứ thừa thực tương truyền,
Nho gia chánh thống cố kiên đời đời.
Thinh kiêm châu ngọc những lời,
Phá mê thiên cổ người người đồng đăng.
Chung linh mộc đạt điều văn,
Tổ vương chứng quả dễ bằng làm gương.
Khắp trong thiên hạ hảng tường,
Triều văn tịch khả đường đường siêu thẳng.

In tại nhà in XƯA-NAY — Nguyễn-háo-Vĩnh,
60-64, Boulevard Bonard, Saigon

KINH THU'ỢNG QUYỀN

Thuần dương Lữ tổ bày lời truyền,
Dặng dò đạo hữu tinh chiền nhớ rày,
Mỹ sắc rất độc lắm thay,
Hai mươi mười sáu thể tày hồng nhan,
Trong lưng có giắt kim vàng,
Hại người chẳng thấy lạc toan phách hồn,
Kheo tổ cặng kẻ đồ Tôn,
Gái trai cẩn thận ngữ ngôn đường đường,
Quyết trừ sắc dục nhứt phương,
Dứt giây tình ái oan ương tơ điều,
Đánh phá khóa ngọc tán tiên,
Lòng trần tan nát cao siêu thiên đường,
Tổ sư lân mạng vô cương,
Dạy người tiết dục về đường Tây kinh,
Sắc dục thứ nhứt ải sanh,
Nó là ác độc hung tình bạo tàn,
Giống nó nào khác hồ lang,
Ai yếu bóng vía phách tan lạc hồn,
Tứ chi diêu động mê hồn,
Thần hao khí tán ngày dờn thất thân.
Khá thương cho kẻ phạm trần,
Ngày đêm tham nhiễm tâm thần mê man.

Biển khổ gọi tướng thanh nhân,
Đèn kia dầu hết khô khan cạng bình.
Thân người hao kiệt khí tinh,
Như xe liệt máy linh đình thảng ngày.
Vung khuyên học đạo ai ai,
Sớm trừ sắc dục Thiên Thai hầu gần.
Kể từ nguyên thủy sơ phân,
Theo trong sắc dục tạo thân thành người
Cổ luyện sắc dục hại tươi,
Sanh sanh tử tử hiền lương tỏ tường.
Sắc dục giữ tợ ma ương,
Thần tiên hơ hồng mất đường tiêu điều.
Thiện nam tinh nữ thấy đều,
Phải dùng gươm huệ trăm tiêu sắc trần.
Vô tư vô lự mười phần,
Gọi người quân tử thanh tân anh hào.
Thứ nhứt quan ải đánh tiêu,
Sắc ma vỡ mặt chắc chiêu hàng đầu.
Ải đầu trừ chẳng bao lâu,
Mấy mươi ải dưới đầu đầu kinh hoàng.
Tu hành nào có gian nang,
Nếu không tri huệ diêm quan xuống miền.
Lời khuyên đạo hữu cần chuyên,
Ra tài đánh dẹp cho yên sắc trần.
Dễ tu dễ luyện mười phần,
Nếu mà hơ hồng mạng thân có tỳ.

Tốt tươi như nàng Tây-Thi,
Lịch sự tài sắc phương phi ai bì.
Cũng là thích thúí quý chi,
Trượng phu quân tử phải xem tỏ tường.
Thích Ca trực chỉ nhứt chương,
Hằng nga thế nữ nương nương anh kiều.
Nó là ma quái tinh yêu,
Làm cho lưu xử Tịnh điều hạ trần.
Thề lòng son sắc phục thân,
Tiêu điều trở lợi thanh tân cõi trời.
Khuyên trong hiền hữu các nơi,
Nhớ lời Tổ dạy thanh thoi dề huê.
Thời thời khắc khắc phá mê,
Hồi quan phản chiếu minh đề tánh tâm.
Huyền đình trấn tại động thâm,
Chẳng lìa dây phút đạo tâm ân cần.
Khác nào nông phu xuất thân,
Phát cỏ nhổ gốc lần lần hết tiêu.
Mạch hòa thanh mậu căng miên,
Đạo tâm phát hiệu cao siêu thiên đường.
Mỹ sắc vây khắp bốn phương,
Không cang không phạm chẳng vương đến mình.
Đạo tâm phát hiện thanh minh,
Thiệt là kiên cố thông linh miêng trường.
Trong trần nhiều kẻ oan ương,
Mụi mê tâm tánh khoe trương ỷ tài.

Tự thi tự kỹ mình hay,
Đều phạm sắc dục trái quai nhiều đường.
Chiêm bao mộng mỵ bại dương,
Chẳng biết chế trị dụng phương phép gì.
Tâm cao khi ngạo nhiều khi,
Chẳng biết thấp thỏi khiêm ty hồi đầu.
Cao hơn đánh lễ khẩn cầu,
Truyện trau điều xír ngổ hầu cấm ngăn.
Ngày đêm lửa dục đàng đàng,
Hưng hưng phát dậy khô dẫn khó ngăn.
Chỉnh vì chưa tiết dục căng,
Dũng mãnh tinh tấn mà phăng mà tầm.
Âm dương hội hiệp nguyên thâm,
Công phu nỗ lực phẫn tâm cự căng.
Ngày đêm phấn chí siêng năng,
Nhỏ hết gốc rễ mấy từng sạch trơn.
Sắc thân thọ tỹ nam sơn,
Pháp thân khoái lạc hỏa chơn tiên thần.
Dễ tu dễ luyện muôn phần,
Khác nào phật tử xuống trần lập công.
Ãi nhứt mà đánh chẳng thông,
Mấy mươi ãi dưới khó trông qua rày.
Vâng khuyên hiền hữu ai ai,
Mau đem nhứt ãi đánh rày thẳng qua.
Mấy chục ãi dưới chẳng xa,
Ta đi tới đó nó ra hàng đầu.

Nhược bằng nghịch mạng khó âu,
Trừ nó một khắc ngổ hầu đi qua.

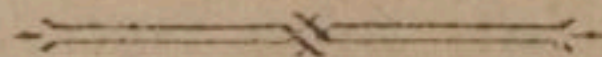
Nào lo cẳng trở vậy mà,
Thần ta phấn chấn quĩ ma tan hồn.

Đạo cao đức hậu phước tồn,
Thánh thần cũng kính tiên môn cũng nhường.

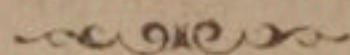
Ai bằng mê mụi vẫn vương,
Đánh phá chẳng dặng khá thương vô cùng.

Quấy tướng đạo đức cao sùng,
Ngàn năm chẳng dặng thung dung cõi trời.

Làm sao cho được thanh thoi,
Tiêu điều thắng cảnh vui chơi thanh nhàn.

THỨ NHÌ Ắ ẮN ẮI

Tử vương dạy bảo chi lâm,
Người sanh đâu có trăm năm vậy thì.
Sống lâu chết yếu khó kỳ,
Ngày trước cõi ngựa mà đi ngoài đàng.

Nay nằm trong quan rõ ràng,
Vợ con bỏ lợi bằng ngàn tam canh.
Bao nhiêu tội nghiệt đồng hành,
Chẳng cầu linh được Tịnh thanh thái hòa.
Ngộ mà chẳng biết làm ra,
Biết mà chẳng luyện thiết là ngu si.

Đạo học thời phải thông tri,
Đồng mãnh tinh tấn phất, phi thiên đường.
Vợ con hầu hạ lễ thường,
Bạc vàng cửa cải mới tường cửa chung.
Sớm tiêm tánh mạng tu cùng
Người sanh tại thế phù dung là thường.
Chỉnh biết tánh mạng pháp vương,
Siêu phàm nhập thánh đường đường oai nghiêm.
Sao mà có tri chẳng tiêm,
Thiên hạ ân ái nịt chiêm lao xao.
Tánh mạng hai chữ khó trau,
Cổ luyện ân ái âm tàu lên cầu.
Ân ân ái ái làm đầu,
Ngày ngày tháng tháng ngổ hầu mụi mè.
Ngân mưu trăm kế thâm thê,
Tôn hơn ích kỷ nhiều bề đa đoan.
Đạo binh thủy hỏa chẳng màng,
Hỗ lang xà yết băng ngàn cũng đi.
Sống chết chẳng tưởng chẳng vì,
Lao lao lục lục mà đi cho đành.
Chỉnh vì con cháu bão sanh,
Lấy làm trường cửu lập thành qui mô.
Thân già huyết kiệt tinh khô,
Đại bịnh xây đến ô hô huỳnh tuyền.
Tuy có con thảo cháu hiền,
Thế cũng chẳng đặng bạc tiền cũng không.

Bình sanh làm việc bất thông,
Tam thốn khí đoạn luân trầm âm ty.
Phách hồn hai ngã biệt ly,
Luân hồi địa ngục rõ thì giả chơn.
Mê ân luyến ái nhiều cơn,
Xuống nơi âm phủ thua hơn mặt người.
Vưng khuyển hiền hữu nhớ lời,
Sớm mau khán phá vậy thời thông tri.
Một phen nghĩ lợi nghĩ đi
Đánh phá ân ái biệt ly đoạn trần.
Trong ngọt có dẫn mười phần,
Trong ơn có hại xa gần thông tri.
Ân ái dối giả ngoa phi,
Chẳng vì ân ái làm chi lụy mình.
Đánh phá khóa ngọc chuôn linh,
Thoát vòng trần tục gởi mình thái không.
Vô câu vô thức thần thông,
Tiêu diêu vật ngoại Tây Đông an nhàn.
Ân ái vốn thiệt nghiệt oan,
Ngày đêm lặn hụp trong trường ái ân.
Cha con chồng vợ hoan hân,
Tháng ngày hỷ hướm trong trần vui chơi.
Sao bằng học đặng đạo trời,
Vợ con bậu bạn vậy thời nương nhau.
Ở có đạo nghĩa trước sau
Thũy chung như nhứt nghèo giàu tận tâm.

Nhơn luân thiên lý cao thâm,
Có thứ có lớp đồng tâm an nhàn.

Thiên đạo nhơn đạo hai dàng,
Tại gia xuất thế qui cang mỗi giếng.

Nhớ lời Phật Tổ dạy khuyên,
Tiện nghi khoái lạc vô biên vô cùng.

Thánh hiền tiên Phật thung dung,
Tại gia xuất thế cũng đồng siêu thắng.

Tại gia phấn chí siên năng,
Xuất gia đồng mãnh vi bằng thần tiên.

Sự thân kinh thượng nhượng hiền,
Quyết trừ ân ái kiên thiền quá quang.

Chặt phá giây sặc niên vàng,
Nhảy ra cho khỏi băng ngàn lên mây.

Ai mà phá chẳng dặng vây,
Thời phải ở lại cõi này gian nang.

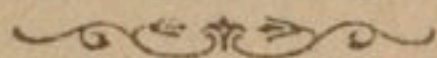
Ân ái một ải đại quang,
Các vị ra sức phá toan tiêu điều.

Ân ân ái ái trần hiêu,
Cổ cố luyện' luyện người đều chẳng không.

Thề lòng đánh dẹp cho thông,
Thung dung trở lợi thắng xông Tây cang.

Thanh thời ngàn dặm trải sang,
Vô phiền vô não lạc bang trở về.

Trực chỉ giá thượng thiên thê,
Tiêu điều khoái lạc ngoã nguê thanh nhàn.

THỨ BA CẢI VINH QUI

Lão Tử đạo đức phán ra,
Tuy cầm ngọc bích ngựa xa thừa nhân.
Trước thời ngựa tứ tán vàng,
Chẳng bằng ngộ đạo tham thành qui y.
Cho nên Huỳnh đế nhượng vị,
Tiềm Quán Thành Tử ba khi khấu đầu.
Thích Ca cần học đạo mầu,
Hoàn cung lia bỏ khăn cầu chỉ nhọn.
A lam hỷ giả bất chơn,
Nhiên Đăng Phật Tổ ra ơn điểm đầu.
Trương lương vưng chức lên tâu,
Tiềm ông Tông Tử đạo mầu truyền trao.
Khổng-tử chỉ thánh lời rao,
Sang giàu vinh diệu khác nào phù vân.
Giàu mà không đạo chẳng cần,
Nghèo mà có đạo có ân hơn giàu.
Chơn quân bày tỏ trước sau,
Chẳng cầu đại đạo làm sao thoát trần.
Dầu cậy tài trí minh tân,
Há nên quân tử giai nhân kiên bền.
Quan âm trăm tuổi như tên,
Khác nào lửa đá nhán lên tang hân.
Thân như bèo bọt chẳng lâu,
Chỉ tham lợi lộc để cầu cháu con.

Hình dung khô héo thon von,
Bạc tiền như núi như non làm gì ?
Vô thường lên bắc một khi,
Hỏi ôi thế thể từ qui âm tào,
Kheo tổ phân phú lời rao,
Tâm an chẳng đẹp quan cao công hầu,
Tánh định chiếu diệu song mâu,
Thành kia mười dặm mạnh đâu cho bằng,
Chỉnh tan đạo đức siêng năng,
Vinh huê phú quý muôn từng nghiệt oan,
Quý vinh chỉnh có hai đàng,
Thiên tước nhờn tước rõ ràng phân minh,
Thiên tước đạo đức thông linh,
Nhơn tước danh vị thiệt tình giàu sang,
Mười năm đọc sách song hàng,
Tinh thần hao phí tâm cang bồi hồi,
Mai mà chiếm đặng lộc ngôi,
Thanh liêm chẳng có ôi thời khốn nạn.
Khác nào dè bạn hồ hang,
Gà lồng lửa bếp hỏa thang hầu gần,
Tháng ngày no đủ hoan hàn,
Vinh hoa như vậy mười phần khốn thay,
Hạt rống mười cối rộng bay,
Nào có lương phạn sánh tày linh tiên,
Vưng khuyên hậu thế cần chuyên,
Thề lòng tiên Phật về miền tây kinh.

Đạo đức thú vị thông linh,
Dưỡng an tánh mạng thiết tình qui vinh.

Trời đất mừng rỡ cam thương,
Qui chơn quán giả tầm thanh.

Thánh hiền khen ngợi thần minh kiến nhưn
Thiết là vinh qui đường đường nghiêm trang

Phước lộc an hưởng giàu sang,
Mão vàng áo ngọc thỉnh thoang cõi trời,

Gọi là vinh qui vui chơi,
Bất sanh bất diệt đời đời ngọc kinh.

So cùng trần thế qui vinh,
Khác nào bèo bọt linh đình giữa vời.

Vưng khuyên đạo hữu nơi nơi,
Mau đem qui giả dưới đời phá tan,

Ài này vinh qui giàu sang.
Đánh ra chẳngặng đặng khó toan tu hành.

Vinh hoa phú qui hùng anh,
Chẳng tham chẳng nhiệm tịnh thanh tẩy trần,

Dầu có vinh qui chẳng cần,
Giàu sang tạo hóa trong trần của chung.

Như vậy mới gọi anh hùng,
Trượng phu quân tử thung dung trên đời.

Thi ân bố đức nơi nơi.
Thể hiện noi thánh vui chơi trùng trùng.

Chẳng vậy kiêu thời ngao cùng,
Tướng mình vinh qui hào hùng bức sang.

Chẳng biết thương kẻ cơ hàn,
Bần cùng cô độc nhiều dang hiểm nguy.
Sang giàu mà dễ làm chi,
Chẳng biết bố hoá ân thi cho người.
Chẳng may quỷ sứ bắt tươi,
Về nơi âm phủ hỡi người dương trần.
Vinh huê phú quý rần rần,
Ích chi trên thế hồng trần hay không.
Người bèn đáp lại tỏ thông,
Chưa từng bố hoá tây đông cho người.
Diêm Vương phán quả những lời,
Như vậy chẳng phải là người tài nô.
Vưng khuyển vinh qui thành đô,
Người người hưởng phước tảo đồ thi ân.
Chẳng hết làm phước làm ơn,
Tích trữ thiên vạn từng từng kinh dinh.
Bảo người làm phước bất bình,
Xảy có việc đến kinh kinh tuông ra.
Bây giờ đã biết sai ngoa,
Khôn khôn đại đại tại ta ban đầu,
Từ này nhần tới phải âu
Ăn năng chữa lỗi ngỗ hầu thi ân.
Khuyên người hưởng phước thanh tân,
Thể hiện noi thánh lòng hơn ở đời.
Thích ca chẳng tưởng ngôi trời,
Bạc vàng bố thí giúp đời cứu dân.

Trang vương nghiệt trái báo oan,
Hồi tâm học đạo mười phần tinh chuyên.
Chung li Lữ tổ quý quyền,
Sanh vương Phương sóc về miền tịnh thanh.
Ngày xưa ẩn hiền thị thành,
Thiệt là vinh quý, hùng anh ai bì.
Công viên quả mảng tây qui,
Trồng sen trong lửa phương phi lạ kỳ.
Bùng khô xô đẩy thuyền đi,
Thiệt là tài trí thua gì thần tiên.
Nước xui chèo ngược pháp thuyền,
Được qua biển khổ về miền thiên cung
Mượn đời phật pháp tu cùng,
Pháp tài lữ địa thủy chung châu tàn.
Ngày xưa Y Doãn tướng thang,
Vinh huê chẳng tưởng tiềm tàng cao siêu.
Độ dân cứu thế cũng nhiều,
Muốn trong thiên hạ thấy đều thẳng siêu.
Khổng tử liệt quốc tiêu diêu,
Tam thiên đồ đệ cũng đều qui chơn.
Mạnh tử trải khắp giang sơn,
Chẳng cầu phú quí ra ơn giúp đời.
Xưa nay hiền thánh khắp nơi,
Châu lưu liệt quất thanh thoi đạo mầu.
Nguyên cùng thiên hạ đâu đâu,
Hồi tâm học đạo quay đầu trở lên.

Khinh tài trọng nghĩa bực trên,
Thế gian vinh quới chẳng nên nhiễm rày.
Trong đời học đạo ai ai,
Xem mà chẳng phá khó tài thắng cao.
Hoặc thấy vinh quới ước ao,
Lợi qua làm bạn quan cao công hầu.
Ấy là vinh quí tham cầu,
Chỉ toan mưu lợi sang giàu ước mong,
Mê mê mụi mụi tấm lòng,
Lao lao lục lục ngổ hòng mụi mê.
Đông tây nam bắc tứ bề,
Sanh lão bệnh tử chĩnh ghê cho đời.
Vưng khuyên học đạo nơi nơi,
Mau đem quí giả phá toi tiêu điều.
Khá trông đạo đức cao siêu,
Đường trời trở lợi tiêu điều thiên đường.
Chẳng vậy nghiệt chường đa đoan,
Ngàn năm muôn kiếp gian nan cõi trần.
Chừng nào choặng thoát thân,
Luân hồi lai vãng ngàn từng xuống lên.

THỨ TƯ ẢI TÀI LỢI

Đại thành chí thánh phán ra,
Quân tử giới nghĩa đạo ta cậy nhờ.

Tiểu nhơn tham luyến mưu cơ,
Dành danh cướp lợi ngằn ngo lòng dành.
Lão tổ dạy bảo đành rành,
Quý chi những của phù sanh vô nghì.
Lữ tổ phú phát lời ghi,
Bạc vàng chất đồng nguy nguy muôn ngàn.
Phật tiên hiền thánh chẳng màng,
Người người tu luyện tham tan khó thành.
Tham tài đạt lợi tranh dành,
Hư hại việc lớn bất thành cao siêu.
Của đời của phép hai điều,
Ngọc ngà châu báu mỹ miều thế gian.
Lập công hành đức như san,
Thiệt là của phép linh quan thấu trời.
Kiềm ngân châu bửu chói ngời,
Thế gian mê mụi trên đời ước mong.
Ngàn mưu trăm kế trong lòng,
Lợi mình hại chúng ngổ hòng ước ao.
Thâu đa nạp thiểu ra vào,
Muốn của thiên hạ làm sao về mình.
Chẳng quản thân thể linh đình,
Đất thiên tướng vạn thiệt tình khá thương.
Thế sự đảo đầu mới tường,
Khác nào châu chấu ỷ cường bắc ve.
Lợi có chim khách hại rày,
Người kia rình đứng n hãm ngay bằng vào.

Lợi có hổ lang hùng hào,
Bắc người ăn thịt lao xao trông trần.
Làm đủ, đủ trả mười phần,
Xét cho tỏ rõ thánh thần không riêng.
Đại hạng tấn-tốc thân biên,
Diêm Vương nã tróc xuống miềng âm cung.
Luân hồi lên xuống trùng trùng,
Lông mang sừng đội bạo hung tung hoành.
Ấy là một bọn chẳng lành,
Đời trước tội nghiệt tranh hành ngược ngan.
Vưng khuyển hậu thế thịnh an,
Chứa phước chứa đức làm doan trên đời.
Độ mình độ người khắp nơi,
Ta người đều hưởng thanh thời thanh nhân.
Hội tâm tánh mạng huyền quan,
Vui hơn vui nghĩa châu toàn thủy chung.
Hạo nhiên thiện dưỡng khí sung,
Minh tâm kiến tánh thung dung an nhàn,
Ấy là châu báu bạc vàng,
Giàu có bốn biển khó toan tỷ rày.
Đạo cao đức cả phước dày,
Thế gian châu báu ví tài thổ khôi.
Tiên thiên chơn bửu trao giời,
Công phu tánh mạng hiệp nơi huỳnh đình.
Huỳnh đình cung vinh của mình,
Bạc vàng châu báu ngân tinh chứa vào.

Thoảng có một mây ước ao,
Tham của trần thế đem vào dưỡng thân.
Khó tu khó liệu mười phần,
Làm sao cho đặng mình tân dưỡng nhàn.
Khổng Mạnh lưu liệt chư ban,
Vương hầu cố hiến muôn ngàn chẳng tham.
Người hiền thể thánh noi làm,
Xưa nay cũng vậy khỏi đăm xét rày.
Nghieu Thuấn nào có tạ thay,
Tiên tẩn hậu học cũng tày nhưt ban.
Thích Lão ngả đạo thanh nhàn,
Bọn ta nối gót băng ngàn vượt theo.
Tinh tẩn đồng mảnh bản treo,
Hết bỉ rồi thời đòi nghèo lại sang.
Hết đặng tới ngọt rõ ràng,
Thung dung trên thế thanh nhàn như tiên.
Thế gian học đạo bất chuyên,
Chẳng biết của phép của riêng trong mình.
Tập rèn đàng luyện cho tinh,
Ấy là châu báu thông linh tới trời.
Chẳng phải dối lấy của đời,
Vi ăn vi mặt kiếm lời trá ngoa.
Đức hạnh mà chẳng lập ra,
Quả công không có đạo ta cậy nhờ.
Làm người chẳng đặng thanh thoi,
Phật tiên khó tưởng khó chờ khó trông.

Ấy là một bọn bất thông,
Tạo nghiệt tăt chương công đồng với nhau,
Đông tây nam bắc lao xao,
Mê hoa luyến tửu ra vào phật môn.
Xưng rằng đạo giáo Tiên-tôn,
Mười phần dối dả vọng ngôn tranh hành.
Quấy nói đạo đức tịnh thanh,
Làm cho phật pháp bất thành phương viên.
Lòng thời đạo chích chứa riêng,
Giã nghiêm như phật bạc tiền tham lam.
Nghe đâu có lợi thời ham,
Chạy mau như ngựa khổ cam thân mình.
Bất cố sĩ nhục gian nan,
Mưu đồ vinh hiển lo toan thân mình.
Nói rằng học đạo chẳng linh,
Mắt thịt khó thấy khó minh khó tường.
Vưng khuyển đạo hữu bốn phương,
Lợi tai ải lớn đường đường đánh tan.
Tua biết của báu bạc vàng,
Mua cùng chẳng đặng hai đàng tử sanh.
Diêm vương thượng ngự sum thành,
Ai bằng tới đó đánh rành phân minh.
Trên đời nhiều kẻ thông linh,
Làm sao cho khỏi xuống đình Diêm quang.
Ai mà mê mui chẳng an,
Tuần hườn đảo để âm quang về miềng.

Kính lời thức tỉnh hậu hiền,
Dũng mãnh tinh tấn kiên thiêng quá quang.
Ra tài đánh dẹp chợ an,
Tiêu diêu trở lại Tây phang cõi trời.
Chẳng vậy lúng túng một đời,
Làm sao cho đặng thanh thoi băng ngàn.
Vọng tưởng thành đạo gian nan,
Giả nhưn mấy có cao quang bao giờ.
Phàm phu chẳng biết ước mơ,
Muốn làm vua chúa lộng ngôn tội thời.
Hồ ngôn oan ngữ nhiều lời,
Tu hành biến nhất nói thời huyền cơ.
Khá thương ngu muội tài sơ,
Muốn làm tiên Phật ngăn ngo lòng dâm.
Ai ai khẩn khái tu hành
Kiên tâm cố tánh như thành thiên vương.
Lâu ngày đạo vị hảng tường,
Phá khai dân dụ thông thương đường trời,

THỨ NĂM ẨM CUNG KHỔN

Đại thành chí thánh phán ra,
Quân tử cùng cố vậy mà thanh liêm.
Tiểu nhưn cùng khở lạm tiêm,
Chẳng biết liêm sĩ chẳng hểm gian nan.

Trung dung một thiên luận bàn,
Nghèo hèn có nghĩa rõ ràng đạo chơn.
Mạnh tử dạy bảo thua hơn,
Nghèo hèn gần chí chẳng hơn trời cao.
Tử vương tiếng ngọc lời trao,
Nghèo mà đạo nghĩa làm sao cũng thành.
Áo rách lại có ngọc lành,
Chùa tranh lại có đề dành phật tiên.
Tuy cùng mà chí cố kiên,
Thung dung lạc đạo phương viên thanh nhàn.
Chẳng tưởng châu báu bạc vàng,
Của trong thiên hạ chẳng màng chẳng tham.
Người hiền gánh đạo mà làm,
Chẳng than bần tiện khổ cam nhọc nhăng.
Tu-hành nhứt dạ siêng năng,
Cần lao khổ chí tăng tăng quá quan.
Tu chơn đạo đức chánh đoan,
Cùng của thế sự hai đảng nghịch nhau.
Dặn dò đạo hữu trước sau,
Thánh hiền xưa cũng bỏ giàu cầu thanh.
Thanh bần lạc đạo tinh anh,
Khác nào tiên phật tịnh thanh tẩy trần.
Vinh huê phú quý chẳng cần,
Thanh thanh tịnh tịnh hoang hân siêu phàm.
Thân thể tuy có khổ cam,
Trau dồi tập luyện Bắc Nam công đồng.

Ly nam khám bắc tương thông,
Ngày đêm hội hiệp trá đồng trung cung.
Xuất huyền nhập tổn vô cùng,
Thể thân khoái lạc ngoại trung đều hòa.
Kính Diệc lời ngọc ban ra,
Huỳnh trung thông lý phế tà nhượng ngôi.
Công danh nghiệp cũ cũng thôi,
Tiêu diêu an lạc phản hồi tiên thiên.
Tài năng quáng chúng quần hiền,
Thể trời noi đất kiến thiên hóa nhơn.
Ấy là phú quí như sơn,
So của trần thế quý hơn muôn ngàn.
Nào lo bản tiện gian nan,
Mảo giầy quần áo chỉnh toan thua người.
Bản cùng khốn khổ các người,
Hòn trời trách đất khá cười cho mi.
Giữa đường mà ném gánh đi,
Thiệt là là bất lực vô nghi khá thương.
Vưng khuyển hiền hữu thập phương,
Thể kiêm luận cổ đường đường thịnh an.
Lục tổ xưa cũng nghèo nàn,
Thiệt người bán củi giữa đàng chợ đông.
Hết đắng mà tới ngọt trong,
Tổ truyền y bác thông dong giúp đời.
Kheo tổ quần áo tả tơi,
Chết đói bảy thứ để đời làm gương.

Siêng tu gấn luyện thường thường,
Thiên tiên chứng quả thông thương cõi trời.
Triệu châu thiên định chói ngời,
Nhìn đôi nhìn khát vậy thời năm sương.

Phật tiên nhiều nỗi đoạn trường,
Chẳng thân chẳng thờ kính nhường đạo chơn.
Trùng trùng nguy hiểm nhiều cơn
Lòng như sắc đá chẳng hờn trời cao.

Đơn vương nghiệp cả biết bao,
Sang giàu chẳng quản, phú hào hùng anh.

Ấm no chẳng tưởng chẳng dành,
Đạm bạc thanh tịnh dạ thành cao siêu.

Bao nhiêu của cải thấy đều,
Đem ra trợ đạo tạo kiêu thi ân.

Lều tranh ngày tháng che thân,
Vào nơi non núi ăn cần tu chơn.

Xưa nay hiền thánh chơn hơn,
Vương hầu tể tướng nhiều cơn tân cần.

Gian nan cam chịu khổ tằn,
Thẽ trong thiên hạ mười phần khổ hơn.

Ai ngờ trong khổ có chơn,
Vàng kia ả núi lam sơn chói ngời.

Biển đông biển bắt các nơi,
Cũng đều có ngọc ai thời biết không?

Chờ khi nguyệt rạng gió trong,
Nổi lên chiếu diệu hồ long từng từng.

Vung khuyên học đạo chư quân,
Trước đấng sau ngọt chớ dừng thối tâm.
Thánh hiền chí khí cao thâm,
Ngàn ma chẳng đổi muôn năm chẳng dời.
Sá chi nguy hiểm vậy thời,
Trước sau như một thể trời tịnh thanh.
Ai ai chi lập hùng anh,
Kiếm lai cỏ vãng đồng thành nhứt ban.
Kính khuyên hậu thế thịnh an,
Mau đem cùng khốn ải quan phá tiền.
Đánh phá tiêu tán cho yên,
Thung dung trực chỉ về miền tịnh thanh.
Chẳng vậy khó học khó hành,
Sợ tai sợ nạn chẳng thành chơn hơn.
Từng từng ngăn đón như sơn.
Đại ma đại hiểm nhiều cơn nan đảo,
Một từng lại có từng cao,
Trùng trùng điệp điệp ra vào chằng an,

THỨ SÁU ẢI SẮC THÂN

Lảo tổ lời ngọc phán ra,
Ta có đại hoạn ai mà biết không.
Vì ta chĩnh có mạng cùng,
Kiếp ta liễu đạo thung dung thiên đàng.

Thân ngoại có thân rõ ràng,
Ngoài mình lại có một đàng kim thân.
Tiêu điều chơn hơn luận phân,
Phật tiên lợi có pháp thân ở ngoài.
Lâm tế thiên sư tỏ bày,
Phật pháp vô tượng hiển rày kim thân.
Tiên sanh Trang Tử luận phân,
Người đời chĩnh biết trọng thân sắc hình.
Hình xu bảo trọng chẳng linh,
Chĩnh có thân pháp ngoài mình tiêu điều.
Cổ tiên lời dạy cũng đều,
Huyền thân chẳng dặng bao nhiêu kinh vì.
Thân ngoại hữu thân ngày ngày,
Thánh hiền tiên Phật trọng thì pháp thân,
Sắc thân nay gởi tại trần,
Phú cho thiên địa độ lần quan âm.
Tu hành nhiều kẻ còn lầm,
Nhận chơn thân sắc chẳng tiếm pháp thân.
Sắc thân cố luyện mười phần,
Tháng ngày hậu đãi ân cần dưỡng nuôi.
Ăn ăn ái ái làm vui,
Cố cố luyện luyện trọng nuôi thân phàm.
Mưu đồ vinh hiển tham lam,
Khinh chơn trọng giả, giả làm chơn khinh.
Tu hành có kẻ bất minh,
Ăn chay sợ yếu dễ khinh luật trời.

Vọng tưởng rượu thịt vui chơi,
Thể thân mập béo ở đời thế gian.
Tham tài luyện sắt mê mang,
Mừng giận thương ghét nhiều đàng trá ngoa.
Sân si tật đổ quá da,
Cũng vì bảo trọng phì da nhứt hình.
Ngày qua tháng lại linh đình,
Bỏ chơn làm giả thiệt tình bất minh.
Phá tan chơn bửu thần tình,
Tuy là phải trọng thiệt tình hại thâm.
Tu hành đạo hữu còn lầm,
Chơn thiệt hà xứ chẳng tầm dưỡng an.
Khác nào thể sự nhứt ban,
Xung rằng học đạo chánh đoan chỗ nào.
Hồ đồ hồn độn ra vào,
Dối trong cửa Phật ước ao thánh hiền.
Thầy dạy mà cũng chẳng chuyên,
Phật môn qui củ mỗi diềng cũng không.
Ngày thời quấy nói tây đông,
Đêm thời mê mụi mộng lung ngu hoài.
Khó rằng khó dạy lắm thay,
Tội người cũng đản phạt đài thiên lao.
Bây giờ người tỉnh làm sao,
Đáy công phục tội thiên tào thứ dung.
Ăn năn mà cải lỗi cùng,
Giáo nhi hậu thiện bực trung nhơn hiền.

Thời thời khắc khắc cần chuyên,
Nói theo qui củ mỗi diềng Phật môn.

Thượng thừa trung phẩm ty tôn,
Cũng là Phật tử nhưt môn quần hiền.

Phật nguyên độ tận thiên viên,
Chúng nhơ thời phải cần chuyên tập rèn.

Hữu hình hữu hoại lãng xãng,
Sớm tiēm tánh mạng siêng năng dưỡng nhàn.

Nhược bằng đối dả chẳng an,
Đại hạn xảy đến tân thân thể hình.

Vưng khuyên đạo hữu hết tình,
Hươi gươm thần huệ tiên linh phá rài.

Dũng mãnh phẫn phát chí thay,
Oanh oanh liệt liệt phá vây quan trường.

Đánh phá trực thượng thiên thương,
Đường đường lẫm lẫm vô cương anh hào.

Thanh thanh tịnh tịnh ra vào,
Tiêu tiêu sái sái thiên tào vui chơi.

Lai lai vãn vãn thanh thoi,
Triều triều mộ mộ khắp nơi khôn cần.

Chẳng vậy lúng túng trần gian,
Một đời rồi lợi tân thân một đời.

Già chết chẳng đặng thanh thoi,
Uổng công tu luyện trước thời giới trai.

Quấy tướng thành đạo khó thay,
Bất minh đáo để xuống rày diêm vương,

Phổ thông đạo hữu hản tường.
Ngày đêm ghi nhớ thường thường khâm tuân.
May mà phục dạng như thân.
Cần tu khổ luyện thanh tân siêu phàm.
Một đời phải chịu khổ cam,
Sau ngàn muôn kiếp dạng làm kim tiên.
Tiêu điều thượng giới vô biên,
Mười phương trời đất khắp miền thanh thang
Lưu truyền xuất nhập tiên ban,
Ta bà tịnh độ vui an đời đời.

THỨ BẢY ẢI NGẠO KHÍ

Kinh Diệc sách để lời ghi,
Trượng phu quân tử từ bi nhượng người,
Khiêm hòa nhẫn nhục tốt tươi,
Thể hiện noi thánh độ người hữu duyên.
Lão Tử đạo đức dạy khuyên,
Chẳng khá tự thị ý quyền mình hay.
Khoe rằng công lớn quả dày,
Ở trên thiên hạ ngạo nay thấp hèn.
Học đạo thời phải siêng năng,
Rửa lòng trong sạch tánh căn dưỡng nhân.
Hư vô tịch diệt huyền quan,
Lòng trong như nước thanh thang rửa trần.

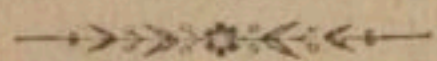
Vì như biển lớn mười phần,
Bao nhiêu cũng chứa chẳng cân ít nhiều.
Đục trong thấy cả nạp đều,
Từ bi vô lượng noi theo hải hàm.
Bụng rộng chứa hết khổ cam,
Nhơn năng nhục ngã thâm đàm bụng rai.
Chẳng hề một mảy hờn ai,
Toàn vô cao ngạo sánh tày phát tiên.
Nhẫn nhục cảm động hiền thiên,
Thánh sư chỉ điểm diệu huyền cho ta.
Tuy hiểu đạo vị vậy mà,
Khuê giác chẳng lộ phải là chơn nhơn.
Chẳng cậy đạo đức cao hơn,
Lòng như ngu đại chí chơn chí thành.
Bằng mà có kẻ lợi lạnh,
Thông minh hơn chúng tâm sanh trí tài.
Chẳng khứng thấp thỏi hỏi ai,
Quáng thông huyền diệu bằng nay liễu phạm
Chẳng phải rộng học khả kham,
Nhiều người học đạo tưởng làm khách tiên.
Tu đặng chút ít diệu huyền,
Tự tài tự trí tự chuyên tự thành.
Tâm cao khí ngạo dứt sanh,
Hào hùng tánh hạnh tinh anh ai bì.
Ấy là lường thể tiểu nhi,
Mới có chút của nói thì giàu sang.

Thánh hiền tiên Phật chư bang,
Bao nhiêu cũng thiếu chẳng toan đủ rày.
Thiệt là thể lượng lớn thay,
Vưng khuyên học đạo thể tày Phật tiên.
Chẳng phải thông hiểu mấy thiên,
Sách kinh trên giấy đất truyền đất chơn.
Hùng hào biện luận nhiều cơn,
Mắt xem bốn hướng hải sơn thông đồng.
Hồ hành hồn luận Tây Đông,
Tự cao tự đại tự thông tự quyền.
Thứt thân thừa thử tàn xuyên,
Chẳng ngờ giếp nó đánh yên đủ rày.
Bịnh sanh xảy đến liền tay,
Hỏi ỏi biết lỗi thiệt nay lắm rồi.
Linh đơn huyền diệu ỏi thôi,
Kíp tiêm ngoại được dưỡng bồi huyền thân.
Ăn năng chẳng kiệp khá thương,
Cũng vì cao ngạo khí căng buổi đầu.
Bây giờ biết lỗi khẩn cầu,
Sang giàu chẳng tưởng ngổ hầu bất nhơn,
Ỗ quyền Ỗ thế nhiều cơn,
Tuần hườn thiên địa vai nhơn đảo đầu.
Lợi có những kẻ chẳng âu,
Ỗ mình tài học chẳng cầu chi nhơn.
Nghị rìen gian quấy nhiều cơn,
Đơn kinh khảo giáo thua hơn luận bàn,

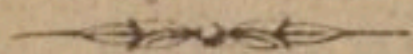
Chẳng khứng thấp thỏi hỏi hang,
Thiệt là vô đạo nghinh ngan tung hoành
Chơn sư chẳng biết kính thành,
Trang mô tát vạn giả đành thông tri.
Chẳng biết cung kính lễ nghi,
Dối rằng học đạo vô vi thánh hiền.
Tới già tới chết chẳng truyền,
Để cho bọn ấy xuống miền Diêm vương.
Đại đạo chẳng phải tầm thường,
Dương âm tạo hoá thoát đường tử sanh.
Cần khôn bửu vật thông linh,
Đại hiền đại đức mới tin trao rày.
Nhiều người hồ hồn lắm thay,
Giám đầu khinh triết bằng nay tội dành.
Đạo là bí mật trường sanh,
Chẳng ở trên giấy học hành khó trông.
Tổ sư lịch đợi công đồng,
Chỉ vì hiền hữu dẫn thông lộ trình.
Đại đạo bí mật chơn linh,
Để cho hiền đức tâm minh sư rày.
Chẳng phải học giỏi tài hay
Tự hùng tự biện đem nay dạy người.
Đã lầm truyền lỗi cho đời,
Lầm nơi dân chúng tội thời lớn thay.
Chúng sanh nhiều kẻ lầm sai,
Thân phạm mắt thịt khó tày khó minh,

Nghe đầu nói nghiệm hiền linh.
Xa gần chẳng quản kinh dinh chẳng màng
Chẳng hiểu chơn giả lưỡng đoan,
Đáo đầu mới biết rõ ràng lầm sai.
Đại đạo huyền diệu lắm thay,
Ngàn cay muôn đắng gặp rày chơn hơn
Thành tâm cảm cách thiện chơn,
Ai mà có phước có duyên gặp thầy.
Vưng khuyển đạo hữu đồng tây,
Mau đem ngạo khí ải đây phá liền.
Mạnh tài đánh dẹp cho yên,
Gọi rằng quân tử thông thiên anh tài.
Chơn hơn hiền đức phải thay,
Ngạo khí ải lớn chinh tày phá tang.
Hanh thông thượng lộ huy hoàn,
Chỉ hơn minh triết luận bàn huyền cơ.
Thấy cả cao ngạo kiêu cần,
Đánh trừ quét dẹp phải rằng trượng phu.
Tiêu điều thế giới ngao du
Thiệt là tài trí chơn tu ai bì.
Thắng cao quản đại ngày ngày;
Đỡ trời chống đất giúp thì đồng hơn.
Ấy là cao khí như sơn,
Vưng trên Hiền thánh ra ơn giúp đời.
Đồng tây nam bắt nơi nơi,
Phổ khai đại đạo tiếp thời hơn huyền.

Chẳng vậy cao ngạo đảo điên,
Chứa đầy bụng dạ huyền thiên buội trần.
Quấy tướng đạo đức minh tân,
Một đời rồi lợi phân vân một đời.
Khác nào ngu muội làm chơi,
Xưa nay cao ngạo khí thời khó nên,
Thông minh đạo đức bọc trên,
Anh hùng nửa điểm chẳng nên ngạo rày.
Lòng ta mặt lớn khí giày,
Cao tư ngạo tướng trái quai vô nghì.
Ấy là một bọn ngu sy,
Đáo đầu dẫn xuống yết thì Diêm vương.
Thánh hiền biết trước lòng thương,
Giúp người gây bấu phá đường tử sanh.
Cao cao ngạo ngạo hùng anh,
Roi linh đánh phá vẳng sanh thiên đường.

THỨ TÁM ĀI TẬT ĐỒ

Kinh Diệc sách để lời truyền,
Trượng phu quân tử cần chuyên hữu bằng.
Ngày đêm dạy dỗ siêng năng,
Giản minh đạo lý tập rèn lễ nghi.
Niết bàn kinh Phật lời ghi,
Mình chưa độ đặng trước thì độ nhơn.

Ấy là lượng thể chánh chơn,
Chẳng từng tạt đổ thua hơn hờn người.
Kim cang dạy bảo hết lời,
Thiện nam tín nữ vậy thời nghe ta.
Chơn kinh diệu lý truyền ra,
Có bốn câu kệ phải mà giản thông.
Vì người đạo hữu tây đông,
Ra tài giản nói công đồng phân minh.
Ấy là phước đức của mình,
Giúp người lời nói thông linh siêu phàm.
Bốn câu kệ ấy vững làm,
Không tánh không phép dẫn đam chỉ tường.
Không thân không tâm đường đường,
Ngày đêm an lặng chơn thường siêng năng.
Đánh dẹp quét hết trần căng,
Phải rằng quân tử đạo hằng thanh thoi.
Mạnh Tử dạy bảo những lời,
Lành thời giúp chúng trên đời bình an.
Độ nhơn xá kỷ chẳng màng,
Muốn cho thiên hạ thanh nhàn tiêu điều.
Ấy là phật dạy cao siêu,
Chẳng chứa tạt đổ lại tiêu thân phàm.
Hội bày tánh mạng vững làm,
Mạng tánh hai ngã bất nam hai đường.
Tánh Thiên mạng Địa lưỡng phương,
Ai mà ngộ đặng thông thương cõi trời.

Thánh phàm tăng tục nơi nơi,
Phủ qui bần tiện biết thời thông linh.

Ái cũng tánh mạng thần tinh,
Người người rõ biết thiết tình đạo chơn.

Xứ xứ siêu được linh sơn,
Thoát phàm thành thánh chơn hơn bí truyền.

Mình sư chỉ thị mới yên,
Lợi thêm hiền hữu cần chuyên tập rèn.

Can đề chỉnh khiết tánh căng,
Trau dồi tập luyện siêng năng mới thành.

Tổ sư dạy bảo đành rành,
Có thầy có bạn em anh học hành.

Đồng tâm đồng chí đồng thành,
Kia đây hai gả tịnh thanh đưỡng nhàn.

Cung cung kính kính đoan trang,
Có nghiệm thời dạy mở mang trí người.

Bằng mà có lỗi những lời,
Khuyên nhau dạy bảo vậy thời phải tuân.

Hoạn nạn tật bệnh không chừng,
Ra tài cứu giúp mới ưng lòng thành.

Hướng chi đạo hữu đồng sanh,
Đồng thầy đồng bạn ở chung một chùa.

Sân si tật đổ hơn thua,
Phàm tâm chẳng rửa ở chùa tội riêng.

Vưng khuyên hiền hữu thính yên,
Giao ngôn đạo nghĩa cần chuyên luận bàn.

Mười phần thân cận hỏi hang,
Dạy nhau lễ nghĩa quấy can bỏ rày.
Ấy là phước đức cao giày,
Kia mà có đặng coi rày như ta.
Người kia có mất vậy mà
Cũng như ta mất thiệt là công tâm.
Kinh thi cặng kẻ thỉnh âm,
Người có nghề tốt tưởng thâm như ta.
Người có thánh đức vậy mà,
Lòng mình kính mến tưởng là đức ta
Trong lòng thành kính ứng ra,
Ấy là chơn thiệt đức ta đồng người.
Thế gian học đạo các người,
Chi khi không có ghét người tài năng,
Sân si tật đố chẳng dằng,
Đạo hữu khuyên dỗ dạy rằng chẳng hòa.
Vô minh hỏa phát ứng ra,
Hồ ngôn loạn ngữ vậy mà dễ khinh,
Tại người đạo lý chẳng tinh,
Một đời rồi lợi bất minh một đời.
Thấy người học đạo thanh thời.
Siên tu gấn luyện vậy thời ghét ghen.
Người kia dũng mãnh tài năng,
Tôn sư trọng kính ví bằng bửu châu.
Lòng người tật đố mưu sâu,
Thị phi hủy bán ngổ hầu tội riêng,

Sao người lòng chẳng lương hiền,

Ăn năn trừ lỗi cần chuyên đạo mầu.

Bác phương hiền hữu đầu đầu,

Cũng là lão mầu ngộ hầu hóa sanh,

Khuyên người chí định tâm thành,

Thề theo Phật thánh chớ sanh lòng phạm.

Ăn năn đổi lỗi vưng làm,

Cũng như nước phép dần dần rửa trần.

Đề hồ tịnh thủy trong ngần,

Đạo tâm phát hiện tẩy trần như chơi.

Siêng tu siêng luyện thanh thoi,

Thiệt là Phật tử trên đời tiêu điều.

Chẳng hề lòng chút căng kiêu,

Ấy là lời Phật độ siêu hơn phạm.

Lợi có những kẻ bất kham,

Thấy người luận đạo lòng đam chê cười.

Trước mặt hi hướm dễ người,

Sao lưng hủy bán những lời thị phi.

Tu hành chẳng biết kính vì,

Chê bai đạo đức tội thì lớn thay.

Đoạn trần vào học đạo rày,

Chẳng biết cung kính có ngày khó an.

Đầu đội tổ sư kim quan,

Minh mặt áo đạo dạ toan vô nghi.

Trái lòng trưởng thượng ngoa phi,

Khi khinh thiên mạng tội thì lớn thay.

Quân tử tam qui chính tày,
Sao người chẳng sợ trái quay vô nghị.
Khi sư diệt tổ vậy thì,
Phải xuống địa ngục âm ti tổ tường.
Thánh hiền khai giáo thiện lương,
Hết lòng khuyên dỗ chương chương luận bản.
Vưng khuyên học đạo các ban,
Mau đem tật đổ ải quan phá liên.
Tinh anh phấn chấn cần chuyên,
Tài năn đánh dẹp cho yên nó rày.
Từ đây những đến nhớ thay,
Kính trên thương dưới ai ai đều nhường,
Thề theo tiên Phật đồng đường,
Từ bi rộng lớn vô cương bao toàn.
Đổi phàm làm thánh thanh thang,
Gọi là tu luyện chánh đoan đạo mầu,
Càng khôn hiền hữu đâu đâu,
Nhớ lời Phật dạy ngỗ hầu siêu thăng.
Chẳng vậy tật đổ lằng xằng,
Một đời lầm lỗi khó kháng một đời.
Quấy tướng đạo đức thanh thời.
Mấy mươi trần kiếp khó thời cao siêu.
Tu hành chẳng biết bao nhiêu,
Đổi phàm làm thánh phải đều mấy ai.
Tại người tật đổ trái quai
Sanh tiền khi khái khó rày siêu thăng.

THỨ CHÍNH ẢI BẠO THÁO

Kính Diệc phân phú lời truyền,
Trượng phu quân tử nhơn hiền từ bi.
Răng lòng hờn giận sân si,
Chẳng hề bạo thảo hại thì nguơn đương.
Âm Phù cổ kinh tỏ tường,
Mộc kia sanh quả lẽ thường xưa nay.
Phúc đầu họa đến liền tay,
Sớm biết trừ nó chĩnh tẩy mới an.
Tăng Tử dạy bảo rõ ràng,
Lòng có hờn giận chẳng đoan chánh rày.
Mạnh Tử truyền dạy ai ai.
Gìn cầm sữa chí dưỡng rày khi chơn.
Liều đạo ca nói thua hơn.
Huòn đơn chưa đặng tánh sơn định rày.
Ấy là giản nói tỏ bày,
Chẳng nên bạo thảo trái quay vô nghi,
Thiên tử phước đức ngày ngày,
Chẳng hay nhân nhục lâm nguy nước nhà.
Chư hầu chánh trị quốc gia,
Chẳng hay nhân nhục vậy mà chi ly.
Bại hoại đạo đức còn gì,
Thấp lòng nhỉnh nhục từ bi bỏ rày.
Học đạo chơn chánh ai ai,
Sửa lòng sửa nét chĩnh tẩy đoan trang.

Hành động cử chỉ châu toàn,
Cũng như thực nữ diệu đàn nết na.
Bảo dưỡng anh nhi vậy mà,
Nhu hòa khiêm nhượng đáng là trượng phu,
An hòa cung kính chơn tu,
Hiền lương đạo đức ngao du trên đời.
Thích Ca năm trăm kiếp trời,
Làm tiên nhân nhục ai thời biết không.
Lão Quân Thái Thượng cũng đồng,
Từ bi vô lượng thành ông tổ rày.
Thiên hạ khi dễ lắm thay,
Hô ngu hô mã trái tai không hờn.
Từ bi nhân nhục nhiều cơn.
Hai vị phật tổ chỉ chơn đặng thành,
Chơn quân khéo tổ trường sanh.
Thiên hạ khi thị đặng thành tiên thiên.
Tam phong chơn hơn đại tiên,
Kẻ chê người mắng chỉ thiên chỉ chơn.
Thấy cả các vị chơn hơn,
Từ bi nhân nhục ra ơn giúp đời.
Tu hành đạo hữu nơi nơi,
Thề lòng tiên phật vậy thời thành chơn.
Có kẻ ngu mui nhiều cơn,
Hờn trời trách đất tranh hơn với đời.
Ngước mặt mà phung lên trời,
Nó liền sa xuống vậy thời mặt ngời.

Nhiều người ngu xuẩn khá cười,
Kính trời chống đất dễ người thánh hiền.
Bạo tâm thảo tánh đa khiên,
Muốn lòng thiên hạ thuận rìen ý mình.
Mình chẳng khứng thuận nhơn tình,
Bạo khí tranh đấu phát tinh hỏa rày.
Đốt thiêu tánh mạng trái quay.
Cam lồ tịnh thủy khô rày sạch không.
Nguyên thần được chạy tây đông,
Thức thần đoạt xá làm ông chủ nhà.
Tán tiêu tam bửu vậy mà,
Hại kia năm đức thiệt là khó an.
Mạng day tánh loạn rõ ràng,
Chơn vương suy bại khá thang cho người.
Thánh hiền cặn kẻ các người,
Một chút lửa đốm cháy tươi rừng già.
Người người học đạo gần xa,
Bạo thảo hỏa tánh thiệt là thiêu đơn.
Hại người tu luyện nhiều cơn,
Mấy năm đạo đức giầy nhơn tiêu điều.
Vưng khuyển đạo hữu đồng liêu,
Mau đem bạo ải đánh tiêu qua rày.
Thánh hiền xưa giả đại thay,
Như ngu như ngốt như say như khờ.
Kẻ mắng người chưởi tro tro,
Lòng khôn giả đại ai ngờ chơn nhơn.

Thánh hiền tiên Phật nhiều cơn,
Giả đại qua ải thua hơn mặt người.
Tánh như thanh thủy tốt tươi.
Muốn vườn cũng đặng tròn thời cũng xong.
Ai mà ở chẳng tốt lòng,
Đánh xuống một cái nháy xung quá đầu.
Quân tử như nước ở sâu,
Khát thời tìm uống gọi đầu khỏi dơ.
Người người phải biết kính thờ,
Chớ khá vô đạo ngăn ngại lòng dơ.
Vưng khuyên hiền hữu tu hành,
Cao tăng đạo đức kính thành thời sơn.
Hết lòng dạy dỗ hạ hơn,
Trên hòa dưới thuận ra ơn giúp đời.
Tâm thành tánh định vui chơi,
Cũng như tro lạnh khắp nơi nhu hòa.
Chút còn bạo thảo xảy ra,
Kiếp dùng thanh thủy tưới mà tắt tiêu.
An lòng thanh tịnh tiêu điều
Cam lồ khắp rưới thấy đều nhuận thanh.
Chẳng cho bạo thảo chuốc sanh,
Trồng cây linh dược châu anh bồ đề.
Bàn đào kết quả phê phê,
Long hoa đại hội đem về hiến dâng.
Công cao quả lớn ngàn từng,
Vì có nước phép chế chưng lửa phạm.

Thuần lương đức hạnh mới kham,
Tiêu điều thắng cảnh đặng làm phật tiên.
Chẳng vậy bạo thảo đảo điên,
Can tâm cự vọng tánh hoan khiên nhiều đều.
Quấy tướng đạo đức cao siêu,
Bao giờ cho đặng bản phiêu thiên đình.

THỨ MƯỜI ẨM KHẨU THIỆT

Kinh Diệc căng dạn lời ghi,
Ngăn lòng sửa miệng vậy thì nói ra.
Chỉ có thứ lớp vậy mà,
Mới nên nghiệp cả đại gia ở đời.
Chỉ thánh lời ngọc chói ngời,
Quân tử ít nói thanh thời dưỡng nhàn.
Nết siêng lòng chánh đoan trang.
Oai nghi phép tắc ba ngàn tám trăm,
Lão Quân dạy bảo chỉ lăm,
Ngăn sửa lời nói cho nhằm nói ra.
Ấy là người học đạo ta,
Rèn lòng cung kính phát mà ngữ ngôn.
Thánh hiền dạy dỗ khiêm tôn,
Chẳng nên vọng ngữ hồ ngôn loạn hành.
Khẩu thiệt cửa ải đua tranh,
Thị phi lai vãng tung hoành nghinh ngang.

Thời thời khắt khắt đoan trang,
Ngày ngày thán thán sửa sang nét hiền.

Trượng phu quán tử lòng chuyên,
Hạ nhơn trung phẩm cần quyền lễ nghi.

Xuất ngôn nghị nghị thị phi,
Đáng nói thời nói cho y chương trình.

Chẳng đáng mặt, mặt làm thính,
Vô dụng thường biện thiết tình tiểu nhơn.

Nói ra lợi ích đồng chơn,
Nặng nặng dạy dỗ thua hơn đành rành.

Ngày giờ năm tháng tịnh thanh,
Đôi quấy làm phải tinh anh siêu phàm.

Xuất ngôn đích đáng ra làm,
Nói lời phương tiện vẫn đam lương hiền.

Bài lành che giữ vẹn toàn,
Muốn trong thiên hạ bình an thái hòa.

Bày phân giải nạn cho ta,
Ai có ước uất trợ mà thiện ngôn.

Chẳng nên khi mạng cao tôn,
Chẳng giám sỉ nhục hạ môn tội dành.

Ai mà ỷ giỏi lợi lành,
Xảo ngôn lộng ngữ lòng sanh trí tài.

Thánh hiền xưa đã tỏ bày,
Một lời buông xuất ngựa hay khó tìm.

Ai mà phước đức thanh liêm,
Cổ ngôn cổ hạnh tiền chiêm hậu hành.

Trá ngoa khẩu thiết loạn tranh,
Làm cho thiên hạ chẳng thành chẳng chơn,
Ấy là một bọn tiểu nhơn,
Dối trá lời nói nhiều cơn hùng hào.
Khẩu thiết lợi hại như đao,
Khác nào thuốc độc ra vào miệng người.
Đồ đi thuật lại nhiều lời,
Trước mặt rằng phải sau thời cười chê.
Hai đầu xót nhọn chính ghê,
Làm cho thiên hạ thắm thê giận hờn.
Trường trường đoản đoản thua hơn,
Tháng ngày xảo trá nhiều cơn luận bàn.
Phi phi thị thị đa đoan,
Giờ khắc rối loạn chẳng an tâm điền.
Hoặc là dối giả lương hiền,
Hoặc là thất tín bất chiên ngữ từ.
Hoặc là cuồng loạn ngoa hư,
Hoặc là sàm nịnh đệ sư chẳng hoà.
Hoặc khiến bằng hữu sai ngoa,
Hoặc là lớn tiếng hét la van vầy.
Hoặc là thề rửa đông tây,
Thấy đều khẩu thiết thương thay cho người.
Vưng khuyên học đạo nơi nơi,
Mau đem khẩu thiết ải này đánh tan.
Chẳng nói vô lễ xóm làng,
Cẩn ngôn cẩn hạnh huy hoàn oai nghiêm.

Tu hành nam nữ thể chiêm,
Quét trừ đánh dẹp cho êm nó rày.
Tánh tâm thanh tịnh thảng ngày,
Vô phiền vô não 1hiên Thai hầu gần.
Chẳng vậy lũng túng khổ tàn,
Một đời thời lợi phân vân một đời.
Quấy tưởng đạo đức thanh thời,
Mấy trăm năm kiếp vậy thời khó an.

—>>>❖<<<—

11. ẨM SÂN HẬN

Tâm kinh Phật dạy rõ ràng,
Vô vô minh tận muôn ngàn thành chơn.
Đại sĩ cổ truyện thua hơn,
Quét trừ tâm ý qui chơn tịnh thành.
Phước đức vạn trượng cao minh.
Thanh lương tịnh độ thiên đình trái sang.
Bá trượng thiền sư luận bàn,
Hiển hơn quân tử châu toàn đạo ta.
Phủ tạng độ lượng hải hà,
Hay dung hay nạp vậy mà thông hanh.
Buội trần chẳng nhiệm chẳng sanh,
Chẳng phân hơn ngả chẳng dành thị phi.
Lòng hay chứa núi tu di,
Núi kia vọi vọi chứa thì bụng ta.

Sơn lâm hà hải gần xa,
Thâu vào một bụng nhăm đà chưa no.
Thấy cả hờn giận khỏi lo,
Chẳng biết lầm lỗi đòi co với đời.
Cao lòng rửa tạnh trong ngời
Tinh anh chiếu diệu khắp nơi huy hoàng.
Xao hào ca nói loạn bàn,
Sân si thì vụ nhiều đường khổ thay.
Hờn giận tâm tạnh trở day,
Luân hồi địa ngục vào rày u minh.
Tranh cạnh hai đạo thiệt tình,
Người người tu luyện định ninh nhớ rày.
Hận sân hai chữ trái quay,
Ngu ngu ngốc ngốc say say khờ khờ.
Như rắn như rít ai ngờ,
Bụng trong âm hiểm bao giờ thanh thoi.
Ác độc chứa để đời đời,
Gây nên tai họa hại thời thân mi.
Tồn nhưn hoại kỷ Iương khuy,
Thuốc hay khó trị đặng thì bịnh người.
Trượng phu quân tử hỏi người,
Độ lượng cao lớn thể trời bao dung.
Rộng dày như đất chở cùng,
Vật chi cũng nạp chẳng sung chẳng đầy.
Nhứt nguyệt lai văn đông tây,
Tinh thần vận chuyển xông dây cõi trời.

Thung dung lượng cả thanh thời,
Thề trời noi đất giúp đời hóa nhơn.
Ngút mây che lấp nhiều cơn,
Tại người độ lượng chẳng chơn chẳng thành.
Lãng xăng hờn giận đua tranh,
Chẳng hay cảm hóa quần sanh xa gần.
Hủy bán tất đổ hận sân,
Bởi kia hẹp lượng cầm cân trí người.
Thề lượng quân tử tốt tươi,
Thấy cả thiện ác những lời chứa bao.
Hung ngoan ngu độn ra vào,
Bao nhiêu cũng nạp một bầu cần khôn.
Lượng thề như địa hậu đôn,
Núi Đọi núi Thái Còn lòn đội rày.
Sông Hoàng sông Hằng lớn thay,
Có khi băng lở có ngày phá sơn.
Từ bi quản đại không bờn,
Lượng hay công đội cao sơn thiết tình.
Như biển rộng lớn minh minh,
Tháng ngày chứa nước chẳng vinh chẳng đầy.
Sạch dơ trong đục đông tây,
Thấy đều nạp hết không đầy không lưng.
Ngàn năm muôn kiếp cầm chừng,
Đắng cay ngọt lạc không từng thở than.
Sạch dơ như uế nạp cần,
Vật chi cũng dụng bao toàn vô biên.

Người tu học đạo tiên thiên,
Thể lòng trời đất lượng miềng biển sâu.
Ai ai thấy cả xuất đầu,
Bảo sanh diệu khuyết ngổ hầu thành chơn.
Thế gian học đạo nhờn nhờn,
Mê mê muội muội giận hờn trách nhau.
Hoặc là nghịch cảnh trước sau,
Hoặc là tình tánh chẳng trau chẳng giồi.
Hoặc là xúc phạm vô hồi,
Hành động cử chỉ lời thôi chẳng hoà.
Hờn người trách chúng sai ngoa,
Thấy đều sân nộ vậy mà bình can.
Muội mê chẳng phá chẳng rã,
Gọi là học đạo siêng năng chỗ nào.
Xưng rằng chơn chánh làm sao
Ngày qua tháng lại ra vào phật môn.
Người hiền lượng thể thánh tồn,
Thân mình trọng trách hậu đôn thân người.
Nhan Tử độ lượng tốt tươi,
Người phạm chẳng chấp chê cười mặt ai.
Không hờn không giận không lay,
Ấy là thánh lượng thể tày rộng dung.
Thế nhờn học đạo vô cùng,
Sân sân hận hận hào hùng phạm tâm.
Thánh phạm hai bậc cao thâm,
Thể lượng như vậy phải tầm đâu xa.

Chỉ còn hờn giận vậy mà,
Một chút một mảy cũng là hại đơn.
Quét trừ đánh dẹp sạch trơn,
Thanh thanh tịnh tịnh như sơn thái hòa.
Như tuyết trắng bạch trong ngà,
Như gương tỏ rạng chói lòa thanh minh
Ứng tiếp nhơn vật thông linh,
Thung dung trên thế thiết tình tu chơn.
Tinh thần vọi vọi như sơn,
Đại đạo huyền diệu thảng nhơn mười phần.
Vưng khuyên học đạo chuyên cần.
Mau đem quan ải hận sân phá liền.
Trí tài đánh dẹp cho yên,
Trẻ già trai gái về miềng tịnh thanh.
Cao dè khinh trọng đồng hành,
Tiêu điều thượng lộ vãng sanh thiên đường.
Chẳng vậy nhiều nỗi oan ương,
Đáo đầu rồi lợi tầm đường qui âm.
Sanh tiền nhiều việc lỗi lầm
Âm đột ám át hại thâm tánh chơn.
Si mê ngu muội nhiều cơn,
Quấy tướng đạo đức day nhơn vô nghì.
Kính khuyên hiền hữu xét suy,
Quấy làm nên thiệt vậy thì đổi thay.

12. — ẢI NHƠN NGÃ

Kinh Diệc lời ngọc lưu truyền.
Xây lưng sắp mặt chẳng phiền người ta.
Qua qua lại lại một nhà,
Thấy người chẳng biết vậy mà là ai
Khỏi lo khỏi tưởng lầm sai
Cùng người tử tế hoài hoài muôn năm
Kim Can dạy bảo chí lăm
Vô nhơn vô ngã hỏi thăm người nào.
Vô chúng sanh tướng ra vào
Vô thọ giả tướng làm sao cậy nhờ
Không không tứ tướng trơ trơ
Ấy là đặc đạo thiên cơ diệu huyền.
Chỉ thánh dạy bảo quần hiền
Vô ý vô tất kiêng thiên đạo ta.
Vô cố vô ngã vậy mà.
Như như trung thứ thiệt là đạo chơn
Thượng dương tiên tử thua hơn,
Ta người chẳng tưởng giận hờn không hay.
Mau đem long hổ huyết khai,
Bát phương đạo hữu ai ai tỏ tường.
Tu hành nam nữ hiền lương,
Ta cũng không biết người thường không hay.
Một ta chẳng có người rày,

Riêng lòng quấy tưởng trái quay tội dành.

Một lòng một nết chẳng sanh,
Chẳng tranh hơn ngã chẳng dành kia đây.

Chẳng tưởng nam bắc đông tây,
Chẳng biết còn mất thuở này vô tâm.

Chẳng luận sơn hải cao thâm,
Chẳng tham phú quý chẳng tầm hiển vinh.

Chẳng nghĩ bần tiện linh đình,
Hội thông tạo hóa thiết tình dưỡng chơn.

Bao la thiên địa đồng hơn,
Đồng bào dân vật hải sơn một bầu.

Ấy là thể lượng cao sâu,
Hiển hơn quân tử làm đầu kẻ ra.

Trước thời có ích đạo ta,
Sau là thiên hạ thể mà tu chơn.

Ấy là tiên Phật linh đơn,
Thánh hiền thai dựng quã hơn siêu phàm.

Đâu đâu hiền hữu noi làm,
Ai ai cũngặng khả kham mau thành.

Thế gian hơn ngã đua tranh.
Nhiều lời luận biện chẳng thành chơn tu.

Phàm tâm sanh sự hoặc vu,
Lòng tốt chẳng có mê ngu dối đời.

Đạo là thanh tịnh thể trời,
Tháng ngày đại định vậy thời vong tâm.

Hoát đạt độ lượng cao thâm,
Hiền hiền đức đức tri tâm cỡ nhỏ.

Hoảng viễn bác ái quần chơn,
Ân ân giựt giựt hải sơn đề huề.

Khá thương nhiều kẻ say mê,
Phân nhỏ phân ngã khó bề tu chơn.

Trọng mình khinh người nhiều con,
Ngày đêm toan tính chĩnh hờn người ta.

Chẳng biết khắc kỷ vậy mà,
Mưu kia kế nọ tinh là lằng xằng.

Chẳng hay ứng tiếp thiện cãng,
Việc việc tranh thắng tranh năng tranh cường.

Đồng liêu bạn hữu bất bường,
Trong đời việc tốt muốn nhường về ta.

Trên đời tài lợi vậy mà,
Muốn làm sao dặng về ta cầm quyền.

Nghe đâu có lợi chạy liền,
Đề cương thượng mã kiền thiên tới thăm.

Chỗ nào không lợi dăm dăm,
Rút dây thối bộ chậm chậm phản hoàng.

Phật môn việc tốt chẳng màng,
Ấy là một bọn nghinh ngang bất bình.

Ba tất hơi giựt bỏ mình,
Ngàn sai muôn lỗi kinh kinh đem theo.

Xấu tốt danh tiếng bản treo,
Vưng khuyên hiền hữu nghe theo chánh truyền.

Mau đem nhơn ngã ý riêng,
Ai này đánh dẹp kiên thiềng quá quang.
Nghe thời lãnh lược ban ban,
Hồi tâm cải hoá đàng đàng siêu thăng.
Đồng mãnh tấn phát chí hăng,
Lốp lốp vây phủ tầng tầng phá tan.
Đánh phá mấy ải tan hoan,
Nhảy ra cho khỏi băng ngàn lên mây.
Tiêu điều khoái lạc thiên tây,
Lật sanh bất diệt sum vầy vui chơi.
Chẳng vậy khổ sở một đời,
Nhơn ngã tranh cạnh vậy thời lằng xằng.
Trưởng mình đạo đức tài năng,
Thiệt là vọng ngữ ai bằng ai hơn.

13. — ẢI LÃNH NHIỆT

Lão Tử phân dạy đánh rành,
Ngoài mình lại có tịnh thanh thân mình.
Văn thủy dạy bảo phân minh,
Mùa đông hừng gió thông linh siêu phàm,
Chẳng biết lạnh lẽo khổ cam,
Mùa hè nự hoả bắc nam thông đồng.
Chẳng từng nóng nực chưng lòng,
Lạnh lạnh nóng nóng cũng không nhiễm vào.

Thuần Dương Lữ Tổ lời rao,
Cầu sanh chẳng dặng ai nào gọi thanh.
Chưa thất trước học trường sanh,
Thần thi nhập định linh anh thông thần.
Ấy là luận biện khỗ tăn,
Vong thân vong thể ân cần tu chơn.
Nóng lạnh ngày tháng chẳng hờn,
Người tu học đạo trí chơn chỉ thành.
Sắc thân chẳng vị bảo sanh,
Phủ cho trời đất gia dành trung cang.
Sống thất chẳng tưởng chẳng màng,
Đội trời đạp đất dạ càng liệt oanh.
Oanh oanh liệt liệt hùng anh,
Phấn phấn phát phát tâm thành thành chơn.
Sá chi lạnh nóng thua hơn,
Thần quan nhị tổ một cơn khấn cầu.
Thiếu lâm am tự khấn đầu,
Thành tâm khấn đảo đạo mẫu thông linh.
Tuyết sương che lấp thân mình,
Chẳng ngờ chẳng biết vô tình không hay.
Triệu châu lạnh lẽo trái quai,
Dầm sương dầm tuyết tháng ngày gian nan.
Ngồi bên cầu ván tham thiền,
Nước lên ngập sát rõ ràng không hay.
Thích Ca danh đề xưa nay,
Sáu năm đạo đức ở tây tuyết sơn.

Trường xuân kheo tổ chơn hơn,
Ăn sương năm tuyết nhiều cơn cơ hàng.
Gần đời nhiều kẻ gian nan,
Trương chơn bạch trản thêm càng hiểm nguy
Tâm chi phấn phát phương phù,
Trau giới tập luyện nguy nguy đạo mầu.
Trương tiên thả lão khổ âu,
Lả lổ thân thể ngổ hầu vô tâm.
Năm ngũ bên suối tuyền lâm,
Bốn chục năm chẳng âm thầm thanh thời.
Cũng tưởng như một ngày trời,
Nào biết liêm sỉ với đời cùng ai.
Thanh la tiên lão dỗi mãi,
Cầu bì tiên lão luyện hoài thành đơn.
Lưu sư tiên lão chí chơn,
Huỳnh sa động thủy nhiều cơn tập rèn.
Cổ hơn tân khổ siêng năng,
Đặng tiên thoát tục để bằng làm gương.
Hàng nhiệt lạnh thử tuyết sương,
Sá chi tiểu sự lẽ thường xưa nay.
Người xưa dẫn nói tỏ bày,
Trung Nguyên đại địa tháng ngày tuyết sương,
Nam quốc cảnh giới địa cương,
Dầu có sương tuyết tầm thường ít thay.
Sắc thân chẳng quản chẳng tày,
Pháp thân siêu vược kim giai trở về.

Thế gian chẳng biết muội mè
Hồ đồ học đạo thăm thê cho đời
Thơm trong chỗ thú chơi ngời
Ngọt trong chỗ đắng khắp nơi huy hoàng
Trước phải chịu khổ gian nan
Sau thời thơm ngọt vinh vang thấu trời.
Chẳng tưởng thân sắc ở đời
Trọng kinh phạm thể vui chơi thanh nhàn
Xảy gặp lạnh nóng cơ hàng
Trong lòng trách tưởng gian nan đất trời.
Tiên thiên tánh mạng làm chơn
Vì lo thân thể ở đời quý sang.
Lần nơi tánh mạng khôn càng
Nặng tánh hai chữ ái quan lớn rày,
Kính khuyên hiền hữu ai ai
Chẳng vì cực khổ đêm ngày thở than
Hàng lại thử vấn gian nan
Lạnh lẽo nóng nực chẳng màng sá chi.
Tiên thiên đại đạo vô vi
Dị thành chơn thể thô y hộ hải,
Hầu chờ quả mãng công dày
Siêu phàm nhập thánh linh thay trở về.
Dầu cho nóng lạnh tư bề
Thể thân phải chịu chớ hề thở than,
Chịu tân chịu khổ gian nan,
Chẳng hờn chẳng giận tâm an như thành.

Gọi là thượng trí hùng anh,
Cửu tư tứ vật để dành cho ta.

Thánh hiền tiên Phật vậy mà,
Trượng phu quân tử cũng là chi kiên,
Mang sao đội nguyệt vô biên,
Dầm sương giải tuyết kiên thiền chánh đang.
Vững khuyển học đạo các ban.

Phật tiên hiền thánh rõ ràng như ta.

Xưa qua nay lợi gần xa,
Cứng đồng trí huệ thiết là nhứt ban.
Trung trinh khẩn khái tâm cương,
Hậu sanh phần chấn vững an như thành.

Ai ai chớ tưởng hậu sanh,
Thông minh quán chúng để dành thánh chơn.
Đời đời hiện xuất chơn nhơn,
Thừa tiên khái hậu hải sơn bao toàn.

Đổm đương Phật lãnh từ hàng,
Độ nhơn cứu thế khỏi đàng trầm luân.

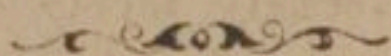
Kính khuyển hiền hữu thể tuân,
Ghi lòng khắc cốt chớ đừng thờ than.

Mau đem lãnh nhiệt ải quan,
Đánh thông trục chỉ băng ngàn cao siêu.

Về nơi thanh tịnh tiên diên,
Triều yết Thượng Đế đồng liêu tiên thần.

Chẳng vậy lúng túng cõi trần,
Làm sao cho đặng thoát thân an nhàn.

14. — ẢI ĐÀI ĐẠ

Kinh Diệc sách để lời vàng,
Chẳng hững sủa đực hổ han châu mày.
Trời đất đạo cả rông dày.
Hằng lâu sủa nét chĩnh tày chí ta,
Đại thành tiên thánh phán ra.
Quân tử tuân đạo vậy mà cố kiên,
Đời đời thừa thụt tương truyền,
Mở mang thành đạo khắp miềng vạn ban.
Chẳng khá ném gánh giữa đàng,
Người tu lập chí lòng càng siêng năng,
Trùng vương đế quân dạy rằng,
Trước đấng sau ngót người hằng cố kiên.
Ấy là tổ dạy cần chuyên,
Tinh tấn dũng mãnh hướng tiền liệt oanh.
Chẳng khá biếng nhát lòng sanh,
Tiên thiên đạo đực chí thành chí chơn.
Thiệt là sức tánh đồng nhơn,
Người người gấn chí keo sơn thi hành.
Ngày qua tháng lợi tinh anh,
Ân cần kiên cố đắp thành thẳng thiên.
Càng lâu càng dũng càng kiên,
Lòng thêm phấn phát kiên thiên chí ta.
Thiên đường nhắm cũng chẳng xa,

Thần thông xuất hiện bay ra hầu gần.
Thiện nam tín nữ tu thân.
Tích phước bố đức ngàn từng kinh dinh.
Âm công nhiều mới cảm tình,
Hiệp cùng đạo đức thông linh huy hoàng.
Thiện ngôn thiện sự đa đoan,
Tâm điền thiện hạnh hiệp toàn phước tinh.
Làm sao đạo đức chẳng linh,
Lòng còn biếng nhát linh đình giữa vời.
Bao giờ choặng thành thời,
Nước xuôi chèo ngược ai thời biết không.
Hồng trần biển khổ minh mông,
Linh đình sóng gió giữa dòng gian nan.
Tu hành đạo hữu khôn cần,
Lòng son dạ sắt băng ngàn vược qua.
Gan vàng chỉ ngọc chẳng xa,
Mười phần gia bội long hoa hầu gần.
Tháng ngày tất bóng chuyên cần,
Siêng năng thấp thỏi mấy từng quá quang,
Lần lần bước hết bậc thang,
Thung dung trực chỉ dặm ngàn thẳng lên.
Thượng thừa trung phẩm bậc trên,
Bước lên cũng dễ sản nền phước nhơn.
Còn e bậc thấp hạ nhơn,
Nhộn nhàn khó nổi đặng sơn bửu đài.

Nguyện cùng thiên hạ ai ai,
Ngày đêm phấn chí với tay bực trên.
Hạt rồng bay giỏi như tên,
Gà kia khó nổi vược lên thang trời.
Thế gian học đạo làm chơi,
Chẳng biết khổ khắc vậy thời thể thân.
Lập công hành đức chẳng cần,
Chỉnh toan vui sướng khổ tân thân dài.
Chẳng thấy đồng mảnh hơn ai,
Ra tài ra lực bằng nay độ phạm.
Một chúc đức hạnh chẳng làm,
Nghe trên dạy việc dạ cam luôi mình.
Ăn no mặt ấm vị tình,
Du hí du thực linh đình nhộn nhàn.
Sao người chẳng biết hồ hang,
Tập rèn tánh hạnh trái ngan vô nghi.
Làm biếng làm nhát ngu si,
Già đời rồi lợi ích gì cho mi
Thánh hiền tiên Phật y hi,
Hết lòng thương xót vậy thì chúng sanh.
Mấy chương dạy dỗ dành rành,
Thiếu điều vạch bụng để dành cho người.
Coi rồi giỡn cợt nói cười,
Khác nào gió thổi vậy thời qua tai.
Si mê ngu ngốc lắm thay,
Tháng ngày giải đãi như say như khờ.

Dụm ba dụm bảy nói vợ,
Thị phi hủy bán ngẩn ngơ lòng đành.
Phản đạo bại đức bất thành,
Ghen hiên ghét ngổ dạ sanh chẳng lành.
Ba quân sáu giặc tung hoành,
Thám từng lại vãn lấy thành của người.
Vưng trên Thượng Đế dẫn lời
Bảo cho người biết vậy thời khâm tuân.
Ngày qua tháng lợi trị trùng,
Dũng mãnh phẫn chấn chí hưng như thần.
Thề lòng tiên Phật minh tâm
Nói theo hiền thánh hoan hân mười phần.
Hoả lòng chí đức chí nhơn
Thiền tâm định tĩnh trăm chưng tặc bành.
Thập ác bác tà thất kinh,
Thấy đều vỡ mặt tan hình ra tro
Tu hành thông thả khỏi lo
Thung dung khoái lạc thơm tho tháng ngày
Vưng khuyên học đạo ai ai
Nhớ lời Phật dạy Bồ đề lai hầu gần
Chưa đặt hiên chứng kim thân
Mau đem dải dạ quang tân phá liên
Tài năng đồng lực xung thiên.
Đạo cao vội vội đức hiền ban ban,
Rần rần kéo tới ải quang,
Ma yêu quỷ quái chạy tan tiêu điều.

Gọi là đạo đức cao siêu
Thân khâm quỉ phục ma yêu tan hồn
Ai còn ngu mụ mê hôn
Giải đãi biến nhất nan tồn pháp thân.

15. — ẢI TÀI TRÍ

Diệt Kinh sách ngọc lộ truyền
Hiền hơn quân tử vẹn toàn thiên duyên
Đại thành chí thánh dạy khuyên
Nư có tài trí đức hiền Châu công
Kiêu căng ý thể cao sùng
Chẳng đủ làm bạn công đồng với ta.
Lão Quân Thái Thượng thốt ra
Cả nên đạo đức tướng là thiếu thay
Cả đầy trí huệ cao dày.
Lòng ta chẳng biết chẳng hay dạng nhiều.
Công bình chánh trực cao siêu,
Đồng lực chấn thể lòng đều khiêm tuy.
Thiên tử phước đức huy huy.
Giàu có bốn biển vậy thì nhường khiêm
Nư vậy ai cũng thể chiêm,
Kính mình thánh đức nhuận triêm thái hoà
Khắp trong thiên hạ gần xa
Đội ơn mến đức đáng là chơn hơn ;

Phật Tổ dạy bảo nhiều cơn,
Tâm hữu thánh đức như sơn chẳng đầy
Lời Phật thức tỉnh đông tây.
Tài hay trí giỏi giả ngậy giả khờ
Thông minh quảng đại xảo cơ
Thân thông biến hoá giả ngoạ quê mùa.
Chẳng xưng tài trí tranh đua,
Người người học đạo trước đũa khiêm nhường
Đức sanh thấp thỏa hình hương
Đạo sanh an tịnh thuần lương tỏ tường.
Mới phải quân tử đường đường.
Đánh thiên lập địa vạn phương giáo điều.
Thông minh tài trí cao siêu
Thế gian yêu mến vụ đều công danh
Trí tài quản đại hùng anh,
Đồng lực cái thế cũ thành bạc sơn
Lòng quân cung kính thiên chơn.
Ứng sự tiếp vật ra ơn giúp đời.
Thế thiên hành hoá nơi nơi
Thể lòng tiên Phật vậy thời làm gương.
Xưng tài định trí cao cường.
Tán thân thất mạng khá thương cho đời
Đồng lực tài trí các nơi
Cầu danh cầu lợi nhiều lời tham lam.
Trí tài hai chữ chẳng kham,
Biết mình phước đức phòng hiềm họa lai.

Chĩn toan bước tới hoài hoài,
Chẳng biết thối bộ có ngày hiểm nguy.

Gần đời trí xảo cơ phi
Bay lui bay tới vậy thì mới ngoan.

Trí tài cơ xảo ban ban,
Hữu hình hữu ngoại thêm càng quý chi.

Đấu tranh tài trí đua thi
Tinh thần hao phí lâm nguy thể hình.

Tán vong tánh mạng anh linh,
Cung vì tài trí ỷ mình đua tranh.

Ỗ tài danh lợi lợi lạnh,
Anh hùng hào kiệt hại sanh vô cùng.

Dẫn xuống địa phủ trùng trùng,
Diêm Vương chẳng quản anh hùng thể gian.

Xuống đây án nghiệp phải mang,
Luân hồi lai thế rõ toan trí tài.

Những người học đạo ai ai,
Cũng lầm tài trí ỷ hay hơn người.

Nhứt cử nhứt động vui cười,
Ỗ mình danh lợi nhiều lời hơn ai.

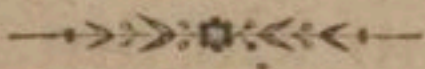
Trước mặt hiền đức dễ thay,
Khoe tài hơn chúng bằng nay tung hoành.

Trong lòng cao ngạo dục sanh,
Chẳng hay cung kính chẳng thành tánh chơn,

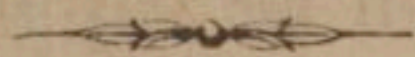
Quấy tưởng thiên hạ vô nhơn.
Thị phi cường biện nhiều cơn lỗi lầm.

Khi thương ố hạ âm thầm,
Yêu ngôn hoặc chúng trăm trăm gian ngoan.
Kỷ biên công án nghinh ngang,
Làm cho thiên hạ xóm làng muội mê.
Hoặc là hạ bút thi đề.
Gian điều quỷ quyết nhiều bề hại nhơn.
Hoặc giả học đạo tu chơn,
Nưng trong cửa phật nhiều cơn dối đời.
Lầm trong thiên hạ nơi nơi,
Tự thị tài trí phá đời phật gia.
Làm cho hiền hữu vậy mà,
Lãng xãng chẳng rõ chánh tà khó minh.
Trung thừa hạ phẩm linh đình,
Chạy qua chạy lại thiệt tình khá thương.
Bởi người tài trí phô trương,
Giả thông đạo vị gạt lường hạ ngu.
Ngày qua tháng lại mấy thu,
Hao phí tài vật công phu chẳng thành.
Thánh hiền tiên phật lời lành,
Kiêm ngôn ngọc ngữ để dành cho ta.
Thích tình cất bút diễn ra,
Giảng thông tà chánh phá mà dị đoan.
Ba ngàn sáu trăm đạo bản,
Tảo trừ quét dẹp rõ ràng đạo chơn:
Khuyên người tánh định như sơn.
Tài khiêm trí nhượng nhơn chơn tu hành.

Chơn nhơn khấn đảo chỉ thành,
Truyền trao tánh mạng đành rành thông thiên.
Chơn chơn thiết thiết tự nhiên,
Tu tu luyện luyện kiên thiên chí lâm.
Tài tài trí trí cho nhằm,
Minh minh bạch bạch thẳng chằm thiên đường.
Mau đem tài trí bạo cường,
Tự tôn tư đại đường đường phá tan.
Trí tài một ải đại quang,
Thông minh tuần kiệt bắt thang lên trời.
Gọi là tài trí vui chơi,
Khai thiên xuất ngoại phải thời trượng phu.
Chẳng vậy tự thị mê ngu,
Trí ngoa tài giả khó tu khó hành.
Vọng tưởng đại đạo trường sanh,
Hào hùng tánh hạnh khó thành khó siêu.

16. — ẢI NHẬM TÁNH

Lão Tử đạo đức dạy khuyên,
Chẳng nên tự kiến nghị riêng một mình.
Tự thị tự kỷ chẳng minh,
Ai bằng tự tánh thiết tình hại thay.
Cổ kinh lời dạy tỏ bày,
Người hay chấp trứ tháng ngày bất minh.

Mạnh Tử dạy dỗ hết tình,
Lòng mình chơn thiết anh linh như thần.
Tiêu điều khoái lạc hoan hân,
Thung dung hành đạo thể thân điều hòa.
Tâm như Thánh lượng hải hà,
Nhơn từ bủa khắp gần xa cảm đều.
Kinh Thi Yết-thị để nêu,
Người lành hiền đức thấy đều nghe danh.
Lòng ta chăm chăm kính thành,
Trau giồi tánh nết sửa mình đoan trang.
Thánh hiền dạy dỗ kiếp vưng,
Thuận theo thiên lý tánh thuần tốt tươi.
Lời lời phải hiệp lòng người,
Chẳng khá nhậm tánh vậy thời ỷ hay.
Nhơn sanh tự cổ dĩ lai,
Trung thừa hạ phẩm ai ai cũng lắm.
Bởi vì bầm thọ khí âm,
Bảy tám chín phần thái thậm quá đa.
Hiền ngu thiện ác vậy mà,
Thanh cường trượt nhược chia ra chẳng đồng.
Chỉ vì thánh đức thần thông,
Trời bang bốn tánh cao sùng thuần dương.
Trắng bạch sinh khiết thông thương,
Không tỳ không vết muôn phương thái hòa.
Trung thừa hạ phẩm kể ra,
Thấy đều nhiễm bịnh vậy mà chẳng không.

Sợ e hại tánh mạng cùng,
Người người đồng mảnh chí xung như thần.
Bần bần út út tân tân,
Niên niên ngoạt ngoạt cần cần luyện phanh.
Quả nhiên đổi lỗi về lành,
Tài năn biến hóa đặng thành chơn hơn.
Chuyển ác thành thiện sạch trơn,
Đổi phàm thành thánh thành chơn thành hiền.
Sanh tri học thức thứ nhiên,
Nên công một vậy về miền thiên ban.
Ấy là bỏ tánh nghinh ngan,
Gần nơi hiền hữu sửa sang nét lành.
Mượn người tuần triết văn minh,
Phá khai tâm tánh mê tình cho người.
Mượn người đạo đức tốt tươi,
Điền bổ tí vít vậy thời lành thay.
Núi cao vọi vọi đất giầy,
Ra công khai phá hoài hoài gia công.
Trần châu vàng ngọc vô cùng,
Người người tu luyện thủy chung chuyên cần.
Tuy ngu cũng đặng minh tân,
Đổi phàm làm thánh chắc phần siêu thắng.
Cù kia tu luyện siêng năng,
Có khi nổi sấm phi thăng thành rồng.
Long lân qui phụng công đồng,
Bốn vật tiên thú thần thông đời đời.

Hầu trước bàn án phạt trời,
Vật kia là thú chứng thời tiên linh.
Huống chi người dạng chánh trình,
Trời phú tánh mạng cho mình thông linh.
Bởi vì học đạo bất minh,
Chấp trứ nhậm tánh mê tình đảo điên.
Đã muốn học đạo tiên thiên,
Mà lại chẳng hiền tập tánh lung lẳng.
Đạo đức chẳng biết siêng năng,
Tôn sư dạy dỗ năng nể cho người.
Trước mặt dạ dạ vưng lời,
Sau lưng bỏ phế tội thời phi khinh.
Đồng liên bạn hữu thức tình,
Trước mặt rằng phải lòng mình chê bai.
Người kia thấy lỗi chỉ bày,
Lòng người chẳng khứng nhượng rày kim ngôn.
Cường biện tranh đấu cao tôn,
Lại chê thiên hạ ngữ ngôn bất tài.
Nói kia đạo đức hơn ai,
Trí tài mấy chút đem nay dạy người.
Khá thương cho kẻ trong đời,
Lời vàng tiếng ngọc khó thời vào tai.
Khuyên người tâm định chí tày,
Thề xưa vua Võ đức ngài làm theo.
Người lành gấn chỉ như keo,
Lời lành nạp đặn mới siêu thân phạm.

Một lời đạo đức thời ham,
Ngàn vàng đồng ngọc dễ làm như chơi.
Người người học đạo khắp nơi,
Nhậm tánh âm độc mau thời bỏ đi,
Thoản còn tự thị sân si,
Người ở vậy thì trước mặt Thích Ca.
Lão Quân khổng thánh vậy mà,
Ngài chẳng độ đặng cứu ra khỏi trần.
Quả thiệt người có lòng chơn,
Thanh nhàn ngồi nghĩ nhiều cơn lỗi lầm.
Sửa mình soi tánh soi tâm,
Ngày giờ kiểm điểm tưởng thăm nhiều cơn.
Cải tà qui chánh đặng sơn,
Thừa thiên ứng mạng thuận nhưn giáo điều.
Trưởng thượng hiền hữu đồng liêu,
Phải quấy dạy điều thức tỉnh qui căng.
Kính khuyên đạo đức hữu bằng,
Phá khai nhậm tánh tăng tăng quá quang.
Thiên ma vạn quái trăm an,
Thần thông xuất hiện hào quang chói ngời.
Gọi rằng nhậm tánh vui chơi,
Ngao du thắng cảnh ngoài trời tiêu diêu.
Chẳng vậy tự tánh căng kiêu,
Bao giờ cho đặng về triều long hoa.

17. — ẢI HOẠN NẠN

Kinh Diệc dạy bảo lời ghi,
Hoạn nạn khốn khổ vậy thì thành tâm.
Ấy là quân tử cao thâm,
Thiên tân vạn khổ tưởng thắm như không.
Trung dung lời dặn cũng đồng,
Dầu cho hoạn nạn lòng không đổi dời.
Trường Xuân chơn nhơn để đời,
Khi bình khi thác vậy thời cam tâm.
Đạo cả gìn giữ bền cầm,
Người hiền học đạo thể tâm cổ nhơn.
Dầu cho hoạn nạn nhiều cơn,
Lòng thêm phần chấn như sơn thái hòa.
Biết sao biến cải chí ta,
Tiên thiên đại đạo bao la đất trời.
Âm dương tạo hóa chơi ngời,
Chết rồi sống dậy, vậy thời siêu thăng.
Thánh hiền tiên Phật để bằng,
Chẳng phải đồng lực chí hăng dặng thành.
Đánh thiên lập địa hùng anh,
Siêu quần bạc tụy vãng sanh thiên đường.
Chẳng biết đạo vị hình hương,
Anh hùng như vậy tâm thường lắm thay.
Thông minh trí huệ ai ai,
iàu sang chẳng đắm nghèo thay chẳng đời.

Hào hùng oai võ các nơi,
Chẳng hay co dạng chí thời của ta.

Ấy là trí dũng vậy mà,
Danh lợi ân ái thiệt là chẳng tham.

Tháng ngày vui đẹp lòng cam,
Hỉ nộ ai lạc chẳng tham chẳng màng.

Gọi là trí dũng tâm can,
Cò khi khốn khổ gian nan cơ hàng.

Chẳng đời chẳng đổi trung can,
Tật bịnh tai ách khổ tàn không chừng.

Tự nhiên thừa thuận lý ưng,
Hoặc khi sỉ nhục không chừng chẳng hay.

Sá chi thân ngoại đổi mai,
Bao nhiêu chẳng kể phải rày chơn hơn.

Ấy là dũng lực như sơn,
Gọi người phước đức thẳng hơn mười phần.

Thích Ca Phật Tổ gian tàn,
Bị vua Ca Lợi cắt thân chẳng hờn.

Quan Âm Phật Mẫu khổ hơn,
Trang Vương đốt chém chí chơn đứng đầu.

Lại thêm thất cổ thất hầu,
Chẳng biết hờn giận chẳng cầu tham sanh.

Ai ngờ chẳng dạng quả lành,
Từ hàng cứu thế trường sanh đời đời.

Đồng trời đồng đất vui chơi,
Thiệt là danh tiếng để đời xưa nay.

Thuần Dương Lữ Tổ chỉnh tày,
Chánh Vương Lão Tổ thuở nay mười điều.

Gan vàng da ngọc chẳng kiêu,
Thiên tiên chứng quả người đều biết danh.

Chơn nhơn tiên triết tử thanh,
Kẻ mắng người chưởi đánh rành đui đi.

Chẳng hề lòng chút sần si,
Trường Chơn Tiên Lão vậy thì khổ âu.

Bị người chưởi mắng đánh nhàu.
Gian nan sỉ nhục ngổ hầu chẳng hay.

Trường Xuân tiên lão chỉnh tày,
Gãy xương ba thứ trái quay không hờn.

Hà Tiên Cô Thị lưu hương,
Mẹ cha đánh chết chí cang chẳng sờn.

Thánh hiền tiên Phật chơn nhơn,
Trùng trùng tai nạn nhiều cơn kể gì.

Trau giỏi đạo đức phương phi,
Tánh tâm kiên cố vô vi cứu trường.

Siêu phàm nhập thánh an khương,
Đặng tiên thoát tục vô cương hắng hà.

Khắp trong thiên hạ gần xa,
Những người học đạo vậy mà chẳng chơn.

Ngàn tai muôn nạn chỉ sờn,
Ấy là thiên địa tá nhơn khảo rày.

Thử người coi có chi thay,
Ai mà thói bộ khó tày Phật tiên.

Cặng kẻ học đạo lòng chuyên,
Một tuần ma nạn thông thiên một tuần.
Lòng thêm phần chấn chí hưng,
Trời cao vọi vọi ngàn tầng thẳng lên.
Lòng son dạ sắc cho bền,
Bước lên cũng dễ tới đền thiên vương.
Đội ơn Thượng Đế vô cương,
Hết lòng mở dạy dọn đường thông thương.
Khổ đa kỳ vị đa hương,
Trau dồi tập luyện thuần dương cao cường.
Vàng ròng vô lửa mới tường,
Sen theo bùn lấm phi phương lâu lâu.
Hoạn nạn khổn khổ trước sau,
Rỏ người tâm chi biết màu giả chơn.
Vưng khuyên học đạo đồng nhơn,
Mau đem hoạn nạn ải sơn phá liềng.
Trí tài đánh dẹp cho yên,
Đại tai đại nạn vạn thiên chẳng sòn.
Gọi là tiên tử chơn nhơn,
Đổi phàm làm thánh qui sơn bửu đài.
Quá quang thời phải ra tay,
Trảm yêu sát quái Bồng lai trở về.
Sát sanh trực thượng thiên thê,
Phóng sanh đọa lạc trầm mê cõi trần.
Phàm tâm độc tánh sanh sân,
Sanh lòng quyến luyện sắc trần vui chơi.

Vậy thời khốn khổ một đời,
Quấy tướng đạo đức nhiều lời đa đoan.
Bao giờ cho đặng thanh nhàn,
Về nơi tịnh độ khỏi đàng trầm luân.
Người người lãnh lược khâm tuân,
Ta bà thượng lộ chí hừng quá quang.

18. — ẢI QUỈ TRÁ

Kinh Diệc sách ngọc lưu truyền,
Cung kính kiên thiên sấm sữ lễ nghi,
Tuy là chưa đưng vậy thì,
Phật trời cảm cách từ bi chứng rày.
Ngọc Xu cổ kinh tổ bày,
Lòng thành cung kính phước dày đức ta.
Tham Đồng Khế kinh dẫn ra.
Con thảo thuận hòa cảm động hiền thiên.
Tặng Sâm Đế Thuấn Nhan Nguyên,
Hiếu thảo lòng hiền cảm cách địa thiên.
Thượng Đương tiên từ lời truyền,
Trời tuy trách phạt kiên thiên kính cung.
Khẩn cầu kỳ đảo thương khung,
Kính thành chăm chăm cút cung cúi đầu.
Hết lòng hết sức khẩn cầu,
Đôi giận mười nơi ngỏ hầu thi ân.

Tu hành thời phải ân cần,
Chớ dùng dối trá thánh thần chẳng tung.
Khuyên cùng thiên hạ xa gần,
Lời Phật dạy dỗ mười phần kính vưng.
Hết lòng chơn thiết khâm tuân,
Xảo trá quĩ quyết tẩy trừng phạm tâm.
Tu chơn học đạo khỏi lằm,
Quý hồ chơn thiết chơn tâm mới thành.
Tánh tâm thấp thỏi tịnh thanh,
Cảm động trời đất tu hành mới linh.
Sự phụ sự trưởng cảm tình,
Thuận công thuận lý đáng mình chơn hơn.
Nhược bằng tâm chí chẳng chơn,
Sanh lòng dối trá có cơn lụy mình.
Tôn sư coi đả phân minh,
Thấy người quĩ quyết giả tình đi tu.
Dầu người xá kỷ thập thu,
Truyền trao khó đặt đạo mẫu cho người.
Thế gian học đạo nhiều người,
Quấy tưởng đạo đức nói cười vui chơi.
Càng ngày càng thảo càng lời,
Chẳng biết vậy thời trọng đạo kính sư.
Tâm thành tánh định chơn như,
Trung cang nghĩa phủ thiện từ thuần lương.
Tận tâm kiệt lực vô cương,
Thể hội đạo vị hình hương noi làm.

Nhiều người học đạo chẳng kham,
Tập rèn tánh hạnh tham lam chẳng trừ.
Ngày đêm đối gã đồng cư.
Khi lòn đạo đức ngoa hư hại mình.
Sức trang tài sắc cho tinh,
Gặp người đạo hữu kinh dinh đua tài.
Hồ ngôn loạn ngữ trái quay,
Cầu huyền vấn diệu dẫn bày phô trương.
Luận phân kinh sách tầm thường,
Để lời khuyên dỗ trượng dương dạy đời.
Tu hành khắp xứ nơi nơi,
Chẳng thấy ai thời thành Phật thành tiên.
Tại người mê muội đảo điên,
Tham tài nhiều sắc oan khiên lỗi lầm.
Thân phạm mất thịt trăm trăm,
Thiên cơ bí mật tưởng cầm làm chơi.
Thẻ lượng tiên thánh Phật trời,
Nhứt trần bất nhiệm vậy thời khá trông.
Đạo là tịch diệt thần thông,
Nhơn đức an lặng mới hòng trí cơ.
Thấy cả thiên hạ bao la,
Trung thừa hạ phẩm ít mà hội thông.
Tu nhơn tu đức tu lòng,
Công viên quả mảng cũng đồng siêu thắng.
Thượng thừa huyền diệu nan văn,
Quả người thượng đức tài năng mới tường.

Đừng phiền hiên hữu bác phương,
Trá ngoa quĩ quyết nhiệm thường tề đoan,
Gươm huệ mài bén phá toan,
Thung dung trực chỉ giậm ngàn cao siêu.
Thành tâm cảm động thiên hiền,
Quý thần cung kính ma yêu tan hồn.
Ai hằng dối trá vọng ngôn,
Yêu quái vây phủ hợp hồn của người.
Trông vì đạo đức vui chơi,
Lòng toan quĩ quyết trọn đời gian nan.
Chịu tàn chịu khổ đa đoan,
Uổng công trai giới khá than cho người.

19. — ẢI XAY NGHỊ

Cổ kinh xưa để lời ghi,
Không thầy biết dạng vậy thì đổi thay.
Thông minh trí huệ ai ai,
Chẳng phải hay giỏi sánh tày phật tiên.
Nhược hăng trí huệ thông thiên,
Trên trời không chỗ thần tiên ở rày.
Tử Dương chơn hơn tổ bày,
Nhắm người tài trí hơn rày Mãng Nhan.
Không thầy chỉ điểm huyền quan,
Ngàn năm muôn kiếp gian nan vậy mà.

Tây thiên trước mặt chẳng xa,
Cách nhau vì bởi ải hà giát mê.

Chơn thiện lời ngọc dễ phê,
Ai mà thông hiểu sánh bề Phật tiên.

Tam Phong chơn hơn lời truyền,
Viên minh nhứt nguyệt bổ điền ly cung.

Viên mảng khẩu khuyết thân trung,
Dương sanh huyệt tý phóng tưng tại ta.

Lời đây thức tỉnh gần xa,
Hiếu trong thiên hạ đa đa tâm thầy.

Truyền trao diệu lý thuở này,
Mới đăng chứng quả thiên tây cõi trời.

Chẳng nên nghị đối làm đời,
Đại đạo huyền diệu vậy thời cao xa.

Càn khôn vạn tượng bao la,
Lớn đầy vũ trụ nhỏ mà hào ly.

Ba ngàn thế giới châu tri,
Người ngộ vậy thì tức tốc chuyển cơ.

Âm dương tạo hóa một giờ.
Thành tiên thành Phật sớ sớ ai hay.

Đạo đồng trời đất chỉnh tề,
Vạn hành nhứt nguyệt chiếu nay huy hoàn.

Bàn môn ngoại đạo dị đoan,
Chẳng ai biết đặng thượng đẳng tiêu điều.

Người hiền ngộ đặng cao siêu,
Công thành danh toại về triều long hoa.

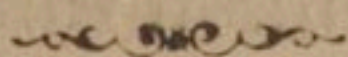
Đạo trời thâm thẳm cao xa,
Âm dương nội ngoại bao la ngủ hành.
Phải biết chơn giả trọt thanh,
Có thứ có lớp tu hành mới minh.
Trúc cơ luyện kỹ kinh dinh,
Đắp thành đắp lũy như đình thiên dương.
Vững bền trường thọ vô cương,
Như vậy mới đáng thương lương điều đình.
Mới đủ nghị luận biện minh,
Phải rằng đàm đạo thực tình đồng nhơn.
Thế được hiệp được nhiều cơn,
Kết đơn thai vụng sản chừng anh nhĩ.
Tiên thiên đại đạo vô vi,
Hữu thủ hữu vĩ nhơn hi hảng tường.
Thiên kinh vạn điển vô cương,
Mượn lời tỷ dụ rõ đường giả chơn.
Tá ngoại chỉ trung phút chơn,
Đời sau ít kẻ chỉ chơn tỏ bày.
Thánh hiền để dạy chĩnh tày,
Xem kinh phải biết kinh rày giả chơn.
Công đồng trưởng thượng cao nhơn,
Phân minh sự lý biết đường cao thâm.
Nhiều người hay giỏi còn lầm,
Xem kinh tự kỹ âm thầm luyện riêng.
Chẳng hay công nghị thượng hiền,
Giả chơn lộn lạo diệu huyền khó minh.

Chánh đạo tam bửu thân tinh,
Trường niên bất lậu biến thành kiêm cang.
Thế sự chĩnh biết một đàng,
Ngày đêm thâm nhiệm mê mang đọa đày.
Làm người làm quỷ đầu thai,
Luân hồi lên xuống chẳng hay chẳng ngờ.
Tu chơn nghịch cảnh nghịch cơ,
Tịnh thần vận chuyển ngày giờ đem lên.
Lâu ngày phước đức vững bền,
Quả công viên mãn đạo nên châu toàn.
Nhiều người học đạo thế gian,
Chẳng biết chơn giả Thiên Đàng ngục môn.
Phân vân rối loạn mê hôn,
Mình sư chẳng biết chánh môn đường nào.
Thấy kinh biện luận thấp cao,
Nói rằng rỗng cộp ra vào châu thân.
Kiêm đơn diệu dượt thanh tân,
Lợi thêm rối loạn mười phần thân trung.
Tại người xây nghị hào hùng,
Tưởng mình tài trí ngàn trùng tẻ đoan.
Kính khuyên hiền hữu thỉnh an,
Xét xem tỏ rõ kỷ cang phân minh.
Hội tâm tam giáo chánh kinh,
Phân tà biệt chánh chỉ trình đặng toàn.
Mau đem xây nghị ải quang,
Đánh phá tiêu tán dọn đàng thông thiên.

Ngày qua tháng lại cần chuyên,
Trau dồi tập luyện về miền thiên ban.
Chẳng vậy đối nghị đa đoan,
Già đời rồi lại chẳng toan hiểu rày.

20 —. ẢI HUYỀN HƯ

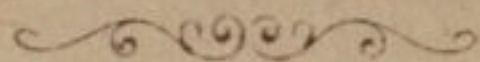

Thánh nho dạy bảo tỏ tường,
Chơn thiết nơi dấu Thiên đường cao siêu.
Thích Ca lời dạy cũng đều,
Công thâm nhứt cửu tiêu điều ta bà.
Ba la bác nhả mật đa,
Ấy là tu luyện hiệp hòa thành đơn.
Đạo gia giảng luận thua hơn,
Đồng mãnh tinh tấn chí chơn như thần.
Tam giáo hội hiệp minh tân,
Dạy người thông hiểu chuyển thân siêu phàm.
Hết lòng chơn thiết khả kham,
Thánh hiền ấn chứng để làm phật tiên.
Hội đồng tánh mạng thâm nguyên.
Mạng tánh hai cõi địa thiên hai từng.
Trước mặt vực chạy sau lưng,
Mồ thỏ kỹ thỏ ôn nhuần khảm ly.
Đạo thường thanh tịnh vô vi,
Chơn tâm thiết tánh cho y luật trời.

Ai còn dối trá nhiều lời
Ngàn năm muôn kiếp vậy thời khó trông
Đại đạo chỉ quý chỉ tôn
Lòng trong như nước tánh ôn như trời
Cảm động tiên thánh khắp nơi
Quả đặng vậy thời tốt nghị đạo ta
Tiên Hiền cổ thánh dẫn ra
Tận từng chơn thiết siêu mà thiên cung.
Thiên ngôn vạn ngữ trùng trùng.
Lòng ta chắc thiết thẳng xông tới trời.
Sách kinh làm để dạy đời
Ba bậc chín phẩm vậy thời độ nhơn
Thượng trí chí khí cao chơn
Thiên cơ sớm biết giỏi hơn nhị thừa.
Trung trí chí khí vừa vừa
Học mà biết đó trung thừa nên danh
Hạ trí chí khí khó minh,
Cần tu khổ luyện thiết tình đặng siêu.
Gắn lòng bền trí như keo,
Tháng ngày phấn chấn noi theo đạo mẫu.
Xa gần hiền hữu đầu đầu,
Cũng đều siêu thoát ngỏ hầu qui chơn.
Thành tâm lập chí như sơn.
Chẳng khá trê nải giận hờn nghiệt oan.
Huyền hư dối giả ngu ngoan,
Khuyên người tâm tánh định an như thành

Chẳng khá quấy tưởng vọng hành,
Tánh tâm hoảng hốt khó tình dưỡng chơn.
Trong lòng rối loạn nhiều cơn,
Tập rèn định tĩnh nét chơn lòng lành.
Tiên Dương chỉ thánh Đại thành,
Lời vàng tiếng ngọc để dành quần chơn.
Bữa ăn chẳng dám trái nhơn,
Vội vàng nghiêng úp chí chơn như thần.
Giỏi mãi tập luyện chuyên cần,
Chẳng lia giây phút mười phần hoan hân.
Người xưa tu luyện ân cần,
Bội gia thập bội mười phần luyện phan.
Ngồi nằm đi đứng tinh anh,
Ăn nơi non núi thị thành tu chơn.
Hoặc là khát thực độ thân,
Nhứt nguyệt luân chuyển tâm cần tánh chơn.
Thế gian học đạo chúng nhơn,
Tháng ngày trang sức nhiều cơn lụy mình.
Vì ăn vì mặc phỉ tình,
Buông lung lời nói tung hoành nét na.
Tánh tâm chẳng dặt thuận hòa,
Chẳng noi khuôn phép vậy là làm theo.
Chẳng thể tỏ sư qui điều,
Khó dạy khó dỗ khó yêu khó vì.
Coi kinh đọc sách thiện thi,
Cũng như cỡi ngựa vậy thì thám hoa.

Coi rồi bỏ phế vậy mà,
Lòng không trữ giả đạo ta lời lành.
Người tu như vậy khó thành,
Trên trước khổ khắc trị trừng cho mi.
Đem lòng hờn giận sân si,
Phản đạo bại đức thị phi nhiều lời.
Chạy qua chạy lợi làm chơi,
Bãi dương cầu lý vậy thời lãng xăng.
Sao người chẳng giữ đạo hằng,
Một lòng một nét tập rèn chơn tu.
Khá thương cho kẻ mê ngu,
Tánh tâm chẳng định công phu chẳng bền.
Bao giờ choặng làm nên,
Vưng khuyển hiền hữu bốn bên điều hòa.
Nhận chơn qui chánh phá tà,
Tánh tâm lai tỉnh an hòa cố kiên.
Mau đem cửa ải hư huyền,
Roi linh đánh phá về miềng thái thanh.
Bát học thẩm vấn tinh anh,
Thận tư minh biện độc hành quá quang.
Như vậy tâm tánh mở mang,
Nói theo Hiền Thánh chánh đoan châu toàn.
Nào lo đạo đức gian nan,
Phối hiệp khôn cần cũng tại đức ta.
Chẳng vậy tập thói sai ngoa,
Bao giờ choặng thoát ra lòng trần.

21. — ẢI VỌNG TƯỚNG

Lão Quân Thái Thượng phán ra,
Yêu minh hoản hốt thiết là có tinh.

Trong mình có tới báo tinh,
Ai mà biết đặng thông linh mới thành.

Âm dương hội hiệp trường sanh,
Cơ quan Tạo hóa đánh rành thông thiên.

Chưa thấy vọng tưởng đảo điên,
Người tu học đạo cần chuyên tầy trần.

Ngộ chơn thông hiểu xa gần,
Giản kinh đọc sách hoang hân vui vầy.

Quả hầu phải biết rõ hay,
Hội thông khâu khuyết đặng rày thành tiên.

Thái Hư chơn nhơn dạy truyền,
Người kia nói chắt chẳng thiên chẳng chơn.

Ta thời không nói làm hơn,
Ai ngờ rõ biết chỉ chơn mười phần.

Ấy là dạy bảo ân cần,
Thiện nam tín nữ tâm thần vững an.

Chẳng nên vọng tưởng gian ngoan,
Sợ e ma chường xiềng toàn hại người.

Đạo đức hủy trọng tốt tươi,
Cao giầy rộng lớn bao nơi hoàn cầu.

Dò lần hết cạn tới sâu,
Hết thấp quá đầu thẳng tới trời cao,

Chẳng khá vọng tưởng ước ao,
Tu hành biếng nhát muốn sao mau thành.
Đạo cả rộng lớn minh minh,
Trượng phu quân tử anh linh nhơn hiền.
Người người có phước có duyên,
Hội thông Tào hóa cang truyền dương âm.
Ngủ hành vận chuyển cao thâm,
Tỷ tiền ngộ hậu hội tâm hống diên.
Ai cũng tánh mạng tiên thiên,
Tam hoa trụ đánh diệu huyền anh linh.
Thánh hiền tiên Phật đặng thành,
Người người quả thiệt tánh linh của trời,
Ai ai chẳng biết làm chơi,
Danh lợi ân ái trối thời gian nan.
Bỏ chơn làm giả nhộn nhàn,
Mới thấy đi trước thối tàng lợi sau.
Nhiều người háo thắng chạy mau,
Quả công chẳng xứng ý giàu cao thắng.
Đức hạnh chẳng có khó khăn,
Phật môn quảng đại đạo hằng công minh,
Phủ quí bản tiện tôn vinh,
Ai nhiều phước đức kinh dinh trở tái.
Đạo tâm kiên cố giới mài,
Ai mà dũng mãnh chĩnh tài tiên phong.
Thập phương đạo hữu hết lòng.
Lập công chứa đức đầy trong đất trời,

Khắc mình kính người đời đời,
Lâu ngày đạo vị vậy thời thông tri,
Chẳng nên vọng tưởng ngoa phi,
Tam sanh bất hạnh cứu hi hảng tường,
Công cao quả lớn đường đường,
Cảm thiên động địa mới tường đạo tâm.
Trời đất chẳng dám trách thâm,
Giữ lành tới chết bền cầm lòng trinh.
Công bình chánh trực hiển linh,
Thánh thần âm trợ cho mình rõ thông.
Nhiều người học đạo tây đông.
Chính vì hai chữ khó trông đạo mầu.
Mặc ăn nọ ám tham giàu
Nhàn cư bất thiện một phần tiểu nhơn
Vọng tưởng thành phật thành chơn.
Chẳng thông nghĩa lý nhiều cơn khó dùng
Thiên cơ tạo hóa thủy chung
Âm dương vận chuyển phước hùng đức-cao
Quả nhiên cảm động tam tào
Phối trời hiệp đất ra vào càn khôn.
Chẳng phải biếng nhát khá trông.
Xưa kia phật thánh nhiều ông khổ rày
Chịu cực chịu khổ lắm thay
Hiền thiên cảm cách ám bày huyền cơ
Âm dương hội hiệp biết giờ
Chẳng mình quấy tưởng bao giờ cho linh,

Kính khuyên đạo hữu hết tình
Chơn tâm thiết ý định ninh chỉnh tày
Mau đem vọng tưởng trái quay
Ải này đánh phá thẳng ngay tấn tiền
Lập định chí cả xung thiên
Tự ty chi ngộ cần chuyên đạo mầu.
Từng từng ải ải đầu đầu
Bao nhiêu thấy cả hằng đầu cố đứng
Ta đi thông thả như tiên
Gọi rằng hành đạo thông thiên thông thần
Phải rằng hiền đức minh tân
Thanh nhàn thông thả ăn cần thẳng lên
Chẳng vậy vọng tưởng khó nên
Ngàn lời nét hạnh chẳng bền ngữ ngôn
Quấy tưởng về cõi thiên môn
Thiết là nói dối người đồn xưa nay.

22. — ẢI SANH TỬ

Tiên sanh Trang Tử thốt ra
Người xưa hiền đức thiết là nhiều hơn
Sống thát chẳng kể chẳng sờn
Thề trời noi đất đạo chơn chơi ngời.
Tổ Vương tiên thánh tỏ lời
Ban mai nghe đạo chiều thời thông linh

Ngộ chơn luận biện phân minh
Diệu mầu đạo lý thể tinh ít thông
Nhiều người ám muội mê mông
Tham sống sợ chết chẳng thông luật trời
Trọn mình lúng túng một đời
Chẳng hay hội ngộ tỏ thời đạo chơn.
Hiện địa sanh hóa đồng như
Tứ đại giả hiệp có cơn bỏ mình
Hữu hình hữu hoại thiệt tình
Mộng huyền bào ảnh linh đình trong trần
Có sanh thời tử cũng gần
Chơn linh xuất hiện sát trần ra tro
Tháng ngày thông thả khỏi lo
Tiêu điều khoái lạc thơm tho cõi trời
Thế sự chẳng biết làm chơi
Đến chừng gần chết sợ thời thất kinh.
Bởi người không biết tánh linh
Thất rồi đọa lạc u minh trầm trầm
Người tu biết đạo cao thâm
Phối trời hiệp đất muôn năm chói ngời.
Tiền sanh Traug lử tỏ lời
Tinh thần tụ hội nhiếp thời trường sanh
Tu tánh liễu mạng tinh anh
Mây trời ứng hóa dạng thành chánh chơn
Ra vào huyền tần nhiều cơn.
Thần thông biến hóa đa như nan trường

Tánh linh về cõi Thiên đường
Bất sanh bất diệt vô cương vô cùng.
Ai biết sanh tử thủy chung
Trong mình Tạo hóa thung dung thanh nhàn
Hội ngộ huyền diệu cơ quan
Gọi rằng liễu tử biết dàng trường sanh
Trời đất thay đổi có hình
Không hình khó đổi thiết tình thông hanh
Đổi người hung khí như thành
Phật tiên chẳng đổi trường sanh đời đời
Nhiều người học đạo nơi nơi
Chẳng biết sanh tử vậy thời khổ thay
Quấy tưởng thành đạo ai ai
Sợ chết muốn sống khó tày làm tiên,
Hoạn nạn tật ách truyền khiên
Sợ đói sợ lạnh chẳng chuyên đạo mầu.
Lên núi xuống biển đầu đầu
Sợ hùm sợ sấu ăn đầu nhai xương
Sợ ma sợ quỷ vẩn vương
Sợ trần sợ rấn nhiều phương ty đào
Gọi rằng chữa đạo chỗ nào ?
Chánh trực chẳng có làm sao dặng thành
Xưng rằng học đạo trường sanh
Chỉ khí không có khó thành khó siêu
Thiên ma vạn quái quần yêu
Lớp lớp vây phủ mãi tiêu tánh người.

Thiên hạ đều nói nơi nơi,
Ma bắt vậy thời coi mặt người ta.

Người nào yếu đuối via mà
Quỉ yêu trời quách phá nhà của người.

Vưng khuyên học đạo người người
Trung cang nghĩa đồng vậy thời vững an.

Quả thiệt người có chí cang,
Mấy ải vậy phủ phá tan một giờ.

Chỉ hơn phước đức sờ sờ,
Thần khâm quỉ phục chạy tở quá quan.

Nghe người đạo đức trải sang,
Lập bàn hương án ban ban đều châu.

Chủ động chủ ải khấu đầu,
Ta người đạo đức nở nào lại vui.

Lòng ta quảng đại từ bi,
Chúng người ra sức hộ trì quá quan.

Tiêu điều trực chỉ lên dàng,
Ít ngày ngộ thấy lạc ban hầu gần,

23. — ẨM TỰ MÃNG

Lão Tử đạo đức phán ra,
Trống lòng thiệt bụng ấy là phước hơn.

Tánh tâm ví tợ hải sơn,
Học lo chẳng kịp chí chơn vội vàng.

Lòng son rỏ rỏ hân hoan,
Thề trời noi đất bao toàn thung dung.

Công trình viễn vọng trùng trùng,
Lòng ta cũng thiếu chẳng cùng đủ đầu.
Ngước lên xem thấy càng cao,
Đào vui dưới thấp chắc sao lạ kỳ.
Ấy là huyền diệu thiên ky,
Chẳng biết đầy đủ vậy thì bụng ta,
Chẳng hay thấp thỏi vậy mà,
Khó hành khó học thiệt là khó thông.
Thanh nhân soi xét lỗi cùng,
Tôn hơn khắc kỷ hòa đồng chúng hơn.
Lòng mình cung kính nhiều hơn,
Đứng thời nhượng cấp ngồi chơn nhượng vì.
Kính thành chăm chăm từ bi,
Thấp thỏi khiêm nhượng đức thì thắng hơn.
Lòng mình tự mẫn thời tràng,
Rộng sâu thấy cả bao toàn vô biên.
Ấy là học đạo tiên thiên,
Đời xưa phước đức lương hiền châu còn.
Gội đầu chưa kịp khô cùng,
Ba phen giặt tóc kính cung lễ hiền.
Lão Tử đạo đức dạy khuyên,
Bất cảm thiên hạ cư tiên hơn thì.
Lòng an thể rộng phương phi,
Đồng hơn cảm phục đức thì phối thiên.
Huệ Năng Lục Tổ Đại hiền,
Bữa cùi giả gạo kiên thiên ở sau.

Ai ngờ đạo đức lớn cao,
Chứng vị phật Tổ người nào cũng kinh.
Xưa nay hiền thánh hết tình,
Rộng lòng chơn thiết cung nghinh đạo trời.
Ai ai bực dưới nơi nơi,
Lòng mình cung kính vậy thời như ta.
Tiên thiên huyền diệu bao la,
Ai biết vậy mà khỏi giáo hiền lương.
Một xứ chẳng rõ chẳng tường,
Bao nhiêu đạo hữu tâm thường lắm thay.
Tu tánh chẳng biết mạng rày,
Khó nổi thoát tục về nay cõi trời.
Khảm cung bắc hải một nơi,
Chỗ ấy vậy thời phối hiệp cần khôn.
Thường thường phối thất nhưn ôn,
Vận chuyển thiên địa đạo tồn dương âm.
Ấy là Tào hóa tại tâm,
Ai biết hội ngộ phỏng tâm tiên thiên.
Kinh Diệc sách để lời truyền,
Chánh vị cư thể khôn kiên hiệp nhau.
Thể thân khoái lạc biết bao.
Tháng ngày vui vẻ khác nào phật tiên.
Lời vàng tiếng ngọc lộ truyền,
Ai mà học đạo kiên thiên tận tâm.
Lập công hành đức cao thâm,
Trước thời tâm khổ sau tâm diệu lại

Quả người công lớn đức dày,
Chiu người rèn luyện trái quay không hờn.
Huyền diệu tụ hội như sơn,
Trùng trùng điệp điệp quả hơn tiên thần.
Thung dung khoái lạc bản bản,
Gọi rằng phật tử chuyển thân độ phạm.
Nhiều người học đạo bất kham,
Tự thị tài trí khó làm khó siêu.
Tự tôn tự đại căng kiêu,
Chẳng tìm kiếm hỏi đồng liêu cao hiền.
Tưởng mình trí huệ thông thiên,
Xưa kia Khổng Thánh vấn hơn thần đồng.
Đời nào cũng có thần thông,
Khải giáo bao động thiên hạ hơn hơn.
E kia chẳng khứng lòng chơn,
Tự cao tự đại nhiều cơn lụy mình.
Hạ hơn tự mắng tự vinh,
Tưởng mình đạo đức thiết tình khó mình.
Vưng khuyên hiền hữu hết tình,
Lòng hay thấp thỏi sửa mình đoạn trang.
Mau đem tự mắng ải quan,
Như có tài trí phá toan qua rày,
Thuần tâm định tánh đêm ngày,
Hết lòng cung kính chĩnh tày quá quan.
Chẳng luận bản khổ cơ hàng,
Phú quý vinh hiển hiệp đảng tấn cun.

Thấy cả qua ải trùng trùng,
Tiêu điều khoái lạc thung dung thanh nhàn,
Đồng đảng bộ bộ lên đàn,
Thanh lương phạt cảnh tiên ban về miềng.
Chẳng vậy tự mãng khiên truyền,
Uổng công tu luyện tự chuyên bất thành.

24. — ẢI HÚY NẠN

Kinh Diệc phú thất lời ghi,
Trượng phu quân tử vậy thì thuận thân,
Dầu cho khổ sở lòng chuyên,
Thừa thiên ứng mạng chẳng phiền gian nan.
Ngày qua tháng lại đoan trang,
Chứa nhỏ nên lớn vững vàng đạo ta.
Đai thành chí thánh phán ra,
Quân tử gánh đạo vậy nào khâm tuân.
Tổ dạy thừa thuận lý ứng,
Việc trong thiên hạ chẳng tuần khó thay.
Chỉnh sợ tâm chánh lòng ngay,
Người trung người hiếu ở tày thành tâm.
Lời phạt phước đức cao thâm,
Dạy người kiên cố gìn cầm đạo chơn.
Chẳng vì tai nạn giận hờn,
Xem trong thiên hạ việc hơn khó rày.

Việc khó nên lớn cao dày,
Người tu gấn chỉ lâu ngày thành công.
Việc chi dễ làm chớ trông,
Dầu nên một chút ta không cần dùng.
Học đạo hội tánh mạng cùng,
Ấy là việc lớn trùng trùng như sơn.
Bao la vô trụ đồng nhưn,
Trời người vận chuyển đạo chơn cũng đồng.
Siêu xuất tam giới thần thông,
Thánh hiền tiên Phật đại công đặng thành,
Tiền thiên đạo cả trường sanh,
Đời đời bất hoại vĩnh thành hư vô.
Cao nhưn lập chí thành đô,
Vững bền kiên cố ngọc hồ kim lưu.
Hoạn nạn chẳng sợ chẳng từ,
Trước sau một vậy chơn như thái hòa,
Thành vàng núi ngọc nguy nga,
Lòng ta vọi vọi bao la đất trời.
Đạo đức bủa khắp các nơi,
Hết lòng hết dạ giúp đời thanh tân.
Thừa thiên chưởng đạo ân cần,
Chánh phò Tổ Thống tế nhân siêu hiền,
Hậu nhưn thể cớ bản phiêu,
Xả thân độ chúng thấy đều thông linh,
Thần quang chẳng ví thể hình,
Chắc cánh tay tả động tình cầm sư.

Đạt Ma lân mẩn bi từ
Điềm khai tâm tánh chơn như đạo mẫu.

Thích Ca xá kỷ khổ âu,
Nghe nữa câu kệ hồi đầu tầm thanh.

Vương Trang đứng giữa trời xanh,
Tuyết sương che lấp thân hình chẳng hay.

Y-Xiêng chỉ thị tỏ bày,
Công niên quả mãng tới ngày phi thăng.

Cổ nhơn tân khổ thiên tăng,
Kim nhơn thể phối cho bằng cổ nhơn.

Quá khứ hiện tại tâm chơn,
Vị lai phát tử nhơn nhơn vai đồng.

Đời nào cũng có thần thông.
Mãng kia sau mọc cũng đồng như tre,

Ai ai lắng lắng đều nghe,
Noi theo cổ đức chỉnh tề cao siêu.

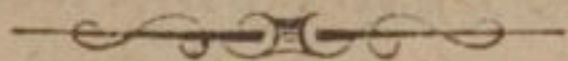
Một lòng bền chắc như keo,
Cầm động trời đất bản phiêu thiên đài.

Vưng khuyên học đạo ai ai,
Mau đem hỷ-nạn ãi này phá tan.

Gan vàng chí ngọc như san,
Hoanh liệt cồng mánh hiệp đảng tấn cung.

Đổm đưng Phật lãnh cao sùng,
Hiền lương tể độ hào hùng siêu thăng.

Gọi là an kiết ai bằng,
Thành nhơn thành kỷ ngàn từng cao siêu.

25. — ẢI KHINH MẠNG

Trung Dung sách để dẫn ra,
Khen rằng chỉ thánh đạo ta ngày ngày.
Quần sanh tế đô từ bi,
Nhơn vật cảm hóa đồng thì đội ơn.
Công cao quả lớn như sơn,
Cảm động thiên địa đồng nhơn bao toàn.
Vội vội đức cả huy hoàn,
Lễ nghi phép tất ba ngàn ba trăm.
Để cho hậu thế noi làm,
Nhờ ơn lượng cả hải hà bao dung.
Lão Quân dạy bảo thủy chung,
Trời cao đất thấp hai tròng dương âm.
Đạo là vô thượng thậm thâm,
Cao hơn hết thấy thấp trầm hết sâu.
Ba mươi ba tầng trời cao,
Chín tầng địa hậu thấy bao khắp toàn.
Chuyển thiên đông địa rõ ràng
Vận hành nhật nguyệt tam quang từ thời.
Quần sanh dưỡng dục khắp nơi,
Ba ngàn thế giới thanh thoi an nhàn.
Khổng Tử dắt đạo châu toàn,
Nho gia Thánh Tổ huy hoàn cao tôn.
Thích Ca khai giáo thuyền non,
Chứng vị phật Tổ hậu đôn cao sing.

Lão Quân Thái Thượng thung dung,
Đạo gia điểm hóa trùng trùng siêu thắng.

Chứng vị Lão Tổ tài năng,
Quần tiên ở trước ai bằng ai hơn.

Tam giáo cũng một đạo chơn,
Người phạm chẳng biết phân nhơn ngã rày.

Đại đạo rộng lớn cao dày,
Ai mà phối hiệp sánh tày địa thiên.

Nhiều người học đạo chẳng kiên,
Khi lờn chẳng biết tội riêng vô cùng.

Xem coi dung dị chẳng cung,
Bọn ấy trái đạo ngoan hung gian tà,

Phản đạo bại đức trái ngoa,
Quỉ thần khiên trách vông la đọa đày.

Nhiều người học đạo tháng ngày,
Chẳng khứng thấp thỏa hỏi ai rõ ràng.

Cúi đầu sợ hổ sợ hang,
Thiệt là bọn ấy nghinh ngang vô nghi.

Gọi là khinh mạng ngoa phi,
Dối trong phật pháp vậy thì đọa sâu.

Bao giờ choặng xuất đầu,
Hiền lương tỉnh ngộ phải hầu tưng qui.

Vưng khuyên học đạo từ bi,
Vô khoái vô ngại vậy thì tu thân.

Giờ giờ khắc khắc hoan hân,
Gần thầy gần bạn ân cần hỏi thăm.

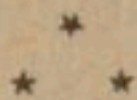
Lòng ta quyết một chăm chăm.
Đốc hành minh biện hỏi thăm cho tường.
Người kia trí huệ vô cương,
Một lược biết đó tỏ tường giỏi hay,
Lòng ta thành kính chĩnh tày,
Mười phen cũng biết đặng hay tỏ tường.
Học mà siêng giỏi thường thường,
Nên công một vậy thông thương cõi trời.
Đạo đức chớ khá làm chơi,
Siêng tu gấn luyện ai thời cũng siêu.
Thánh tâm cảm cách thiên hiền,
Lo vì khó luyện khó siêu chẳng thành.
Ngày ngày tháng tháng trường canh,
Ra công xe đất đắp thành như sơn.
Thánh hiền tiên Phật chơn nơn,
Sợ người có chí trọng hơn anh hùng.
Chí cương chí đại hào hùng.
Lâu ngày kiên nhẫn thung dung luyện hoài.
Chí ta phấn chấn ai tày,
Đi lên thì đặng tới rày non cao,
Xuống biển tiềm tới dải sâu,
Khắp trong vũ trụ đâu đâu dạo cùng.
Bao la thiên địa vô cùng,
Ta đi khắp hết thủy chung châu toàn,
Lên nguồn xuống biển trải sang,
Bao la thế giới châu toàn vô biên.

Chỉ ta quyết đến cảnh tiên.
Muốn làm sao đặng về miền cõi trên.
Huệ nhân xem ngó cao lên,
Thấy trời vọi vọi chỉ tên chớp liền.
Phải toan quyết chí xung thiên,
Trở trời ra thử hiệu thiên thể nào.
Quả người phước đức anh hào,
Nhược bằng tới đó Thiên tào khai môn.
Bồng Lai thẳng cảnh Côn lôn,
Nay đà hằng thấy cao tôn trùng trùng.
Vui chơi khoái lạc thung dung,
Cõi trời an hưởng vô cùng vô biên.
Gọi rằng đạo đức thông thiên,
Anh hùng dưới thế phước riêng đức giày.
Cảm cách chư vị Thiên Thai,
Lên trời chẳng luận mở khai đường trời.
Thần tiên đã biết người tài,
Sẵn lòng nghinh tiếp về nay hội đồng.
Ngày xưa cũng bọn chư công,
Nay đà quả mảng thần thông về thời.
Bạn cùng tiên thánh vui chơi,
Bất sanh bất diệt đời đời an nhiên.
Gọi rằng chứng đạo tiên thiên,
Phổ thông dưới thế lương hiền nơi nơi.
Nói theo tiên triết vậy thời,
Phải trang hào kiệt phải người chơn tu.

Hiền hơn quân tử đầu đầu,
Chữ thiên quả thiệt trời đầu chữ phu.
Chơn hơn hiền hữu đi tu,
Trượng phu quân tử mấy thu giờ mài.
Ai đà hằng biết rõ hay,
Chữ thiên như vậy chính tày phải toan.
Ngày đêm vận chuyển tam quang,
Tụ hội chân bửu khai đàn tiên thiên.
Năm năm tháng tháng cần chuyên,
Tích trữ diệu huyền tiếng xạ thông thiên.
Mấy ải đánh dẹp đả yên,
Thần thông trực chỉ về miềng thiên kinh.
Triều yết Kiêm Mẫu ngọc đình,
Chư tôn Phật Tổ phủ quỳnh đài giao.

Thông-Quan-Văn Thượng-Quyển kết luận.

*Hiếu tâm cảm động thấu hoàng thiên,
Đề hóa toàn cầu giặc đảng yên.
Trung trực một lòng phò chúa thánh,
Tinh hòa muôn nước thiệt người tiên.
Lễ nghi rộng lớn đồng tôn Tổ,
Nghĩa đạo vuông tròn quảng đại hiền.
Liêm tiết sạch trong ngôi đặng vững,
Sỉ mà biết hổ khỏi oan khiên.*

Muốn nên tiên Phật phải tham cầu,
Cởi hạt cao bay tới ngọc lâu.
Phủ quới bột bèo xao mấy chốc,
Công danh lửa đá nhán nào lâu.
Anh hùng thoát khỏi nơi non diêm,
Hào kiệt bay qua chốn biển sâu.
Đạo đức vuông tròn lên cõi Phật
Bao trùm trời đất chứa trong bầu.

Thông quan văn kinh
thượng quyển

In tại nhà in XƯA-NAY — Nguyễn-háo-Vĩnh,
60-64, Boulevard Bonard, Saigon

THÔNG QUAN YẾU NGÔN

QUYỂN HẠ

1. — ẨM NHU NHƯỢC

Trung dung dạy bảo tỏ tường
Đạo ở trước mặt đường đường oai nghiêm
Người nào có trí thời tiềm
Đạo ở trong bụng ym lìm tịnh thanh
Phu Tử phán dạy dành rành
Ai mà học đạo tịnh thanh hơn từ
Luyện lòng gấn sức chơn như
Lập chí đồng mãnh đoạn trừ nghiệt oan
Cổ kinh lời dạy rõ ràng
Đạo là thanh tịnh an nhân đợi người,
Người bằng phối hiệp tốt tươi
Chẳng khá yếu trí vậy thời khó trông.
Lời đây thực tỉnh mau thông
Dạy người hoanh liệt thẳng xông đường tiền
Lập định chí cả xung thiên
Phá đường mê muội đảo điên tánh tịnh
Một lòng chánh trực công bình
Bỉnh thừa thiên đạo oai linh như thần
Âm dương phối hiệp đồng cân

Ngủ hành vận chuyển thể thân tương trử,
Chẳng luận quới tiện hiền ngu
Người nào chí khí chơn tu đặng thành,
Trời đất đạo cả trường sanh,
Ai mà lập chí tinh anh vững vàng.

Tài năng chở đạo châu toàn,
E người chí yếu giữa đường chẳng kham,
Ai ai lập chí vững làm,
Dầu cho yếu sức khả kham đặng thành.

Nhu nhược chuyển biến hùng anh,
Cang nhu hai gả đồng thành đạo chơn.
Người kia cang khí như sơn,
Đạo trời rõ đặng quả hơn nhu hòa.

Cang cường bạo thảo vậy mà,
Nhược nhu liệt độn thoát ra lưới trần.

Ai còn chí khí cang sâu,
Thệ lòng trăm đoạn thoát trần cao siêu.

Quyết đoạn cang khí mài tiêu.
Ân ái danh lợi thấy đều chẳng tham.

Sang giàu như núi chẳng ham,
Nghèo hản hoạn nạn cũng cam lòng vàng.

Chĩnh biết đạo đức thanh nhàn
Kỳ dư ngoại sự rõ ràng chẳng hay.

Chĩnh biết tánh mạng giồi mài
Vinh huê phú quý mặt ai nhận nhàn

Thân này còn ở thế gian
Lòng ta chẳng biết vinh vang với đời.
Chỉnh biết đạo đức vui chơi
Ngày đêm hội hiệp vậy thời dương âm
Học đạo nhiều kẻ còn lầm.
Sợ tai dờ nạn âm thầm ngày đêm.
Sợ cực sợ khổ chẳng êm
Sợ đói sợ lạnh ngày đêm nảo phiền
Lãng xãng rối loạn tâm điên
Giải đãi biếng nhát chẳng chuyên đạo mẫu
Chỉ khí liệt nhược khó âu
Làm sao cho dặng xuất đầu vược lên
Nhiều người học đạo chẳng bền
Tuy là cầu đạo khó nên khó thành
Quấy tưởng đạo đức trường sanh
Ngày đêm giờ khắc lòng lạnh chẳng chuyên
Nào tuần hội hiệp tâm điên
Âm dương tánh mạng về miền trung cung
Chỉnh nói thể sự trùng trùng
Việc ăn việc mặc cho sung thân này.
Lao xao inh ỏi đông tây
Hành động cũ chỉ trái quai vậy thời.
Khác nào thể sự làm chơi
Cũng như người tục ở đời thế gian,
Lòng thời tham nhiễm mê mang
Khổ trung tác lạc hân hoan vui cười

Chiêm bao lòng tưởng tốt tươi
Thể thân tham nhiễm vậy thời trần ai,
Tứ chi vô lực trái quai
Lòng quên chẳng nhớ gánh nay đạo trời,
Mình mặt áo đạo chói ngời
Dạ toan bất nghĩa vậy thời vong ân.
Hưởng của thiên hạ mười phen
Tháng ngày hư độ hân hoang tấm lòng.
Sợ e lụy trái mắt vòng
Không công hưởng lộc của trong đất trời
Làm sao tiêu đẳng một đời
Tu hành hiệp lúc vậy thời ra công
Ngày tháng xoi sét trong lòng
Ăn năn đổi lỗi ngổ hòng tội tiêu.
Vị thân trọng thể khó siêu
Thích Ca Phật Tổ bản phiêu tiên trình
Chẳng phải thiên thượng hóa hình,
Xuống nơi trần thế xưng mình Thích Ca
Hết lòng tu luyện vậy mà
Thiên tân vạn khổ trác ma thể hình
Chẳng vị thái tử anh linh
Tập rèn tánh hạnh thân mình nhàn nhơn
Ngàn trùng tân khổ nhiều cơn
Thể thân dày đọa thành chơn phật vàng
Tự thử dĩ hậu vạn ban
Thiên hạ xưng tụng nghiêm trang phụng thờ

Lão Quân xuất thế chân sơ
Phật tiên nhị vị ai ngờ khổ cam.

Ở trên thiên hạ chẳng ham
Thân mình khổ khắc đặng làm Phật tiên
Ai mà noi thể dấu hiền

Khai lai kể vãng về miền lạc bang
Thầy Mạnh lại với thầy Nhan
Nói rằng Nghiêu Thuấn rõ ràng như ta
Thánh hiền tiên Phật gần xa

Phàm tâm đoạn liễu xuất gia tẩy trần
Người người rửa chớ trong ngần,
Ai ai chắc đặng mười phần Phật tiên.

Nếu mà yếu chí chẳng chuyên
Tứ chi vô lực oạn khiên một đời
Vưng khuyên học đạo khắp nơi,
Tinh tấn dũng mãnh vậy thời vượt theo.

Gan vàng dạ ngọc như keo,
Noi theo hiền đức khổ nghèo tận tâm.

Miệng ngậm muối đạo thâm trầm,
Quý báu vô giá phỏng tầm tiên thiên.

Nhu nhược cửa ải truyền miên,
Mau toan dứt bỏ phá liên xông lên.

Chi cang chí dũng như tên,
Bắn phá vậy phủ vượt lên thang trời.

Tiêu diêu thông thả thanh thoi,
Bạn cùng tiên thánh vui chơi thanh nhàn.

Chẳng vậy liệt nhược mê mang,
Một đời rồi lại tân than một đời.

2. — **ẢI BẤT CỬU** .

Kinh Diệc dạy dỗ đành rành,
Đức hạnh chẳng có khó thành đạo chơn.
Tử Tư giản luận thua hơn,
Phước đức chẳng có phàm nhơn khó thành.
Mạnh Tử dạy bảo đành rành,
Trượng phu quân tử đạo thành đức cao.
Diễn Đốc tiên tử tâu vào,
Đế vương học đạo sẵn lâu phước nhơn.
Người phàm học đạo chí chơn,
Đặt sự chỉ điểm mong ơn giáo truyền.
Có thứ có lớp hiệp biên,
Điều điều tiết mục vẹn toàn trước sau.
Dầu biết thần khí nương nhau,
Chẳng biết viên hồng làm sao hiệp hòa.
Như biết viên hồng vậy mà,
Chẳng biết tánh mạng vào ra cung nào.
Hỏa hầu tấn thối làm sao,
Chẳng biết thời tiết ai nào cho mình.
Cổ kinh tỏ rõ thiệt tình,
Chẳng thông ngôn ngữ chẳng nhìn bà con.

Công phu chẳng tới chẳng tròn,
Người tu lập Đức như non núi rày.
Khá thành đạo cả cao dày.
Trường niên gắn chí lâu ngày nên công.
Tu hành chơn đạo linh thông,
Cùng lý tận tánh hiệp đồng mạng cung.
Cả thông hội ngộ cao sùng,
Minh minh bạch bạch thung dung thái hòa.
Cùng lý bất nghị thiếu đa,
Tận tánh chẳng nhiễm vậy mà hào ly.
Chí mạng khoải lạc khả tri,
Công thâm nhứt cửu chẳng thời dễ thông.
Trường niên lập chí gia công,
Mới hội tạo quá hiệp đồng trung cung.
Thánh hiền tiên Phật thung dung,
Trường niên lập chí hưng sùng công quân.
Quân công phối hiệp thiên quân,
Âm dương tánh mạng tự ngun đơn thành.
Nhiều người học đạo tu hành,
Bất minh tánh mạng hiệp thành chỗ mô.
Tánh thiên mạng địa lưỡng đo,
Địa thiên hội hiệp ngọc hồ kiêm lưu.
Ngày đêm phối thất chơn như,
Long thăng hồ giáng hiệp cư nhứt hồ.
Thung dung khoải lạc thân ngô,
Mấy ai biết dạng ngọc đo đất trời.

Tu hành biếng nhát tham chơi,
Ngày tháng lếu lảo vậy thì khó trông.
Chẳng biết tánh mạng hiệp đồng,
Khác nào trần tục vược vòng phi vi.
Trèo cây câu cá ích chi,
Vọng tưởng tiên Phật mấy khi dặng thành.
Vưng khuyên học đạo chư sanh,
Kiếm ngòn ngọc ngử để dành bụng trong.
Ngày giờ năm tháng ghi lòng,
Nói theo hiền thánh thoát vòng trần ai.
Mau đem bắt cửu quan khai,
Ra tài đánh dẹp thẳng ngay đường tiền.
Về nơi thanh tịnh an nhiên.
Kim thân chứng quả vui yên đời đời.
Chẳng vậy luyến tục vui chơi,
Ở lâu trần thế vậy thời gian nan.
Trước siêng sau biếng chẳng an,
Quấy tưởng thành đạo rõ ràng bất thông.

3. — ẢI BẠO KHÍ

Mạnh Tử dạy bảo đành rành,
Ai mà tự tánh tung hoành nghinh ngang,
Tự bạo tự khí tâm cang ,
Chẳng đủ nghị luận thanh nhân đạo ta.

Thái Thượng Lão Quân thốt ra,
Ta chẳng phải thánh, học mà thành công.
Khổng Tử lời dạy cũng đồng,
Siêng mà muốn học, thành ông thánh hiền.
Huỳnh Đế đi gỏi kiền thiên,
Lạy ông Thành Tử trao truyền đạo tâm.
Tổ dạy đạo vị cao thâm,
Trường sanh bất tử sớm tầm tu chơn.
Chẳng nên bạo thảo một cơn,
Đạo là quý trọng đồng hơn nan tòng.
Bình thừa thiên địa âm dương,
Ngủ hành vận chuyển thông thương đường trời.
Hiệp đồng tánh mạng chói ngời,
Chẳng luận bản tiện với thời giàu sang.
Ai mà có chí có gan,
Đạo trời vưng gánh chẳng toan nặng rày.
Thánh hiền ngu thứ chĩnh tay,
Cũng không phân biệt là ai sang hèn.
Lần tu khổ luyện siêng năn,
Tận tành liễu mạng gọi rằng chơn hơn.
Tự cổ hiền triết quần chơn,
Hằng hà sa số phi thắng vô cùng.
Quả thiệt học đạo cực cung,
Thiên tân vạn khổ cao sùng thành chơn.
Vị thường bất học hơn hơn,
Chẳng hay khổ chí ai tăng siêu thắng.

Sanh tri quán chúng tài năn,
Quả người thượng đức ai bằng ai hơn.
Học nhi tri giả đa nhơn,
Tuy sanh quán chúng, đạo chơn sư truyền.
Xưa nay bằng cứ thuận thiên,
Nhiên Đẳng Phật Tổ chỉ truyền Thích Ca.
Lão Tử khải giáo đạo ta.
Ngươn thủy điểm quá chứng mà tổ tiên.
Khổng Tử chỉ thánh nho truyền.
Thần đồng Hạng thát hóa liên điểm khai.
Đến năm mươi tuổi chỉnh tày
Mới biết thiên mạng rõ hay đạo trời.
Thánh hiền tiên Phật khắp nơi,
Thành công chứng quả vậy thời có sư.
Tâm truyền khẩu thọ chơn như,
Phá đường sanh tử mê hư thoát trần.
Những người học đạo xa gần,
Âm dương tánh mạng hai từng chẳng hay.
Hồ long chẳng biết nỏ lai,
Mình tuy hành đạo, đạo rày cao thâm.
Thân cư sơn thượng bửu lâm,
Chẳng biết châu ngọc nỏ tâm luyện phan.
Tự bạo tự khí dục sanh,
Chẳng hay thấp thỏi lòng lành hỏi ai.
Hoặc người nói tánh mạng rày,
Thiên Hoàng định số tới ngày vong thân.

Hoặc nói tiên phật thánh thần,
Chẳng phải phạm tục đặng làm phật tiên.
Bọn ấy mê muội đảo điên.
Chẳng biết nghĩa lý thánh hiền cao thẳm.
Thánh hiền tiên phật tại tâm,
Lòng mình tĩnh ngộ Nhan Sâm khác nào,
Chẳng biết vọng tưởng hùng hào,
Bọn ấy quả thiệt âm tào lên câu.
Uổng vì nhờn loại ban đầu,
Trầm luân đọa lạc ngổ hầu chẳng hay.
Trời đất sanh dưỡng ai ai,
Người người thoát tục chứng rày phật tiên.
Vưng khuyên học đạo cần chuyên,
Mau đem bạo khí oan khiên ải này,
Đánh phá tiêu tán trùng vây,
Nhảy lên một nhảy khỏi mây một từng.
Đạp mây cỡi gió chí hưng,
Lòng thành nhớ phật bằng chừng vượt lên,
Về nơi tịnh độ cõi trên,
Tiêu điều thông thả bốn bên thanh nhàn.
Thẳng vậy bạo tháo đa đoan,
Uổng công tu luyện tân toan thể hình.
Khá thương nhiều kẻ bất minh,
Tu hành khí khái tánh tình lung lẳng,

4. — ẢI LUY TRÁI

Tổ Vương tiên thánh thốt ra,
Hiền sĩ chi đạo vậy mà lòng chơn.
Ăn cực bận rách không hờn,
Trong lòng biết hỏ chẳng chơn chẳng thành.
Chữa đủ nghị đạo trường sanh,
Người người học đạo tu hành thể đây.
Khéo Tổ cặng kể lời này :
Đồng tiền hột gạo khổ rày nông phu,
Vô công thực lộc khó siêu.
Lời đây giản luận dạy đều tu chơn.
Mười phần trọng đạo nhiều hơn.
Chẳng vì ăn mất đạo chơn trễ giờ.
Tu chơn cho biết huyền cơ,
Âm dương phối hiệp biết giờ khí sanh.
Chẳng vì y thực vô tình,
Một ngày tới tối chẳng minh đạo trời.
Lầm nơi tạnh mạng vui chơi,
Khinh chơn trọng giả vậy thời khó siêu.
Phú quới bần tiện cũng nhiều,
Thượng thừa hạ phẩm thấy điều phân minh.
Những người thượng trí quới vinh,
Sang giàu chẳng nhiễm thiệt tình chơn tu.
Còn kẻ hạ trí mê ngu,
Của nhiều lúng túng khó tu chẳng thành.

Lời xưa càng dặn dành rành;
Người mê nhiều của lụy mình ích chi.
Vậy nên hiểu đức xét suy,
Xả tài bố thí, ân thi cho người.
Hoặc là khát thực các nơi,
Tùy duyên hóa độ trọn đời thành chơn.
Tánh tâm an tịnh như sơn,
Đai cơm bầu nước tưởng hơn sang giàu.
Tháng ngày thông thả trước sau,
Để Vương nhượng vị truyền trao ngôi trời.
Lòng thành chẳng khứng trị đời,
Thanh nhàn lạc đạo gọi thời hơn vua.
Thu đông xuân hạ bốn mùa,
Bồng Lai hải đảo lên chùa non tiên.
Thung dung tịnh tạ vô biên,
Nhiều người học đạo chẳng chuyên chẳng thành
Y thực bảo trọng thân sanh,
Mười phương thọ hưởng khó thành khó siêu.
Ăn no tập tánh tiêu điều,
Nhàn du lãng đảng càng kiêu với đời.
Nói rằng ta gánh đạo trời,
Độ nhơn cứu thế vậy thời thi ân.
Trong lòng quên nghĩa quên nhân,
Quên trung quên hiếu quên ân thánh hoàng.
Tánh hôn tâm túy mê mang,
Ấy là một bọn, tạo đoan nghiệt đầu.

Thung dung như vậy khó âu,
Làm sao cho dặng quày đầu trở lèn.
Vưng khuyên đạo hữu bốn bên,
Tinh thần vượt dậy chẳng nên muội rày.
Mau đem lụy trái quan khai,
Quả thiệt người tài đánh phá cho tan.
Tổ Sư tứ tạng kiêm quang,
Hiền lương lãnh lấy phá đảng mê hôn,
Người người trí huệ thuần đôn,
Ngày đêm soi chiếu mê hôn tan liền.
Thế theo Phật thánh tiền hiền,
Thanh lương bửu điện về miền vui chơi,
Chẳng vậy lụy trái một đời,
Quấy tướng đạo đức vậy thời khó trông.

5. — ÂI CAO ĐẠI

Lão Tử đạo đức dạy truyền,
Vật kia chết cứng quả nhiên càng cường.
Khiêm hòa nhu nhược phi phương,
Ấy là vật sống thường thường tốt tươi.
Manh Tử dạy bảo những lời,
Lòng mình cung kính thương người người
thương.

Kính người người kính đường đường,
Lời hiền giảng nói lẽ thường xưa nay.
Lòng mình khiêm nhượng tốt thay,
Đạo đi khắp xứ chinh tày đoan trang.
Cang cường bạo thảo chẳng an,
Một tất một bước chinh toan khó đời.
Thánh hiền dạy bảo hết lời,
Dặn người thấp thỏi vậy thì tu thân.
Chẳng nên cao đại cang sân,
Tôn mình làm lớn mười phần gian nan,
Hào hùng tánh nết nghênh ngang,
Háo động háo thắng chẳng thoàn lòng người.
Trưởng mình quán chúng hơn người,
Chẳng hay khiêm nhượng nhiều lời chẳng chơn.
Lòng tuy thấp, đạo cao hơn,
Chỉ hay thối nhượng thành chơn đại hiền.
Dầu cho đạo đức dinh thiên,
Người mà kính trọng nhượng tiên khiêm hòa.
Nói rằng ta thiếu phước mà,
Nhượng người ở trước mới là hảo tâm.
Phước đức thấp thỏi bền cầm,
Chỗ sâu chỗ thấp nhuận thâm thái hòa.
Chỗ cao chỗ nổi vậy mà,
Khô khan chẳng tốt ai đà chinh toan.
Thủy lưu tại hạ rõ ràng,
Tháng ngày nhuận Trạch thanh thang diềm già.

Người trí chính nghĩ biết xa,
Coi ai phước đức thiệt là nhiều hơn.
Xưa kia vua Võ lòng chơn,
Nghe lành thời lạy trọng hơn đồng vàng.
Thánh hiền tiên Phật vạn ban,
Người nói mình lỗi rõ ràng mừng thay.
Khẩu đầu đánh lễ chỉnh tày,
Thành tiên thành Phật để nay dạy đời.
Ai mà cao ngạo nhiều lời,
Gươm đao tích trữ vậy thời bụng người.
Có khi gan ruột phá tơi,
Chứa dữ dữ hại, lành thời lành thay,
Ngoài cung chẳng kính trong rài.
Gọi rằng xảo trá chẳng tày lòng nhờn.
Ngoài tu mà trong chẳng chơn,
Chúng người khó nổi dăng sơn bửu đài.
Tập thành cao đại trái quai,
Gia thêm tội nghiệt có ngày lâm nguy
Hùm kia hung dữ làm chi,
Thất thời sa giếng vậy thì khó lên,
Trong đời thiên hạ làm nên,
Nhu hòa khiêm nhượng ở trên trước người.
Anh hùng hung dữ nơi nơi,
Nhiều kẻ vậy thời chẳng dặng toàn thân.
Lời Phật thông hiểu xa gần,
Khuyên trong thiên hạ quan dân vưng làm.

Cang cường cao ngạo bất kham,
Chứa thành tật bịnh luân trầm tội mang.

Thánh hiền giản luận lời rằng,
Tánh tâm cao đại rõ ràng thương thay.

Thường cho gươm huệ chém rày,
Kíp dùng linh dược xoa nay lành liền.

Ai nhiễm ô uế triền miên,
Phải dùng tịnh thủy nước tiên rửa trần.

Nhiều người học đạo xa gần,
Hoặc có sang trọng vị thần ý mình.

Tưởng là cao đại phước tinh,
Ai ngờ ý thể trời mình không hay.

Người người cung kính chĩnh bày,
Phước khiêm đức nhượng tỏ nay đạo trời.

Ông già trẻ nhỏ vậy thời,
Tai nạn tật bịnh khắp nơi kính nhường.

Lòng mình đạo đức thuần lương,
Ở trên thiên hạ đường đường bao dung.

Thi ân bố đức vô cùng,
Gọi rằng quân tử thung dung trên đời.

Độ lượng thể thánh noi trời,
Quần sanh đội đức gọi thời phước tinh.

Chẳng vì cao đại anh linh,
Không lòng thương xót chúng sanh vậy thì.

Cao đại phước đức đẳng qui,
Đỡ trời chống đất giúp thì đồng như.

Cũng như trời đất ra ơn,
Tể phong trợ vũ hải sơn thái hòa.
Xung rằng cao đại nguy nga,
Quả thiệt vậy mà đức phối hiền thiên.
Nhiều người học đạo chẳng chuyên,
Đức hạnh không có, lòng riêng ỷ tài.
Tập tánh cao đại hoài hoài,
Đều cũng chẳng dặng, thương thay cho người.
Lời đây phá mở trí người,
Người người nạp dặng như thời thuốc linh.
Thuốc linh uống dặng vào mình,
Thể thân an khỏe khi tinh như thần.
Vưng khuyên hậu thế ân cần,
Mau đem cao đại quan tâm đánh liền.
Người có tài trí xung thiên,
Tự cao tự đại tự quyền phá tan.
Vược ra trực thượng thiên đàng,
Gọi là quân tử song toàn tài năng.
Chẳng vậy lúng túng trần căng,
Xung mình cao đại lăng xăng tung hoành.
Khá thương cho trẻ nheo sanh,
Tôn mình làm lớn dạ đành hổ người.

6. — ẢI TRANG SỨC

Lão Tử đạo đức phán ra,
Ruộng kia cỏ mọc lắm mà cũng hư.
Mặt ăn trang điểm tốt tươi,
Tu hành như vậy người-người quấy thay.
Nam Hoa cổ kinh tỏ bày,
Ngoài thời trang điểm trong rày vụng quê.
Mạnh Tử lời ngọc để phê,
Người mà khen ngợi chớ hề lòng ham.
Người tu gánh đạo mà làm,
Cần chuyên việc ngoại lười làm việc trong.
Bỏ chơn làm giả lòng mong,
Sợ e bọn ấy mất vòng trần ai.
Học đạo hội tánh mạng rày,
Ngày đêm giờ khắc giới mài dưỡng chơn.
Chẳng cho một mảy tâm duyên,
Xen vào trong bụng loạn như tâm điên.
Tham nhiễm một chút trần duyên,
Sợ e tâm tánh khiêng truyền chẳng an.
Đông Tổ dạy bảo rõ ràng,
Một mảy tham nhiễm mê mang dọa trần.
Cho nên hiền đức tu thân,
Tùy duyên độ nhứt lần lần trải qua.
Đoạn trừ phú quý vinh hoa,
Chẳng chịu sung sướng phì gia thanh nhàn.

Chẳng chịu thân thể diêm trang,
Thông minh phước đức rõ ràng giả ngu.
Xảo hóa thiên hạ đâu đâu,
Lòng khôn giả đại ngỗ hầu ai hay.
Hoà khoan hớn tục qua ngày,
Chỉ nhưn minh triết ai ai khổ tình.
Chẳng quản thân khổ linh đình,
Ăn nơi non núi kiền thiên tu chơn.
Mang sao đội nguyệt nhiều cơn,
Tháng ngày khó nhọc lòng chơn tánh thần.
Mặt ăn thiếu thốn chẳng cần,
Vui nhưn vui nghĩa không từng thờ than.
Nào biết thân thể diêm trang,
An bản lạc đạo gian nan cơ hàng.
Cảm thấu Phật Thánh Thiên Nhân,
Ấm truyền diệu lý linh quang bửu tời.
Thành tâm cảm đến các nơi,
Kính khuyên hiền hữu vậy thời noi theo.
Dũng mãnh tinh tấn bản treo,
Nghiệm kiêm suy cổ giàu nghèo tận tâm.
Chớ dừng xảo trá thịnh âm,
Sức trang thân thể hại thầm tánh chơn.
Những người học đạo thánh nhưn,
Diêm trang nhan sắc có cơn lụy mình.
Khác nào người thế tục tình,
Sửa sang trang diêm thân mình bệu trêu.

Tu hành dối giả cũng nhiều,
Người tu như vậy hại tiêu tánh lành.

Uổng công trai giới chẳng thành,
Đi tu giả dối tưởng tình thế gian.

Ngày qua tháng lại nhộn nhàn,
Ra vào cửa Phật lòng càng hồ người.

Tu hành chơn thiết tốt tươi,
Chẳng phải ai ép dối đời thế gian.

Công, gà, hạt, phụng đồng đoàn,
Coi cũng mau biết có toan lạ rày.

Hạt bay về cõi Thiên Thai,
Gà công lúng túng chớp bay đặng nào.

Báu chi trang điểm giới trau,
Ba cái lông tia làm sao quý rày.

Chơn chơn giả giả ai ai,
Người xem cũng biết, người rày biết không?

Khá thương cho kẻ mê mông,
Bỏ chơn làm giả lòng trông thánh hiền.

Vung khuyển đạo hữu cần chuyên,
Giờ giờ khắc khắc định thuyền sức trang.

Giới mài thanh tịnh dưỡng nhân,
Lòng tưởng việc ngoại đổi sang tu hành.

Làm sao thời cũng đặng thành,
Lời đây giản luận dành rành nghe qua.

Người người vượt thoát ái hà,
Khỏi đường nghiệt chướng vãng la trối mình.

Mau đem trang sức quan dinh,
Đánh phá tiêu tán vược mình thái không.
Gọi người quân tử chí xông,
Tiêu diêu vật ngoại thần thông an nhàn.
Vào ra thông thả tiên ban,
Gọi rằng trang sức kim quang thấu trời.
Chẳng vậy thế tục ngạo đời,
Bao giờ cho đặng thanh thoi thoát trần.

7. — **ẢI GIÃ TRI**

Đại thành chí thánh lời ghi,
Biết đó làm biết không thì làm không.
Ấy là chơn thiết bụng lòng,
Hết lòng chơn thiết ngổ hòng thành công.
Lão Tổ dạy bảo cũng đồng,
Trên dưới phân biệt chớ hàng biết leo.
Chẳng biết giả biết tội treo,
Lòng người dối trá noi theo lời tà.
Tử Vương lời ngọc thốt ra,
Biết viên rỏ hống châu sa cũng đồng.
Hỏa hầu chẳng biết khó thông,
Cần tu khổ luyện va công cao dày,
Hào ly chẳng hiệp cũng sai
Chẳng phải đơn đạo kít thai dễ rày.

Duyên Đốc tiên tử tổ bảy
Nội dượt ngoại dượt tháng ngày cần chuyên
Lòng thành hiệp có sự truyền
Dầu sai thời tiết cách huyền lường gian
Trời đất hai cõi biệt ngàn
Làm sao choặng hiệp đang dương âm
Tiên thiên đại đạo cao thâm
Lòng thành chăm chăm phỏng tằm hiệp lai
Ngày đêm đi đứng giồi mài
Tâm thường đại đạo hòa hài vui chơi.
Âm dương hai cõi đất trời
Hội lên hiệp xuống vậy thời thungdung
Tánh mạng nam bắt chẳng đồng.
Lại nam vắng bắt nghinh phùng hồi cung
Tiên thiên hậu thiên lường trùng,
Trời sa xuống đất ở chung một nhà
Trời đất hội hiệp nhà ta
Ta nhờ hồng phước đạt mà thiên cơ
Ngày đêm vận chuyển biết giờ
Gọi là rõ dạng thiên cơ máy trời.
Không lòng nghi hoặc dối đời,
Cả thông hội ngộ đạo trời bao la.
Lòng thêm kính nhượng khiêm hòa,
Chẳng khá tự thị xưng là mình hay.
Nhược bằng một chút chẳng tày,
Cầu người phước đức xin ngài chỉ minh.

Quát khai đạo cả anh linh,
Khai giáo hậu học thiết tình dễ tu.

Thế gian nhiều kẻ mê ngu,
Chẳng biết giả biết dối tu lắm dòi.

Lắm trong thiên hạ nơi nơi,
Thiết là bọn ấy trên đời ngoa phi.

Đáo đầu mới biết vậy thì
Quả nhiên nó hại thân mi rõ ràng.

Chỉnh vì cao đại sức trang,
Giả thông khó biết một đàng khó âu.

Hồi ôi dối giả tội sâu,
Chánh tà lộn lạo đáo đầu mới minh,

Giả tri mình lại hại mình,
Người trí soi xét phân minh cho tường.

Tu hành học đạo phương phương,
Hết lòng chơn thiết chương chương luận bản.

Bản môn ngoại đạo đa đoan,
Giả tri giả thức nhận nhận đạo ta.

Hoặc kẻ vô khuấy rối mà,
Giả học đạo chánh xưng là Minh sư.

Làm cho thiếu trí mê hư,
Lãng xãng rối loạn chẳng từ tánh chơn.

Vưng khuyên học đạo đồng nhơn,
Biết lỗi mau cải qui chơn chánh truyền.

Mau đem tri giả oan khiên,
Ăi này đánh dẹp cho yên thanh nhàn.

Chưa biết cầu thỉnh hỏi hang,
Chỉ hơn chỉ điểm phá đảng giả tri.
Đạo trời thanh tịnh vô vi,
Phước cao đức cả hội thì huyền cơ.
Nếu mà mê muội ngẩn ngơ.
Giả tri thông hiểu nói sơ với đời.
Tu sao tu vậy tội thời,
Lòng mong giả dối kiếm lời gạt ai.
Thiên tạo định tội chẳng sai,
Trọn đời rồi lợi bị rày thiên lao.
Xem đây phải tỉnh làm sao,
Xử mình không lỗi anh hào thung dung.

8. — ĀI ĀM ĀC

Diệc kinh tỏ rõ lời truyền,
Khuyên trong thiên hạ lòng hiền tốt tươi.
Khổng Thánh dạy dỗ người người,
Răn mình dung chúng vậy thời bình an.
Đông tây nam bắc bốn phang,
Người đều kính mến rõ ràng phước ta.
Lão Quân Thái Thượng phán ra,
Đạo đức cao lớn vậy mà nhường khiêm.
Ai ai thấy cả thể chiêm,
Gọi là phước đức nhường khiêm thái hòa.

Khấp trong thiên hạ gần xa,
Cũng đều đầm thắm người mà gọi ơn.
Ấy là hồng phước như sơn,
Tuy còn ở thế thánh hơn khác nào.
Lời vàng tiếng ngọc gởi trao,
Dạy người tâm tánh thấp cao hòa bình.
Trí cung ứng thế phân minh,
Chẳng chứa âm độc ác định hại người.
Lại e hại tánh mạng người,
Nhưng người học đạo tốt tươi bền lòng.
Chẳng tốt phải đổi cho trong,
Có lỗi mau cải thoát vòng quỷ binh.
Ác độc chứa để trong mình,
Gây nên tai họa thiệt tình hại sâu.
Mau mau trừ nó mới âu,
Tập rèn tánh nết giới trau lòng hiền.
Vô tâm vô sự an nhiên,
Hữu tâm vọng tưởng oan khiên tội dành.
Vô nhơn vô ngã tịnh thanh,
Người người trọng hậu kính thành như ta.
Ta người chẳng biết vậy mà,
Vong tâm thuần tánh thiệt là tu chơn.
Người hung lấn hướt chẳng hờn,
Người dữ sỉ nhục, lòng chơn kính người.
Người xấu hủy bán nhiều lời,
Nhược hơn hại ngã, ngã thời ái nhơn.

Lòng ta quân đại như sơn,
Hết lòng tử tế đồng như nỏ nào.
Thề lượng vọi vọi lớn cao,
Minh minh lộng lộng thấy bao trùm ngoài.
Bao nhiêu hung dữ trong tay,
Người người độc hiểm nạp rày bụng ta.
Chẳng lọt một đũa vậy mà,
Dầu người ác độc mưa hòa thuận lương.
Chuyển ác vi thiện thường thường
Hoán phi từng thị phương phương siêu phạm
Cải tà qui chánh như lâm
Núi non sông biển cao thâm thái hòa
Không không đảng đảng hao la
Thích tình chim cá vậy mà đua bay
Lượng như trời đất cao dày
Hung hoang ác độc vào rày lưới ta
Kính khuyên hiền hữu gần xa
Đạo lớn lượng rộng chớ mà mới kham
Mấy người âm hiểm tồn tâm,
Thiệt là khó nổi phỏng tầm đạo chơn
Tôn sư giản luận thua hơn
Hiền lương tuyển trạch qui chơn đạo trời
Người người gia bội vậy thời
Dối mài tâm tánh chói ngời như gương.
Ai ai siêu vượt thiên thương
Chẳng ai đọa lạc xuống đường Diêm la

Người nào ác độc vậy mà
Trong lòng âm hiểm Diêm la trát đời
Xuống nơi địa phủ người coi,
Thiệt là âm ác hằng hồi không sai,
Từ đây nhần tới nhớ thay,
Ngày đêm xoi xét hoài hoài trông tâm,
Coi khi nào có tội lầm,
Phải toan rõ biết kéo tâm lôi ra.
Đánh phá quét rửa sạch mà,
Lòng trong chứa đạo chói lòa cung ta.
Gọi rằng qui chánh phá tà,
Tiên thiên đại đạo vậy mà nạp thanh.
Thoảng còn âm độc vô vánh,
Đạo trời xa lánh tu hành khó trông.
Nhiều người học đạo tây đông,
Chỉ muốn thiên hạ lòng mòng thuận mình.
Lòng mình chẳng thuận hơn tình,
Người kia nói thẳng bất bình bụng ta.
Thoản có chút mảy sai ngoa,
Chẳng đẹp trong dạ đa đa trách người.
Âm độc âm ác dễ đời,
Chứa hoài trong bụng chẳng rời bỏ đi.
Thiệt là tổn hoại thân mi
Kêu rằng thuốc độc vậy thời hại hơn,
Người kia thấy lỗi ra cang,
Lòng người ác độc âm toàn trong hông.

Chứa đầy những bụng gai chông,
Lương điền cỏ mọc, bụng trồng nghiệt oan.
Ngày giờ năm tháng chẳng an
Đi tu rồi loạn khá than cho người
Vung khuyển hiền hữu nơi nơi
Chơn tâm thiết ý đuổi thời ma yêu.
Âm độc âm ác mãi tiêu
Thề lòng đánh dẹp cao siêu Thiên đường
Thề thân khoái huột vô cương
Gọi rằng tu luyện thông thương cõi trời
Chẳng vậy lúng túng một đời
Quấy tưởng đạo đức quả người ngu si,

9. — ÁI THAM TỬU

Cổ như xưa có lời ghi:
Rượu ngon nó hại vậy thì thậm thâm
Quá chén loạn tánh cuồng tâm.
Điên điên đảo đảo trầm trầm hôn hôn
Trùng trùng loạn ngữ hồ ngôn
Bị xiềng bị trói bị côn bị dày
Hoặc là thổ huyết lán lai
Hoặc ngậy hoặc đại tánh rai mê mang
Lử Tổ dạy bảo đảng hoàn
Rượu tuy gạo nếp chứa toàn độc men.

Xưa kia vua Võ cấm ngăn
Uống vò loạn tánh họa căn rõ ràng.
Sắc dục ân ái mê mang
Hồn phi phách tán về đàng âm cung
Luân hồi sanh tử trùng trùng
Đời đời lên xuống bạo hung hoành hành
Tiền tài bảo mạng dưỡng sanh.
Để cho con cháu tung hoành phá tan
Phước đức chẳng có khó an
Người người phải biết chứa toàn lòng hơn.
Khí sân phát hỏa có cơn
Phát lên nổi lửa trùng sơn cháy đều
Mười năm công đức tiêu điều
Lời đây căn kẻ bản phieu trình tường.
Ma vương vây phủ tứ phương
Lưới bao bốn phía không đường nhảy ra
Trong đời thiên hạ hằng hà
Nhiều người phải bị vồng la lưới hồng
Bọn ta có phép thần thông
Chỉ nó một cái lưới hồng tán tiêu
Về nơi thanh tịnh tiêu điều
Gọi là tỉnh ngộ được siêu thân phạm
Thương thay những kẻ bất kham,
Đi tu lòng lại tưởng tham sắc tài
Tài sắc tửu khí họa tai
Anh hùng hào kiệt hại nay vô cùng

Văn minh tuần triếp trùng trùng,
Thấy đều hảm nịch mắc vòng phủ vây.
Anh hùng van sấm đông tây,
Thiên hạ kính nhượng sợ oai mãnh cường
Ai ngờ Tứ Đại Ma vương,
Đem dây trói quách thọ ương thâm sâu.
Anh hùng mà phải hàng đầu,
Nếu mà nghịch mạng mỗ hầu lột da.
Anh hùng như vậy xấu xa,
Nay bị quỷ bắt yêu ma trói mình.
Bởi vì đọa lạc tánh linh,
Thần quang chẳng có chiếu mình giẫy vây,
Kính khuyên hào kiệt lời này,
Tài hay sức giỏi thiếu cây kiếm vàng,
Kiếm vàng vốn thiệt linh quang,
Linh quang chiếu diệu phá đảng vòng la.
Hiền lương tuần tú gần xa,
Linh quang vốn thiệt đạo ta trong mình.
Tề Thiên Đại Thánh Tây chinh,
Nhờ cây thiết bản kinh dinh băng ngàn.
Ngàn yêu muôn quái đánh tan,
Quỷ ma vỡ mặt đầy đảng tử thi.
Tam Tạng nhơn đức từ bi,
Ngộ Không đánh dẹp thông đi lên trời.
Nay tôi sao lược ít lời,
Nói cho hậu thế nghe thời tỏ thông.

Đường Triều Tam Tạng Ngô Không,
Nguyên thiết tâm tánh thần thông của mình.

Ai mà chưa hiểu phải tin,
Tây Du vốn thiết trong mình bản bản.

Tam Tạng nguyên thiết cái thân,
Ngô Không cái tánh tạng bằng chạy chơi.

Yêu ma quỷ quái báo đời.
Phá thầy Tam Tạng mê toi vô cùng.

Ngô Không thấy vậy nổi xung,
Đánh trừ chết hết trùng trùng ma yêu.

Sát sanh thời đặng cao siêu,
Người người phải biết ma yêu trong mình.

Nhược bằng ai chẳng lòng tin,
Đi tu mới biết thiết tình giả chơn.

Tu hành tân khổ nhiều cơn,
Nội ma ngoại quỷ, giai hơn báo đời.

Trùng trùng điệp điệp nơi nơi,
Lăn xăn rối loạn chẳng thời định tâm.

Khác nào Tam Tạng công thâm,
Lộ đồ viễn vọng Lôi âm phỏng tầm.

Gian nan khổ sở như lâm,
Tu hành noi dấu tận tâm chẳng lằm.

Quả người phước đức cao thâm,
Công phu tu luyện thiềng tâm vững vàng.

Đạo cao đức cả song toàn,
Tà ma quỷ mị thối tàn lánh xa.

Đạo thành ma diệt vậy mà,
Mới trông phó Hội Long Hoa cõi trời.
Ai ít phước đức vậy thời,
Gia công tu luyện tháng ngày tinh chuyên.
Thề lòng phản bốn hườn nguyên,
Thung dung trở lại về miền thiên cung.
Chẳng vậy điên đảo mê hồn,
Một đời tàn khổ phách hồn chẳng an.
Chết rồi tiếm xuống âm quan,
Chuyển lại dương thế tàn toan khổ tình.
Lời Phật dạy đồ đình ninh,
Người người cải quá Thiên Đình trảy sang.

10. — ẢI PHẠ KHỔ

Trung Dung chơn thiết tỏ bày.
Kìa người tài trí giỏi hay hơn mình.
Một phần thông hiểu văn minh,
Mình thời trăm bội cũng tinh như thần.
Mười phần người ấy minh tân,
Mình thời ngàn bội ân cần phải nên.
Người tu chí khí vững bền,
Gắn công mài sắt cũng nên kim vàng.
Ngu mê chuyển biếng huy hoàn,
Liệt nhược cũng dạng đồng cang như thần.

Thái cổ giản luận xa gần,
Muội mê tâm tánh đọa trần khổ thay.
Ngày đêm mê ngủ hoài hoài,
Cũng như người chết sống nầy ích gì.
Tánh tâm chói rạn quang huy,
Chẳng mê chẳng muội đạo-thì liễu nhiên.
Lời thường thiên hạ dễ truyền,
Chẳng hay chịu khổ chẳng thiên chơn hơn.
Ai mà cực khổ nhiều hơn,
Chẳng hờn chẳng giận quả hơn đặng thành.
Lời Phật giản luận đành rành,
Khuyên người khổ chí mới thành thánh chơn.
Trong đời thiên hạ đồng hơn,
Việt chí khó lắm như sơn cả thành,
Huấn chí đạo đức trường sanh.
Thiệt là việc lớn tinh anh đặng tường.
Há không khổ chí biết đường.
Chữ khổ quả thiệt đồng cường chí ta.
Thuốc đắng trị bệnh đả mà,
Hiền hơn thọ khổ trát ma thể hình.
Thiệt là trị bệnh rất linh.
Âm công rộng chứa kinh dinh mới thành.
Ngày giờ năm tháng thi hành,
Khổ tâm bền chí quả thành đạo chơn.
Công cao đức cả như sơn,
Khắp trong thế giới ra ơn giúp đời.

Từ bi nhân nhục thành thời,
Người kia biếng nhát mình thời siêng năng.
Người kia mển tướng trần căng,
Lòng mình phấn chí ai bằng ai hơn.
Người kia sợ khổ giận hờn,
Mình ra gánh vát lòng chơn thương người.
Bao nhiêu tập nhiệm vậy thời,
Quét trừ đánh dẹp như trời thâu hung.
Hung hoan ác độc vô cùng,
Trời đất soi xét chẳng dung dứa nào.
Lời Phật biện luận thấp cao,
Nói việc ngoài khổ dẫn vào trong ra.
Trong thời chinh đốn đạo ta,
Tinh anh dũng mãnh chí mà cố kiên.
Đoạn trừ tình dục oan khiên,
Nảo phiền quấy tướng đánh liền chẳng dung.
Dầu cho lòng nó cương cứng,
Mình thêm gia bội phạt hung mười phần.
Thề lòng đánh chết chẳng nhờn,
Tảo trừ tà mị ân cần dưỡng chơn.
Ấy là nội khổ chẳng sòn,
Trong ngoài như một chí chơn ai bì.
Quả nhiên lành bệnh hết ti,
Thanh nhân thông thả phương phi tánh thần.
Người xưa cực khổ gian tân,
Đặng thành tiên Phật trường xuân đời đời.

Từ bi cứu khổ khắp nơi,
Hiền lương đạo hữu đồng thời siêu thăng.
Thánh hiền tiên Phật siêng năng,
Khổ thân chẳng quản ngày hằng độ nhơn.
Thành tâm khẩn đảo thiên chơn,
Nguyên trong thế giới đồng nhơn đặng thành.
Tiên lai phổ xứ phụng hành,
Huống chi hậu thế chẳng đành thể theo.
Lòng chẳng chiều khổ khó siêu,
Thiện nam tính nữ thấy đều vưng theo.
Tu hành chẳng đặng cao siêu,
Thời ta chịu tội đồng liều quần hiền.
Nhiều người học đạo chẳng chuyên,
Chẳng biết trong khổ có vàng có chơn.
Có thơm có ngọt quá chừng,
Ngọc ngà châu báu chói ngời ở trong.
Núi cao cây đá giáp vòng,
Ai ngờ có ngọc ẩn trong cội tùng.
Biển sâu sóng bủa trùng trùng,
Sạch trong như uế nấp chung một bầu.
Ai ngờ ở dưới đáy sâu,
Quả nhiên có ngọc minh châu chói ngời.
Chờ khi thanh tịnh âm trời,
Nổi lên chiếu diệu khắp nơi huy hoàng.
Ấy là hết đặng ngọt sang,
Ứng điềm chiếu diệu kim quang thuở này.

Bắn phá mấy ải trùng vây,
Hồng trần thoát hóa thiên tây về miềng.
Ai mà sợ khổ chẳng yên,
Tu hành biếng nhát oan khiên trối mình.
Vưng khuyên đạo hữu hết tình,
Mau đem phá khổ quan dinh phá liền.
Dầu cho khổ sở huyền thiên,
Chỉ ta bền chắc cố kiên mười phần.
Đội trời đạp đất ngàn từng,
Nghênh ngang mười cõi hoan hân vững bền.
Dối mại chỉ nhon như tên,
Bắn vào ải khổ vượt lên như rồng.
Chí hay phá núi lấp sông,
Sá chi cực khổ lòng mong đổi đời.
Tu hành đạo hữu pháp nơi,
Thẻ theo hiền đức đạo thời khó chi.
Chẳng vì cực khổ y hi,
Nhiều cơn nhiều lúc sân si với thầy
Đổi lòng biến chí tà tây,
Quấy tướng đạo đức thuở này khó trông.

11. -- **ÃI BẤT TỊNH**

Lão Tử đạo đức phán ra,
Thượng thừa thượng sĩ nghe mà đạo ta

Ân cần tu luyện trát ma,
Trung thừa trung sĩ đạo ta nghe rày.
Thuyền tâm gấn chỉ thẳng ngày,
Hạ thừa hạ phẩm nghe rày cười chê.
Kim Cang Bát Nhã kinh đề,
Thiền nam tín nữ đề huề chơn tu.
Bồ Đề Tam Diệu công phu,
Giản tâm phục tánh lộ cù hanh thông.
Ứng vậy trụ vậy không không,
Bồ Đề Tam Miếu dẫn thông chỉ bày.
Ấy là tam bửu linh thay,
Đại thành chánh giác chĩnh tày viên minh.
Gọi là tam bửu thần tinh,
Lời Phật nói kín khó minh khó tường.
Vưng lời diễn nghĩa trình chương,
Rộng gần lựa chép tỏ tường châu tri.
Kinh Diệt phân phú lời ghi,
Trung phu đại kiệt chói ngời gần xa.
Trung Dung sách để dẫn ra,
Tâm thiền vật ứng vậy mà thử chung.
Chẳng thiền chẳng ứng chẳng tụng,
Hiền lương quân tử cao sùng chỉ chơn.
Tâm an tánh định như sơn,
Ấy là quân tử thành nhưn lương hiền.
Tam giáo chư Phật thánh tiên,
Kim ngôn ngọc ngữ lưu truyền thế gian.

Dạy người thiên tín rõ ràng,
Một lòng một dạ một đường thẳng lên.
Trung trinh thiên kính bức trên,
Thượng thừa thượng phẩm làm nên tin thành.
Tín hay cảm thấu trời sanh,
Tín hay động đất lôi sanh vang vầy.
Tín hay cảm hóa đông tây,
Thần minh ủng hộ thưở này nghe danh.
Tín hay bắn phá ngục thành,
Tín hay hùng dũng tinh anh như thần.
Tín hay hội ngộ minh tân,
Tín hay dẫn lộ ngàn tuần cao siêu.
Tín thời thanh tịnh tiêu điều,
Quả thành Phật Thánh dinh biểu tiên thần.
Thứ nhứt chữ tín chuyên cần.
Đế vương thành kính trị trừng vạn ban.
Thiên hạ chẳng tin khó an,
Đạo trời chẳng tin khó toan tu hành.
Nhận như một chữ tinh anh,
Ngàn năm muôn kiếp chẳng sanh đời đời.
Chẳng day chẳng động chẳng lời,
Theo đây bước tới về trời chẳng xa,
Thiên hạ vô số hằng hà,
Cũng vì bất tín đa đa chẳng lành.
Tu hành đạo đức chừ sanh,
Bởi vì bất tín khó thành chẳng siêu.

Tu chơn hiền hữu đồng liêu,
Ngày giờ năm tháng hội triều Huýnh cung.
Dương âm mạng tánh lưỡng trùng,
Tin thành chắm chắm vào cung thái hòa.
Lòng thành tin thiệt ngày ngày,
Vinh huê phú quý xem mà phù vân.
Cũng như giáp rách chẳng cần,
Nghèo hèn hoạn nạn hoan hân vui vầy.
Oai linh van khắp đông tây,
Tin thành chơn thiệt thưở này chẳng nao.
Ngay tin hậu kính ra vào.
Mười phương tám cõi người nào cũng kiên.
Như vậy thiệt mới anh hiền,
Ngàn cay muôn đắng chẳng phiền lòng ta.
Tự tỷ chí hội vậy mà,
Ở trong phương thốn hiệp hòa chẳng ly.
Như còn một chốc hoặc nghi,
Một chút biếng trễ vậy thì chẳng nên.
Tháng ngày hư độ chẳng bền,
Bán nghi bán tín xuống lên hai đường.
Bàn môn ngoại đạo vấn vương,
Thương thay cho kẻ ngu lương phải lầm.
Tam qui chẳng giữ bền cầm,
Ngủ giờ chẳng chánh luân trầm dị đoan.
Lạ chi chẳng biết lầm mang,
Nhiều người học đạo nhộn nhàn chẳng chuyên

Ngày giờ Lục Tặc truyền khiên,
Tam Bành xâm loạn đảo điên tánh tình.
Chẳng dặng thông thả thái bình,
Hội không mùi đạo trong mình ngọt ngon.
Thường thường rối loạn lòng son,
Tà ma quỷ mị nó còn dớn dơ.
Âm dương đạo cả khó chờ,
Từ ngộ tới ty mấy giờ khó trông.
Lại có những kẻ bất thông,
Tiềm thầy học đạo chỉ xung hướng tiền.
Lập tâm biện lý tinh nghiên,
Lâu ngày chẳng thấy diệu huyền sanh nghi
Dải dãi tâm chi y hi,
Chẳng thấy hiệu nghiệm vậy thì thối tâm.
Đạo trời vô thượng thậm thâm,
Dục tốc bất đạt ngu mộng rõ ràng.
Vưng khuyên hiểu hữu thỉnh an,
Mau đem bất tín ải quan phá liền.
Nhận định tánh mạng phương viên,
Tà tâm độc tánh oan khiên quét trừ.
Tâm thành tánh định chơn như,
Ngồi nằm đi đứng thiện từ tinh chuyên.
Chi bền cang động trường miên,
Đại hiện á thánh kim tiên dặng thành.
Chẳng vậy bất tín hoặc sanh,
Ồ hô học đạo khó thành khó siêu.

Dối tượng đạo đức tiêu điều,
Thiên Đình không có bản nêu tên người.

12. — ẢI VÔ CHỦ

Kinh Diệc sách ngọc lời ghi,
Trước phải nghĩ định vậy thì nói ra.

Trước nghị mới làm vậy mà,
Nghĩ nghị cử sự thiệt là mới nên.

Trung Dung dạy bảo dưới trên,
Nói thời định trước mới nên buôn lời,

Việc làm trước định thành thời,
Đạo tâm an lặn chơi ngơi song mâu.

Việc chi trước định lo âu,
Nếu mà bất cập ngộ hầu chẳng nên.

Trước phải chủ tể mới bền,
Tu hành nam nữ hai bên đều hòa.

Nhận định chủ tể trong nhà,
Tâm thuần tánh định thiệt là mới an.

Đạo tâm hiện pháp huy hoàn,
Tự nhiên chẳng nhiễm giàu sang thế tình.

Ăn ái danh lợi quý vinh,
Gian nan khốn khổ thiệt tình chẳng hay.

Sự đời tham luyến mặc ai,
Lòng ta chủ tể chĩnh tẩy tánh ta,

Tua biết chơn giả vậy mà,
Chơn thiệt chủ tể hải hà bao la.
Giả dối chủ tể sai ngoa
Sợ e nó hại mạng mà tánh người.
Chơn giả chẳng biết vậy mà,
Bàn môn ngoại đạo báo đời chẳng an.
Sách ần hành quái nhộn nhàn,
Ích thời không có, hại sang tới mình.
Xét cho tỏ rõ thiệt tình,
Không có chủ tể thượng đình ngươn ôi.
Cho nên cử sự lời thôi,
Ma yêu xen rồi vào trong phá đời.
Quốc gia vô chúa khó chơi,
Đạo tâm vô chủ vậy thời thả trôi.
Tư lương tỉnh ngộ phản hồi,
Nhận định đại lý ngự ngòi vững vàng.
Trị thân trị quốc nhứt ban,
Thân mình ví tợ quốc toàn bao la.
Thần quang chủ tể trong nhà,
Như vua chánh trị đạo mà mới an.
Ngồi nằm đi đứng vững vàng,
Ngày giờ năm tháng châu toàn phân minh.
Trước sau như một mới linh,
Diệt kinh có nói thần mình tại gia.
Chẳng nên hí hước buồn ra,
Thâu thần nhập định thái hòa điện cung,

Đạo trời rõ biết thĩ chung,
Tiêu diêu khoái lạc trùng trùng vô biên.
Nhiều người học đạo bất chuyên,
Tuy là cầu đạo chẳng kiên khó thành.
Chẳng biết tánh mạng tịnh thanh,
Cái chi là tánh mạng hành chỗ nao,
Xem coi khinh tợ hồng mao,
Những người học đạo ra vào phật môn.
Tâm tánh chẳng đặng thuần đôn,
Biếng dôi chí khí vía hồn chẳng an.
Nay đầu họ Vương rõ ràng.
Mai lại họ Lý nhộn nhân lẫn xằng,
Lòng người tạo nghiệt trời trắng,
Tánh tâm hoản hốt chẳng hằng định thân.
Thuốc hay khó trị mười phần,
Ăn năng đả muộn cấp dần tỉnh lai.
Hoặc là có kẻ chẳng tài.
Gặp lầm huyền cảnh tưởng rày nghiệm thay.
Phải quấy chẳng biết chẳng hay,
Chứa để lâu ngày diên đảo trái quai.
Ấy là vọng tưởng nghi xai,
Ngoài ma vào phá cướp rày bửu châu.
Tại người tâm chí chẳng thâu,
Vượn chuyền ngựa chạy miệng đầu chẳng lĩnh.
Chủ tể không ở trong mình,
Tháng ngày hư độ thiết tình tội khiên.

Vung khuyên hiền hữu cần chuyên,
Mau đem vô chủ tội khiến ải này.

Từng từng đánh phá giải vây,
Nhảy ra cho khỏi thuở này ngao du.

Nhận định chủ tể thiên cù,
Ngày đêm soi xét luyện tu mới thành.

Càng lâu càng thiết kiên trình,
Quét trừ đánh dẹp trong mình tinh anh.

Coi khi nào quỷ vô vánh,
Yêu ma lai vắng thắm tình trong cung,

Đánh trừ quét dẹp thâu hung,
Bắc ra trị tội chẳng dung đâu là.

Đánh đuổi đày đọa cho xa,
Tổng lời tổng khứ quỷ ma biệt ngàn.

Công bình chánh trực trung cương,
Tà ma qui mị thối tàn đi xa.

Bình an khương thời nước nhà,
Tự nhiên chủ tể định là như sơn.

Mở mang trí huệ đồng nhưn,
Quốc gia thanh trị hải sơn thái hoà.

Khắp trong thiên hạ gần xa.
Tiềm thầy học đạo gọi mà tánh cang.

Minh sư quả thiết tài năng,
Ta xin cầu hỏi đạo hằng ở đâu.

Sư minh bày tỏ đạo mầu,
Mở mang trí huệ điểm dần cho người.

Ấy là chỉ mở đường trời,
Đơn điền bắc hải gọi thời địa cung.
Dưới trên cao thấp hai trùng,
Ấy là trời đất thủy chung trong mình.
Ngô thân thiên địa anh linh,
Hội lên hiệp xuống kinh dinh thể trời.
Chẳng vậy vô chủ một đời,
Tánh tâm chẳng định đạo thời xa trông.
Trời đất chẳng hội hiệp đồng,
Tuy là cầu đạo khó trông khó thành.

13 - . ĀI TỐC HIỆU

Thánh nho kinh sách rõ ràng,
Cách vật sau biết đến đảng trường sanh.
Trường sanh muốn chứng ý thành,
Ý thành mới dặng lòng mình chánh chơn.
Chánh chơn chẳng đổi chẳng sòn.
Mà sau thân thể tu chơn mới thành.
Đạo đức dạy bảo đành rành,
Đại nhơn chí cả dặng thành đạo chơn.
Thượng Vương giản luận thua hơn.
Đại hiền đại đức tu chơn miên trường.
Ngày giờ quấy tưởng thường thường,
Ưu sầu tư lự nhiều đường nghiệp hoan.

Chấp trừ phiền nảo đa đoan,
Mê ăn luyện ái nhộn nhàn lãng sảng.
Kíp mau chém dứt trừ căng,
Một hào rối loạn kéo phẫn chặt liềng.
Tâm an tánh định như thiên,
Khí đôn lượng hậu chí kiên vững vàng.
Thể lòng trời đất bình an,
Bốn mùa vận chuyển giúp toàn đồng nhơn.
Đạo tâm vững tựa Thái sơn,
Lòng như tro lạnh quả nhơn vẹn toàn.
Mới hay hội ngộ huyền quang,
Công phu tu luyện rõ ràng phân minh.
Huòn đơn nguyên thiết vô tình,
Một giờ biết đặng thông linh siêu phàm.
Dương sanh huột tỷ vưng làm,
Ngàn giờ cũng giống khá kham đặng thành.
Ngày giờ luyện kỹ trường canh,
Tháng năm ôn dưỡng tinh anh mới tường.
Có thứ có lớp phân phương,
Chẳng nên vược bức không nhường lỗi thay.
Tánh mạng tỏ rõ chỉ bày,
Trường sanh cứu thị lâu ngày mới nên.
Ai mà chí khí chẳng bền.
Lòng mong hiệu nghiệm thiết tình đảo điên.
Nhơn tự vô thủy lưu truyền,
Tạo tội tât nghiệt vô biên vô cùng.

Như non như biển ngàn trùng,
Luân hồi lên xuống bạo hung tung hoành.
Tập tà nhiễm ác đấu tranh,
Muội mê tình tánh tích thành tội khiên.
Tinh hao khí tán huyền thiên,
Tồn vong sanh tử khiên liêng bạo tàn.
Thân thể ám muội mê mang,
Âm nhiều dương ít rõ ràng khó tu.
Ngày qua tháng lại mấy thu,
Cần chuyên khó nhọc công phu chẳng thành.
Một hào âm khí còn sanh,
Chẳng nên tiên Phật chẳng thành thánh chơn.
Tổ Sư giản luận thua hơn,
Mấy lời dạy dỗ đồng nhưn chuyên cần.
Đánh đuổi âm khí sạch trơn,
Còn một dương khí quả nhưn tiên thần.
Ngúc mây vây phủ chẳng cần,
Nhứt quang chiếu diệu tan lần hết bay.
Tổ rõ lộ thấu Thiên Thai,
Liễu phạm thành thánh chờ ngày phi thăng.
Chỉ chơn mạnh mẽ ai bằng,
Oan sâu nghiệt nặng ngàn từng phá tan.
Sá chi âm ám mê mang,
Tổn phong vận chuyển thời tan một giờ.
Nhiều người học đạo ngu ngơ,
Tu hành biếng nhác khó chờ khó trông.

Đạo là tịch diệt thần thông,
Siêu phàm thoát hóa khai môn Thiên đường.
Chẳng phải tu luyện tâm thường,
Tháng ngày vọng tưởng nghiêm phương thấy rày.
Học hành tâm tối lắm thay,
Lòng mong tấn sĩ đồ rài trạng nguyên.
Cảm thương cho kẻ chẳng hiền,
Phước đức có ít muốn thiên bực cao.
Siêng tu khổ luyện chẳng nao,
Công đầy quả đủ Thiên Tào bảng nêu.
Vị như học sĩ tài siêu,
Phải toan tiến cử hồi triều cao quan.
Lo gì trông tưởng giàu sang,
Hiền như quân tử chẳng toan tưởng rày.
Lo mình chẳng có trí tài,
Tài hay trí giỏi lập đài đề trông.
Hoàng Thiên ban thưởng cao sùng,
Lộc ngôi an hưởng thưng dung thanh nhân.
Tu hành nhiều kẻ mê mang,
Bụng trống ngiệt chương dạ toan mau thành.
Như vậy oan báo lại sanh,
Nui con trâu cỏ để dành chẳng hay.
Có mẫu ruộng tốt biếng cày,
Tháng ngày cỏ mọc tưởng rày hòa miếu.
Vưng khuyên đạo hữu đồng liêu,
Thành tâm định tánh thấy đều đoan trang.

Mau đem “tốc hiệu” ải quan,
Sớm trừ đánh dẹp bình an tu hành.
Lập định kiên cố như thành,
Mười hai giờ khắc đánh rành cần chuyên.
Lâu ngày đạo đức dinh thiên,
Chẳng trông cũng dựng thần tiên tại mình.
Chẳng vậy rồi tưởng nghiệm linh,
Sợ e thực tánh, giả tình loạn người.

14. — ẢI THỔ TÂM

Tổ Vương Tiên Thánh dạy rằng,
Chẳng lo mà học đạo hằng thời quên.
Lo mà biếng học chẳng nên,
Ôn củ biết mới vững bền nhưn sư.
Mạnh Tử dạy bảo tận từ,
Hiện nhưn quân tử ưu tư đạo trời.
Lo thời đạo đức thanh thời,
Chẳng lo dung dị đạo trời khó trông.
Ngộ Chơn luận biện tỏ thông,
Người thường hay nói hiệp đồng thánh môn.
Phật tiên đạo vị thuần ôn,
Vội vội phước đức ngữ ngôn như vàng.
Biết dựng một chữ huy hoàng,
Muôn việc thông hiểu có toan lo gì. ?

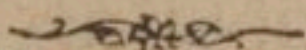
Trời đất đạo cả cao huy,
Người thông một chữ vậy thì thành tiên.
Sách kinh vạn vạn thiên thiên,
Mượn lời dạy dỗ đều hiền độ nhơn.
Tu hành nam nữ thập phương,
Tâm thuần tánh định an khương siêu phạm.
Lòng to mặt lớn chẳng kham,
Cũng như người tục khó làm khách tiên.
Việc làm cử động chẳng yên,
Tánh tâm bạo tháo khiến liên nhộn nhàn.
Ngày tháng hư độ lắm mang,
Nết na tánh hạnh nghinh ngang vô nghi.
Hay co hay cưỡng sân si,
Việc làm hồ hồn tôn ti chẳng nhường.
Khó khuyên khó dạy khá thương,
Thô tâm như vậy mất đường tiêu điều.
Tu hành đạo hữu thấy đều,
Nhận định đại lý để nêu chẳng lầm.
Khó nhẫn, nhẫn nhục thâm trầm,
Kim đơn huyền diệu người cầm trong tay.
Xưa qua nay lại chẳng tày.
Đều bị lầm lỗi trái quoaì vô cùng.
Tháng ngày lao碌 ngàn trùng,
Chẳng thành công quả thủy chung trọn đời.
Bởi vì tu luyện làm chơi,
Chẳng hay thấp thỏi vậy thời cầu ai.

Đạo trời tâm tánh chẳng lay,
Nnhư vàng như ngọc chí tày hải sơn.
Thuần lương đức hạnh chơn chơn,
Cảm lòng trưởng thượng đạo chơn trao rày.
Đạo trời quý báu lắm thay,
Truyền người đức hạnh mới tày chử kham.
Tánh tâm tham nhiễm khó làm,
Giới mài đục đẽo khổ cam tháng ngày.
Bao nhiêu vỏ dất hết rày,
Khá trông chử đạo chắt nay vững vàng.
Tâm thuần tánh định trí an,
Ngàn tuần an lặng hồn toàn vô tâm.
Ứng điềm quản hốt nguyên thâm,
Ấy là Tạo hóa phỏng tâm dần lên.
Thời mình ngồi tịnh lòng quên,
Thung dung khoái lạc dưới trên điều hòa.
Tiên thiên đại đạo ứng ra,
Quả biết vậy mà mặt mặt cần tu.
Chẳng nên quấy tưởng mê ngu,
Hữu tâm cố tưởng bất thành đơn thay.
Phi vô phi hữu an bài,
Chơn thường vận động ứng rày bảo tinh.
Ai ngộ thời biết giữ gìn,
Người nào biếng nhát thiệt tình chê bai.
Lão Quân ngài nói không sai,
Hạ sĩ nghe đạo bán bài khi khinh,

Lử Tổ giản luận phân minh,
Ngao du đại địa thiết tình độ nhờn.
Lại bị thiên hạ giận hờn,
Nói rằng ma quỷ chẳng sờn lòng ta.
Nực cười thiên hạ quá đa,
Vàng ròng chẳng biết gọi là thổ khôi.
Thần long biến hóa vô hồi,
Gọi là rắn dữ hỏi ỏi kinh hoàn.
Xiết than thế sự mê mang,
Thân phạm mắt thịt khó toan biết rày.
Hồ đồ nhiều kẻ lầm sai,
Chẳng hay khổ chí giới mài gia công.
Làm sao đạo vị cho thông,
Tu hành việc lớn mê mòng khó tường,
Vưng khuyển hiền hữu bốn phương,
Thô tâm quan ải phải chường đánh tan.
Tháng ngày chiếu diệu tâm an,
Phá tan vắn dụ tách đảng qui thiên.
Chẳng vậy tập tánh triền khiên.
Lòng ta mật lớn tội riêng quá nhiều.
Làm sao cho đặng cao siêu,
Quấy tưởng đạo đức người đều chẳng minh.

15 —. ẢI HƯ ĐỘ

Thánh hơn lời dạy tỏ tường,
Sanh sau khá sợ kính nhường đạo chơn.
Lực cường niên phú là hơn,
Xưa nay đều có thánh hơn ra đời.
Bằng không tu tấn kiếp thời,
Bốn năm mười tuổi đạo trời chưa thông.
Ấy là chứa học không công,
Nào đủ sợ kính vậy hòng khá chê.
Tữ Vương lời ngọc để phê,
Người sanh khó gặp phục bề hơn thân.
Nhứt nguyệt thoi bắn hầu gần,
Ít ai thoát khỏi ngục hình quỷ binh.
Kíp mau tỉnh ngộ phân minh,
Bằng mà trễ nải diêm đình lên câu.
Làm sao cho đặng xuất đầu,
Luân hồi lên xuống ngổ hầu tội khiên.
Tam Phong chơn hơn lời truyền,
Người người tỉnh ngộ hỏi liền minh sư.
Gia công gần sức tận từ,
Siêng tu thường luyện đoạn trừ nghiệt oan.
Nhược bằng chậm trễ chẳng an,
Ô hô thế thể mất đảng tiêu điều,
Tua biết tuổi nhỏ chí siêu,
Tinh huê sung mắng khí cao thông thần.

Tháng ngày tu luyện ân cần,
Lập công lập đức chắc gần phật tiên.
Sánh tày nhứt nguyệt chiếu thiên,
Bốn mùa qua lại khắp miền quang minh.
Người già khô kiệt huyết tinh,
Như cây hết mủ bỏ mình nằm ngay.
Đạo trời quý trọng lắm thay,
Học mà chẳng kiếp chĩnh rày sợ lo.
Dải dãi biếng nhát tội to,
Người người đồng mảnh lên đò mà đi.
Vược qua biển khổ khỏi nguy,
Ngu ngơ phải bị chìm thì dọa sâu.
Thế gian vinh diệu chẳng lâu,
Muôn việc dối giả đảo đầu ô hô.
Vưng khuyên quý khách thành đô,
Sớm tiêm đạo cả xông vô tu rày.
Chữ có tánh mạng chĩnh tày,
Ai mà biết đặng rõ nay đạo trời.
Ngày giờ tu luyện thanh thời,
Như vậy chẳng uổng một đời mê hư.
Người xưa tu luyện chơn như,
Tháng ngày tất bóng chẳng hư chẳng lờ.
Năm năm nấp nấp trong tâm,
Thể thân khổ khắc phỏng tâm đạo chơn.
An an lặng lặng như sơn.
Chẳng lia chẳng dứt quả nhưn đặng thành.

Người hay học đạo trường sanh,
Đạo vị lâu biết chí thành chẳng chơn.
Đông tây học đạo đa nhơn,
Chẳng biết lập chí keo sơn thể hiền.
Nếu mà đạo đức chẳng chuyên,
Ân ái danh lợi quan viên trót thời.
Vưng khuyển đạo hữu nhớ lời,
Tháng ngày phân phát phá thời hư quan.
Chí khí can đồng như sơn,
Thề lòng đánh dẹp vững an thái bình.
Thoát vòng trần tục linh đình,
Thần thông bất thiệp Thiên đình trái sang.
Về nơi cực lạc tiên ban,
Thong thả thanh nhàn mới gọi đi tu.
Chẳng vậy hư độ mê ngu,
Tháng ngày chậm trễ công phu bất thành.

16. — ĀI THỒI CHÍ

Kinh Diệt thông hiểu lời ghi,
Trượng phu quân tử đặng thì quả nhơn.
Nhơn quả kiết hột lớn hơn,
Để dành làm giống ra ơn vậy thời.
Quả ấy thiệt giống của trời,
Gieo xuống trần thế giúp đời cứu dân.

Quân tử dặng xe thanh tân,
Gát chơi mười cỏi hoan hân lòng thành.
Tiểu nhơn có một lều tranh,
Bỏ phứt hư hại chẳng đành sữa sang.
Ấy là luận biện chánh đoan,
Trong mình đạo lý phá tan vấy thời.
Cổ Tiên truyền dạy những lời,
Bảy tám mươi tuổi còn thời kiết đơn,
Còn một hơi thở có nhơn.
Có nhơn có quả kiết đơn khó gì.
Xưa nay Tiên Phật sách ghi,
Vung trồng tưới nước quả thì chẳng sai.
Người già cũng có thuốc hay,
Bất luận lão tráng đồng hài hà nhơn.
Lời vàng giản luận chơn chơn,
Chẳng vì già cả thua hơn nhiều lời.
Tu bành giải đãi làm chơi,
Nửa đường mà bỏ tội thời lớn thay.
Già thêm thuần hậu hơn trai,
Tâm thành tánh định ít ai dám bì.
Già cả trường thọ phương phi,
Hồng trần chẳng nhiệm hơn khi tráng đồng.
Qui căng phục mạng thần thông,
Tháng ngày gắn chí gia công vững vàng,
Đôi già lợi trẻ rõ ràng,
Thung dung vui vẻ muôn ngàn tốt tươi.

Ông già xem phải nhậm lời.
Chẳng dám nói vọng để đời dạy rằng.
Đời già lại trẻ có ngần,
Chẳng phải giống hết cùng bằng đồng nhi.
Thiệt là tinh khí vô khuỵ,
Thịt già không khác vậy thì đồng nhờn.
Tinh thần tráng kiện nhiều hơn,
Ấy là phản lão thành chơn huờn đồng.
Văn minh trí huệ cao thông,
Già thời như vậy chắt ông tiên thần.
Mạng mình thiệt bởi tại mình,
Chẳng phải trời đất đổi hình mạng ta.
Người hay thể đó vậy mà,
Thánh hiền tiên Phật thiệt là tại ta.
Công thành trực thượng thiên la,
Nào lo bệnh yếu ông già khó tu.
Đời xưa già cả cần lao,
Tám chín mươi tuổi ngổ hầu thánh chơn.
Tam Phong Đại Tiên lão nhờn,
Bảy mươi dư tuổi tu hơn tráng đồng.
Nhiều người già cả thần thông,
Siêu phàm nhập thánh hội đồng Long Hoa.
Tu hành nào luận trẻ già,
Chỉ công chỉ đại thái hòa thuần lương,
Siêu thăng lên cõi Thiên Đường,
Ông già như vậy kính nhường vô cương.

Tráng đồng chí khí tâm thường,
Đủ đâu làm bạn tử tương ông già.

Người trong thế sự gần xa,
Đương thời tuổi trẻ vậy mà ham chơi.

Tháng ngày bư độ vậy thời,
Nói rằng tuổi trẻ ở đời khó tu.

Để chờ năm sáu mươi thu,
Tu hành không muợn lộ cù dễ không.

Phật trời hỉ xả theo lòng.
Sáu bảy mươi tuổi chẳng hòng đi tu.

Tuổi lớn lại nói ám u,
Già cả lão mạo công phu chẳng thành.

Như vậy vốn thiệt ngoa hành,
Gạt lần Trời Phật để dành tội riêng.

Hoặc gặp minh sư chỉ truyền,
Chẳng hay khổ khắc chí thiềng chẳng chơn.

Tháng ngày dối giả nhiều cơn.
Trước siêng sau nhát giai hơn đời đời.

Bao giờ cho đặng thanh thời,
Vưng khuyên hiền hữu nhớ lời chánh đoan.

Mau đem thói chí ải quan,
Đánh phá tiêu tán băng ngàn lên mây.

Thanh nhân khoái lạc thiên tây,
Bạn cùng tiên Phật thuở này vui chơi.

Chẳng vậy lúng túng một đời,
Giải đãi thói chí vậy thời khó trông.

17. — ẢI KHÓA DƯƠNG

Lão Tổ lời dạy rõ ràng,
Dối lời tính toán chĩnh toan hại rày.
Chẳng bằng lòng chánh dạ ngay,
Trong thời tử tế hơn rày khoe trương.
Đại thành chí thánh tỏ tường,
Quân tử ít nói thường thường nghiêm trang.
Lời lời quý báu như vàng,
Gọi rằng quân tử đứng hàng tiên chơn.
Ngọc Xu giản luận thua hơn,
Chơn thành chắc thiệt quả hơn anh hiền.
Cổ Tiên cặng kẻ lời khuyên,
Người biết ít nói lòng hiền thanh thoi.
Thế gian biến loạn nhiều lời,
Nhiều người khó biết vậy thời chẳng hay.
Lời Phật giản luận tỏ bày,
Dạy người chơn thiệt bỏ rày khoe khoan.
Tu hành chơn thiệt chánh đoan,
Tinh thông áo diệu huy hoàng tốt thay.
Tháng ngày cần thận chĩnh tày,
Hội thông nghĩa lý biết rày đạo chơn.
Lâu ngày kiên cố như sơn,
Dũng mãnh tinh tấn thắng hơn mười phần.

Tu chơn mặt mặt hoang hân,
Chẳng nên khoe giỏi tầng tầng trương dương.
Việc việc cũng tưởng như thường,
Giống phải chẳng phải tỏ tường sai ngoa.
Lược lược giả hiệu hơn ta,
Dễ khinh Phật pháp tội mà không hay.
Tu hành học đạo ai ai,
Chắc thấy rõ biết mới tày nói ra.
Chơn thiết noi dấu Thích Ca,
Tu hành như vậy thể mà tiên chơn.
Nhiều người học đạo chẳng hơn,
Chưa thông đạo vị nói hơn giỏi rày.
Biết chốc hiệu nghiệm rằng hay,
Hay gọi mình học đạo ai tày ai hơn.
Trang mô giả dạn nhiều cơn,
Mắt xem thiên hạ vạn hơn chẳng bằng.
Ấy là vọng ngữ lẫn tằng,
Chẳng biết tưởng biết, tội hằng quá đa.
Chẳng phải nói phải trá ngoa,
Tài hay trí giỏi ứng ra trùng trùng.
Ai ngờ vọng ngữ hóa hung,
Thức thần nhập xá cung chung hoành hành.
Tại người khoe giỏi lợi lạnh,
Thừa cơ soạn đảng cướp danh bửu châu.
Khuyên người chí định tâm sâu,
Tự nhiên an lặng hồi đầu nhận chơn.

Ăn năng đòi lỗi chẳng hờn,
Biết quấy mau cải quả hơn lương hiền.
Tánh tâm đại định như thiên.
Ra vào ứng đối thuận yên lòng người.
Nết hạnh chỉnh đốn lời lời,
Trong ngoài như một thanh thời vui vầy.
Chưa biết đạo lý cầu thầy,
Hết lòng thấp thỏm thuở này tu chơn.
Đạo lý đã biết giỏi hơn,
Đồng mảnh tình tấn đồng hơn kính vì.
Tĩnh thanh an lặng Vô Vi,
Lập công hành đức cho y chương trình.
Trước sau như một hòa bình,
Hội thông mùi đạo trong mình giả chơn.
Một lòng phước đức keo sơn,
Ngàn năm như một chí chơn vững vàng.
Khoe khoan vốn thiết nghiệt oan,
Quả người phước đức các ban tiếng đồn.
Tu hành đạo hữu đồng môn,
Chẳng nên trọng kính hậu đôn thân mình.
Vưng khuyên hiền hữu hết tình,
Tánh tâm định tĩnh định ninh nhớ lời.
Liên thiên đạo cả cửa trời,
Thiết người phước đức thanh thời vững bền.
Đồng mảnh lập chí như tên,
Khóa dương quan ải nhắm lên bản liền.

Dầu còn một chúc chẳng yên,
Mau mau đánh dẹp thông thiên băng ngàn.
Về nơi Tịnh Độ Tiên Ban,
Phô trương Đạo Đức thanh nhàn vui chơi.
Chẳng vậy khoe giỏi nhiều lời,
Đêm ngày hư độ trọn đời ích chi.

18. — ẢI HUYỀN CẢNH

Ngộ Chơn giản đạo tỏ tường,
Chẳng dòi một бурт tới đường tây thiên.
Ngũy ngũ đoan tạ tự nhiên,
Trên đầu chói sáng chưa thiên công phn.
Mây sanh dưới gót mịt mù,
Chưa thành Phật thánh quả tu còn phàm.
Phải biết huyền cảnh chớ tham,
Bằng mà tính thiệt lỗi lầm không hay.
Phật thánh chơn hơn tỏ bày.
Không tức thị sắc, sắc rày tức không.
Biết phá không ở sắc trong,
Không không liễu liễu ngộ hòng thành chơn.
Pháp thân trường thọ như sơn,
Ấy là Phật Đạo thể chơn vô hình.
Huyền cảnh chẳng dám vào mình,
Thần thông đại định thể hình hư vô.

Tiên Thiên hậu Thiên lưỡng độ,
Đất trời phối hiệp một hồ trong cung.
Tự nhiên thanh tịnh thung dung,
Lão Quân ngài nói cũng đồng tương liên.
Khổng Tử trung thứ đạo truyền,
Thích Ca vô trụ kiên thiên dạy răn.
Người người tầm đạo lãng xãng,
Ở trong đạo đức chẳng hằng rõ thay.
Chỉ vì đọa lạc lâu ngày,
Khí chất chẳng hóa khó tẩy luyện phanh.
Dương Âm Tạo Hóa khó thành,
Trong mình quấy tưởng tục tình chẳng thanh.
Ngoài thời sáu cửa tung hoành,
Nội công ngoại kích phá thành của người.
Tu hành an lặng tốt tươi,
Ngày giờ đại định thể trời tịnh thanh.
Như vậy thời đặng trường sanh,
Chẳng vậy Lục Tặc Tam Bành vãng lai.
Tự nhiên bốn tánh ai ai,
Biến làm mê muội trái quai thể hình.
Chẳng hay ứng trụ thông linh,
Trung thứ chẳng có thiệt tình muội mê.
Tánh tâm biến loạn tư bề,
Giả tình xen rối chớ hề định tâm.
Bồn lai diện mục cao thâm,
Thiên chơn đại đạo âm thầm khó minh.

Phật Tổ chỉ dẫn sách kinh,
Duyên niên ích thọ anh linh cho đời.
Ngày ngày gia bội nhớ lời,
Hữu vi đạt pháp vậy thời tiện nghi.
Phương viên chứng ngộ thông tri,
Huòn nguyên phản bản vô vi đạo mầu.
Tự nhiên thông đạt cao sâu,
Thường thường ứng đạt ngộ hầu thành chơn.
Vật ấy châu báu chơn hơn,
Tiên thiên ngươn thủy khí chơn của trời.
Trường sanh ức triệu đời đời,
Gọi là đạo cả vui chơi thanh nhàn.
Chẳng có hình tượng rõ ràng,
Hư vô tịch diệt vững an thái hòa.
Tiên thiên đại đạo ứng ra,
Siêu phàm chứng thánh vào nhà thanh lương.
Nhiều người học đạo chẳng tường,
Nghe nói huyền diệu biện thường kiêm đơn.
Tưởng là có tượng có chơn,
Trông cho thấy cảnh nhiều cơn hữu hình.
Nghe nói chói sáng thông linh,
Thoát thai thần hóa thể hình phi thăng.
Tu hành đối giả lẫn xằng,
Mừng giận thương ghét chẳng dăng nét na.
Ngày qua tháng lại bôn ba,
Lập công hành đức chưa mà xứng dâu.

Cứ trông hiệu nghiệm sao lâu,
Chẳng có hiển hích dụng đầu thông linh.

Nhược bằng hiển hích đem tin,
Thiệt là giả cảnh chẳng nên tin rày.

Gia công thanh tịnh lâu ngày,
Phước đức chẳng phối khó tài nghiệm thay.

Lòng phàm vọng tưởng hoài hoài,
Tam bành Lục tặc giả rày cảnh ra.

Hoặc là lầm gặp Thiên ma,
Làm cho điên đảo khảo tra lấy thành.

Dẫn người triều yết Tam Thanh,
Ngọc Hoàng Thượng Đế chư khanh tiên thần.

Lòng người tưởng thiệt hoang hân,
Đáo đầu mới biết thiệt phần lầm sai,

Nhẹ thời tật bệnh trở gay,
Nặng thời thân thể trái quai hại mình.

Kính khuyên hiển hữu hết tình,
Hồi tâm định tánh cho mình đạo trời.

Đạo trời thanh tịnh vui chơi,
Không có hình tượng thanh thoi an nhàn.

Kỳ kỳ quái quái tiêu tan,
Ma yêu xa lánh biệt ngàn viễn ly.

Hiền lương đạo hữu từ bi,
Mau đăm đối giả vậy thì phá tan.

Chỗ này huyền cảnh ải quan,
Ra tài đánh dẹp cho an thái bình.

Tịnh thanh chói sáng anh linh,
Diệu huyền ứng hóa trong mình khoẽ ru.
Thường' thường khoái lạc ngao du,
Tuy ở trần thế muôn thu thanh nhàn.
Khác nào về cõi thiên ban,
Thánh hiền tiên Phật rõ ràng lòng chơn.
Đạo thành tại thế quả nhơn,
Gọi là Phật tử thành chơn độ người.
Chẳng vậy huyền cảnh đối đời,
Đáo đầu rồi lại vậy thời lầm sai.

19 —. **ÃI NHÂN NHỤC**

Lão Tử đạo đức phán ra,
Minh minh biển cả hải hà thanh thang.
Lượng cả chứa nạp thiên giang,
Thiệt là sâu thẳm bao toàn vạn xuyên.
Kiêm Cang Trục Chĩ lời truyền,
Nhân nhục đệ nhứt quả thành ba la.
Ba la bát nhả mật đa,
Kiêm đơn là hiệu vậy mà thông linh.
Đại sĩ thuyết pháp phân minh,
Trải năm trăm kiếp chỉ trình nhân toàn,
Làm tiên về chứng Thiên ban,
Trường sanh bất lão thanh thang đời đời.

Tu hành đạo hữu nơi nơi,
Nhẫn nhục thứ nhứt vậy thời cần chuyên.

Học đạo hành đạo cố kiên,
Lượng như núi biển an nhiên thái hòa.

Hay dung hay nạp bao la,
Người người học đạo thể mà theo đây,
Đôi phạm làm thánh thuở này,
Gọi là tu luyện qui tây cõi trời.

Hỏa tổ cặng kể những lời,
Huyết tâm chẳng hóa vậy thời khó tu.

Ngàn năm muôn kiếp công phu,
Hành trì khó nhọc mê ngu tánh lành.

Trước ngu bạo tháo nộ sanh,
Chẳng thông nghĩa lý dạ đành cần kiêu.

Sân là ngục lửa đốt tiêu,
Làm quỷ la sát hiệp đều gia xa.

Chẳng biết dụng nước ma ha,
Tưới cho tiêu tắt vậy mà dưỡng chơn.

Hỏa tánh thần ở còn sơn,
Đốt non núi cháy nhiều cơn tháng ngày.

Sách nho chép để tỏ bày,
Mai thời nổi giận chiều rày vong thân.

Lâm nguy tôn tộc xa gần,
Thiệt là đại hại mười phần khá thương.

Thích Gia sách phật tỏ tường,
Sân si tật đổ bạo cường như lôi.

Đốt rừng công đức tiêu rồi,
Muốn tầm đạo cả tài bồi chơn tâm.

Tử bi nhân nhục thâm trầm,
Bồ đề đại thọ cao lâm vững liền.

Phu Tử thức tỉnh dưới trên,
Gồm trong muôn nét nhân nền vi tiên.

Thiên tử nhân nhục bình yên,
Bảo toàn thiên hạ cố kiên đời đời.

Người tu nhân nhục nhiều lời,
Làm tiên làm phật vậy thời khó chi.

Tung hoàng tánh hạnh ngu si,
Chứa tội như núi vậy thì lớn hung.

Nhân nhục tiêu tội ngàn trùng,
Cũng như nước nóng đồ cùng tiết sương.

Triết hơn tuần tú hiền lương,
Chẳng hờn chẳng giận đường đường phật tiên.

Thánh thần nhân nhục lòng chuyên,
Vui hơn mến nghĩa kiên thiền ôn nhu.

Lời lời thấp thỏi chơn tu,
Dạy răn thiên hạ phá ngu cho đời,

Lành như nước chảy khắp nơi,
Cũng đều đầm thấm thanh thới cho đời.

Lượng cả phước lớn thể trời,
Ngút mây qua lại vậy thời thối tiêu.

Nhứt hồng chiếu diệu cao siên,
Tuyết tiêu mây tán thấy đều quang minh.

Tu hành sĩ nhục linh đình,
Gọi là phật tử kinh dinh hào hùng.
Trường chơn bị kẻ dữ hung,
Tay đánh miệng chưởi vô cùng xấu xa.
Chẳng hề một mảy phiền hà,
Trách mình oan nghiệt quá đa lỗi lầm.
Gian nan phải chịu cam tâm,
Hết nhục vinh hiển phổng tầm qui thiên.
Đời Đường Lưu Đức lương hiền,
Gian ngoan ác độc mắng liền giả ngo.
Làm bộ chẳng biết chẳng ngờ,
Kẻ mắng người chưởi tro tro như thần.
Ai ngờ ác báo khổ tân,
Khi khinh trưởng thượng mười phần tội thay.
Đứng hàng Tam Quí chỉnh tày,
Một đều phạm lỗi trái quơai vô nghi.
Bọn ấy đại đột ngu si,
Trời đất phật nó vậy thì ngăn ngo.
Lưu Quí nhần nhục làm lơ,
Người nhỏ trong mặt đợi chờ nước khô.
Nhần nhục đại lượng giang hồ,
Tu hành học đạo sư cô lão bà.
Thề theo hiền thánh bao la,
Dưỡng đơn thứ nhứt khoả là như tiên.
Mới hay chứa đạo vẹn tuyền,
Đời trước nhần nhục cần chuyên vững vàng.

Tữ Lộ áo rách lang thang,
Gần bên áo gấm rõ ràng lòng vui.
Chẳng biết sĩ nhục sứt sùi,
Thầy Nhan đạo lý rất vui hết lòng.
Đai cơm bầu nước dạ mong,
Ở miềng lậu hạn thông dong vui vầy.
Tặng Tữ hái củi thuở này,
Nhan sắc tươi tốt vui vầy nhiều hơn.
Ba ngày mới có bữa ăn,
Mười năm mới chế áo khăn một lần.
Nhiều người nguy hiểm khổ thân,
Chẳng biết sĩ nhục hoan hân siêu phàm.
Nhiều người học đạo chẳng kham,
Tung hoành tánh hạnh chẳng cam lòng vàng.
Bằng mà xảy gặp cơ hàn.
Trong lòng trách tướng than van đất trời.
Thấy người giàu có thanh thời,
Hổ mình bần tiện vậy thời chẳng an.
Vung khuyển độc đạo các ban,
Mau đem sĩ nhục ải quang phá liền.
Tài năng đánh dẹp cho yên,
Thung dung trực chỉ về miền Thiên cung.
Ngao du thắng cảnh vô cùng,
Siêu phàm nhập thánh trùng trùng đồng nhơn.
Công thành danh toại như sơn,
Gọi rằng tu luyện chánh chơn siêu hiền.

Chẳng vậy sĩ nhục khó siêu,
Làm sao cho đặng về triều Long Huê.

20. — ẢI NHƠN QUÃ

Kính Diệc sách dạy rõ ràng,
Nhà người chứa thiện muôn ngàn phước dư.
Ai ai tích ác hại hư,
Từ Thần ông nói chơn như rõ ràng.
Sách nho ghi để chánh đang,
Trời đất chẳng thuận rõ ràng trái thay.
Người người làm dữ đoạ đầy,
Đồng Khế giã nói chánh rày trọn tu.
Chánh Dương khải giáo mê ngu,
Làm chi đặng nấy công phu Phật thành.
Toạ thiền định tịnh tâm thanh,
Đặng về cảnh Phật dành rành chẳng sai.
Ngũ Tổ cặng kẻ dạy ai,
Có nhơn có quả chĩnh tay Phật tiên.
Việc đều cần thận mới yên,
Trọn đời phước đức phương viên châu toản.
Trên trời dưới đất thế gian,
Việc chi lớn nhỏ rõ ràng quả nhơn.
Làm lành phước trả như sơn,
Làm giả ác độc bắt nhơn đoạ dài.

Quả hơn báo ứng chẳng sai,
Thiện thời thưởng phước ác rày trầm luân.
Quả hơn báo ứng từng từng,
Nư hình theo bóng tỏ tường người ôi !
Một chốc một mảy định rồi,
Chẳng sai chẳng lọt bồi hồi ghi tâm,
Trượng phu quân tử sớm tâm,
Tâm chỗ chẳng thấy âm thầm chẳng hay,
Ngày giờ ghi nhớ hoài hoài,
Soi tâm soi tánh chỉnh tày tại tâm.
Bằng mà nửa điểm lỗi lầm,
Vào nơi phương thốn hại thắm kiem đơn.
Chẳng phải lễ phép nghĩa hơn,
Chẳng nghe chẳng nói thua hơn luận bàng.
Một chốc một mảy thiện toàn,
Chẳng cho một điểm trái oan xen vào.
Trong đời thiện ác đầu đầu,
Cũng đều báo ứng ngổ hầu chẳng sai.
Đâm người người lại chém rày,
Chuối người người đánh đoạ đầy thể thân.
Làm phước phước báo mười phần,
Gây họa họa đến hại cang thân người.
Tu hành chớ khá vui cười,
Chẳng răn chẳng nhin báo đời khổ thay.
Trước mắt người đó chỉnh tày,
Xem coi tỏ rõ tháng ngày cho mình.

Lòng lạnh thời đặng hiển vinh,
Bằng ai đối trá nạp mình ngục môn.
Thiên đường quân tử hậu đôn,
Tiểu nhơn địa ngục chứa đồn ở trong.
Lễ nghĩa quân tử để phòng,
Luật hình tù án xiềng còng tiểu nhơn.
Tu hành dung dị nhiều cơn,
Tội như người tục chớ hờn bỏ người,
Tháng ngày ôm giữ luật trời,
Cầm luật thất luật tội thời phi khinh.
Vưng lời thượng thánh hết tình,
Dẫn thông cất nghĩa bảm trình đồng nhơn.
Hề người gán chí keo sơn,
Ngày giờ soi xét giả chơn cho tường.
Những người học đạo đa phương,
Nhiều đều lầm lỗi khá thương vô cùng,
Lợi mình tổn người trùng trùng,
Vô ngục quả báo tội hung nan đào.
Đông Tây Nam Bắc ra vào,
Muội mè thiện lý âm tào khó dung.
Vưng khuyên đạo hữu thử chung,
Mau đem độc hiểm dứt hung tổng liền.
Trí tài tu luyện xung thiên,
Một cửa quan khẩu chẳng chuyên khó vì.
Hươi gương trí huệ vậy thì,
Phá tan một khắc thông đi lên trời.

Tặc Tử nói nghịch mạng thời,
Chẳng toàn thân thể rả rời hồn linh.

Quá quan chí tợ lời đình,
Ầm ầm sấm sét oai linh vang trời.

Kinh Diệc sách ngọc chói ngời,
Nam nhi đảo xứ vậy thời hùng anh.

Anh hùng chấn động lời hoành,
Vĩ như trời đất đồng thành nhứt bang,

Tam tài liệt đứng một hàng.
Ở sau trời đất đồng đoàn oai nghiêm.

Giảng thông kinh luật cổ kim,
Hóa nhơn độ chúng nhượng khiêm thái hòa.

Lời này tỏ rõ gần xa,
Nói trong tâm tánh vậy mà hùng anh.

Chẳng phải nói sức tung hoành,
Thân thời yếu điệu lòng thành liệt hoành.

Đánh phá mấy ải can thành,
Thành kia như đất chí trình như vàng.

Vàng hay phá đất lở tan,
Ta bằng tới đó tặc gian tan hồn.

Thung dung trực thượng thiên môn,
Thanh nhàn thông thả nhuần ôn thánh hiền.

Chẳng vậy lúng túng trần duyên,
Mắc trong ác quả oan khiên nặng nề.

Vọng tưởng siêu vượt thiên thiên thê,
Thiệt là nói dối nhiều bề đa đoan.

Người hiền tánh định tâm an,
Nhơn lành quả tốt Thiên đường thẳng lên.

21. — ẢI THƠ MA

Ngộ Chơn càng kể rõ ràng,
Sách kinh giản luận đoan trang hết tình.
Tuy là đàm luận phân minh,
Hỏa hầu không biết thiệt tình khó trông.
Biết đặng diệu khuyết mau thông,
Bạn cùng tiên phật công đồng thánh nhơn,
Quái trong hào tượng chờn chờn,
Đặng tượng quên ý rõ ràng lòng mình.
Khá thương thế sự mê tình,
Chấp hình chấp tướng lộ trình chẳng thông.
Đại Đạo thanh tịnh trong lòng,
Tháng ngày an lặng mới hòng tri cơ.
Thượng Dương tiên tử báo tờ,
Tiên thiên đại đạo ai ngờ hản minh.
Âm phù đạo đức chơn kinh,
Thần tiên thứ lớp cho mình mới tường.
Mấy lời dạy bảo khiêm nhường,
Chẳng có khẩu khuyết tỏ tường giấy trên.
Ấy là dạy nói chí bền,
Thề hội đạo vị trong mình tu chơn.

Chẳng phải chấp tướng kinh văn,
Ngàn kinh muốn sách thứ tăng phân thiên.
Nhiều lời khuyên dỗ lương hiền,
Thiệt là tử dụ trao truyền đạo tâm.
Dẫn thông Phật pháp cao thâm,
Chỉ trong tâm tánh kiếm tìm tu chơn.
Phá tà tôn chánh độ nhơn,
Chỉ trong ngũ tạng giả chơn luận bàn.
Quấy phải cho biết rõ ràng,
Công phu thứ lớp mấy hàng cho minh.
Tu tâm luyện tánh cho tinh,
Sách kinh bày dấu thiệt tình ít thông.
Tu chơn huyền diệu vô cùng,
Cao thâm ẩn hiển hào hùng khó minh.
Có hình mà tử vô hình,
Có tượng lại chỉ trong mình tượng không.
Chẳng phải học giải tình thông,
Nói rằng rõ biết phép trông tu hành.
Tiên thiên đạo cả trường sanh,
Chẳng ở trên giấy lợi lanh biết nào.
Sách kinh biện luận thấp cao,
Mượn lời giảo nói chỉ vào châu thân.
Âm dương tánh mạng ở gần,
Không hình không tượng mười phần hư vô.
Đa ngôn loan ngữ hồ đồ,
Hào hùng nghĩ nghị ô hô lỗi lầm.

Hết lòng rõ thấu cao thâm,
Chơn thành lão thiết kinh khâm đạo trời.
Minh sư dạy bảo hết lời,
Thông trông ba đạo đời đời chẳng mê.
Ai mà tâm tánh chẳng tề,
Hào hùng luận biện khó bề hiểu thông.
Hạ hơn muội lý mê mông,
Giữ ôm kinh sách khó thông đạo trời.
Chấp trứ chẳng hỏi một lời,
Chẳng cầu hiền đức trọn đời khó minh.
Thiết người học đạo vô tình,
Uổng công tu luyện trọn mình gian nan.
Cảm thương trong cõi trần gian,
Những người học đạo chẳng toan lòng hiền.
Chẳng thể thượng cồ Thánh Tiên,
Lay người sợ hổ chẳng hiền hảo tâm.
Ngàn năm muôn kiếp u trầm,
Khuyên người hậu thế phổng tâm minh tân.
Kính lời phân phú ân cần,
Người hiền tỏ rõ hoan hân khỏi lăm.
Phải toan định tánh hồi tâm,
Soi vào trong dạ chí lăm kính thành.
Vưng khuyên học đạo tu hành,
Mau đăm quan khẩu công thành đánh thông.
Thơ ma cửa ải hào hùng,
Gọi là cường biện thi chung nhận lăm.

Phá tà qui chánh minh tâm,
Tánh an ý định phỏng tâm chơn hơn.
Công thành trực thượng tiên ban,
Ra vào thông thả châu toàn an nhiên.
Chẳng vậy quấy tưởng đảo điên,
Một đời dối giả oan khiên một đời.
Bao giờ cho đặng thanh thoi,
Tự hùng tự biện nhiều lời khá thương.
Bì mao nhiễm bịnh thường thường,
Đánh trừ quét dẹp dọn đường thông thiên.

22. — ẢI TRƯỚC KHÔNG

Trung Hiếu thiền sư luận bàng,
Phép tắt huyền diệu bao toàn ẩn trong.
Hư không mà có đầy lòng,
Ứng chơn diệc giả ngộ hồng chánh chơn.
Ngộ Chơn giản luận thua hơn,
Hiền lương quân tử nghĩa hơn trọn đời.
Vô câu vô thức thanh thoi,
Tâm minh trí tịnh trải chơi dặm ngàn.
Trường niên bất lậu kiêm cang,
Thể thân khương kiện bình an vững vàng.
Duyên Đốc tiên tử luận bàn,
Người nay học đạo chẳng toàn cớ nao.

Chơn truyền chẳng biết thấp cao,
Chẳng gặp hiền đức truyền trao đạo trời.

Phải toan phần chi vậy thời,
Hóa nhơn độ kỷ thánh thời tập rèn.

Hòa khoan hồn tục nói năng,
Lành mình lành chúng gọi rằng thánh nhơn.

Chẳng khá vào động thâm sơn,
Lánh nơi trần thế, nhứt nhơn cô phòng.

Mẹ cha phiền nảo chẳng xong,
Vợ con kêu khóc ngổ hòng tội người.

Mồ côi ngồi đó một nơi,
Tháng ngày tập luyện thánh thời đặng nào.

Thánh gọi người ấy tự cao,
Quả công không có làm sao đặng thành.

Phước đức thuần hậu mình thanh,
Nội công ngoại quả như thành mới an.

Xưa nay ba đạo rõ ràng,
Lập công chứa đức vẹn toàn đặng siêu.

Chẳng tuần cao ngạo căng kiêu,
Trừ không chấp nhứt một điều luyện đơn.

Hư vô ngồi chốn thâm sơn,
Ích chi cho thế chúng nhơn đặng nhờ.

Một mình tịnh định chuyển cơ,
Chuyển thời không đặng ngần ngại già đời.

Lánh chức an tọa thánh thời,
Cũng như nhơn đạo mua chơi phẩm hàm.

Hữu quyền vô vị chẳng ham,
Từ hàng lãnh mạng ngồi cam một mình.
Lợi mình chẳng lợi quần sanh,
Khuyên người tịnh tỉnh công bình nghe qua.
Điều người độ mình tới già,
Gọi là lãnh chỉ Phật gia từ thiên.
Cổ kiêm hiền Thánh Phật Tiên,
Các vị Bồ Tát dạy khuyên người phạm.
Từ hàng vận chuyển Bắc Nam,
Đông Tây phổ hóa thường năm độ người.
Mở đuôi phá diếc cho đời
Điểm ngu hóa mọi tỉnh thời thiện hơn.
Khổng Mạnh trải khắp gian sơn,
Châu lưu liệt quốc hóa hơn thiện từng.
Phật gia Thích Lão thung dung,
Điều hiền dẫn chúng phục tùng vạn thiên.
Đạo đức quảng chường vô biên,
Ngày giờ đi đứng an nhiên thể trời.
Thế gian lộn lạo với đời,
Nói hơn nói đạo nhiều lời khuyên hơn.
Gọi là Tiên Phật rõ ràng,
Thung dung trên thế vạn ban lưu truyền.
Gọi rằng thánh đức thế thiên,
Gọi rằng quân tử anh hiền tế dân.
Từ hàng vận chuyển xa gần,
Rứt người Phật tử đọa trần dả lâu.

Trên đời hiền hữu đâu đâu,
Nhớ lời Phật dạy phải hầu ghi tâm.
Thể lòng tiên thánh cao thâm,
Vượt ra hơn chúng với tầm cỡ nhỏ.
Chẳng khá tự thị đấng sơn,
Ngồi trụ một chỗ đồng như chẳng tường.
Vưng khuyên học đạo bát phương,
Nhiệm lời Phật thánh vô cương phước giầy.
Làm vua chẳng rảnh một ngày,
Lo trong thiên hạ chỉnh tề an bang.
Bồ Tát chẳng dặt thanh nhàn,
Khắp trong thiên hạ vạn bang giáo điều.
Chư sanh hiền hữu đồng liêu,
Thể theo Phật thánh cao siêu Thiên đường.
Trừ không một ải oan ương,
Các vị đánh phá dọn đường thông thương.
Về nơi thắng cảnh an khương,
Gọi là quân tử danh dương để đời.
Chẳng khá trước ý vậy thời,
Hư không vọng tưởng trọn đời ích chi ?
Tiên thiên đại đạo vô vi,
Quả công cao vội vậy thì thông thiên.

23. — **ÀI CHẤP TƯỚNG**

Kim Cang sách ngọc tỏ bày,
Chẳng khá chấp tướng thảng ngày bất minh.

Ba mươi hai tướng bộ kinh,
Ai mà chấp nhứt thiệt tình khá thương.
Duyên Giác dạy bảo tỏ tường,
Mình ta giả dối ngày thường chẳng chơn.
Tứ đại giả hiệp thành chơn,
Thân này quả thiệt chẳng chơn chốc nào.
Ngộ Chơn chỉ dẫn thấp cao.
Âm bao dương nội làm sao cứng rày.
Chỉnh ta một tánh chẳng hay,
Sợ e mang bệnh trái quai vạy thời.
Lao mình nhọc sức trọn đời,
Thiệt là phước đức đạo trời khó thay.
Âm âm vận chuyển lâu ngày,
Hỏa tinh thần tướng đốt rày châu thân.
Đảo điên bạo tháo nổi sân,
Khá thương chấp tướng chẳng cần hỏi ai.
Đạo là an lạc chĩnh tay,
Tánh tâm miên mật tháng ngày hư vô.
Tiên thiên đại đạo triều đô,
Nhiều người chẳng biết ngọc hồ thái thanh.
Làm sao luyện đặng trường sanh,
Hư vô an tịnh tâm thành chỉ chơn.
Bắc hải nghịch chuyển Nam sơn,
Gọi là đại đạo thánh chơn về trời.
Cổ Tiên dạy bảo những lời,
Thân phạm tuy giả, đạo trời nương trong.

Tuy là đạo ở trong lòng,
Hề người chấp tướng khó mông khó cầu.
Điềm nhiên an lặng cho lâu,
Biển đông báo tin mới hầu chuyển cơ.
Thân ngoại hữu thân sờ sờ,
Gọi là chơn thiết cảnh cơ chuyển phạm.
Bội gia thập bội rất ham,
Âm dương Tạo Hóa dễ làm như chơi.
Những người học đạo các nơi,
Chấp tướng tu luyện vậy thời khó thông,
Hồ hành hồn loạn tây đông,
Khá thương thế sự mê mông khó tường.
Chẳng biện chơn giả hai đường,
Si mê ám muội bạo cường chẳng kiên.
Hồn hồn độn độn đảo điên,
Cũng như đi tối khắp miền trong đêm.
Mờ mờ mịt mịt chẳng êm,
Chiêm bao thức dậy lòng thêm nảo nong.
Người tu học đạo tây đông,
Cùng là nam bắc chĩnh trông mau thành,
Tháng ngày chấp tướng vọng hành.
Thánh xưa có nói đành rành chẳng sai.
Ngày đêm chuyển động trở day,
Hấp hô trước tướng tháng ngày hữu danh.
Nói rằng long hổ tương tranh,
Chạy lên chạy xuống nhiều doanh hai hàng,

Hữu hình hữu tướng chẳng an,
Đều thiệt chấp trứ nhộn nhàn lãng xăng.

Chẳng hay thoát hóa thiện căng,
Rỏ ràng túi thịt vi bằng của kho.

Hữu luyện luyện đất bịnh to,
Lời đây hậu học phải lo rỏ ràng.

Vô luyện luyện đăng đơn vàng,
Đạo trời định tịnh vững an trình tường.

Đức Thánh phán dạy từ chương,
Lòng người trong lặng mới tường đạo chơn.

Lão Quân thanh tịnh nhiều hơn,
Hư vô tịch diệt hải sơn yêm liềm.

Thích Ca Phật Tổ an diêm,
Trời đất đạo cả nhuận triêm thái hòa.

Huy huy đẳng đẳng bao la,
Không không sắt sắt hóa ra huy hoàng.

Vô trung sanh hữu muôn ngàn,
Gọi là đạo cả linh quang vô hình.

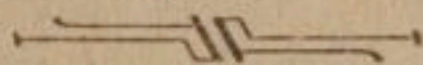
Không hay sanh có thiệt tình,
Có hay tiêu diệt bầm trình hiền nhơn.

Lời vàng búa khắp ra ơn,
Chẳng lầm chẳng lỗi chẳng sai chốc nào.

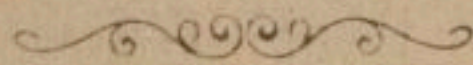
Ai mà chấp tướng tự cao,
Giả dờ chẳng đăng bước vào chánh môn.

Vưng khuyên học đạo đồng tôn,
Hữu hình mau bỏ nhuận ôn vô hình.

Vô hình vô tướng mới linh,
Hữu hình hữu tướng chẳng minh lý rày.
Học đạo tu luyện nhiều thay,
Mau đem chấp tướng đánh nay cho nhiều.
Thiệt nó chẳng có biết đều,
Tung hoành bạo thảo giả nên hữu hình,
Phải toan đánh nó thất kinh,
Chấp tướng một ải phi khinh đâu là.
Hiền lương tuần tú gần xa,
Đánh trừ quét dẹp thoát ra lưới trăn.
Tiêu điều thắng cảnh hầu gần,
Thung dung trực chỉ pháp thân dậm ngàn.
Về miền bửu điện tiên ban,
Chẳng sống chẳng thất thanh nhân vui chơi,
Chẳng vậy lúng túng một đời,
Hữu hình hữu hoại vậy thời ích chi?

24. — ẢI KHUÊ ĐƠN

Lão Tổ dạy bảo rõ ràng,
Muôn giữ dâm trước, chỉnh toan tội đầu.
Ngộ Chơn truyền dạy đầu đầu,
Cửa phòng bỏ trống tặt hầu nếu vô.
Tung hoành xâm loạn hồ đồ,
Hại người đoạ lạc Phong Đô luân trầm.

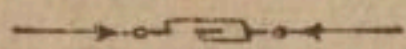
Lời vàng thức tỉnh tri âm,
Tu hành cẩn thận cao thâm cho tường.
Thủ thành kiên cố bốn phương,
Thấy gian lai vãng kiếp toan khiến trừng.
Giữ nước đương thuở nước hưng,
Đến chừng nước loạn trị trừng đầu linh.
Trước thời đương thuở thái bình,
Tánh vưng định đạt sữa mình đoan trang.
Muôn năm sức bảo trị an,
Thành lũy kiên cố bốn phương vững vàng.
Dầu cho mấy đứa tặc gian,
Thăm tuần lai vãng khỏi cảng nước nhà.
Tới đó cống thủ cho ta,
Đam mình nấp mạng số đã tới nơi.
Tu hành nam nữ vậy thời,
Phòng dục như tặc trọn đời chí kiên.
Bát phương hiền hữu an nhiên,
Lặn nghe lời ngọc răn khuyên khỏi lằm.
Kiêm đơn đại đạo cao thâm,
Sắc tài quét sạch tu tâm nội công.
Phàm tâm tập niệm minh mông,
Công phu tu luyện lỗi chồng chất lên.
Xuống lên thuận nghịch hai bên,
Âm dương rối loạn chẳng nên chuyển rày.
Tổ Sư giản luận tỏ bày,
Dạy người tu luyện thể tày ngọc thanh.

Việc trần không luyện không sanh,
Nội công cần luyện mới thành thánh chơn.
Thiên tiên đại đạo kiêm đơn,
Không khuyết không thiếu quả hơn dễ làm,
Tháng ngày đại định mới khâm,
Nhược bằng rối loạn ngày năm khó thành.
Đông Tổ phân dạy dành rành,
Một mảy chẳng tịnh thiết tình khó siêu.
Nhiều người học đạo căng kiêu,
Tham tài nhiễm sắc thiết tình khó toan.
Cầm luật mà lỗi rõ ràng,
Thiết là tội nặng khả than cho người.
Người phạm nỗ lực ra đời,
Tinh tấn đồng mảnh đường trời chẳng xa.
Ngàn năm cây sắc trở bông hoa,
Thân mình một mất vậy mà khó sanh.
Vưng khuyên đạo hữu tu hành,
Dẹp tà tôn chánh thanh thời dưỡng nhân.
Khuê đơn một cửa ải quan,
Tu hành đạo hữu khôn càng lo âu.
Thiết là đoạ tánh mạng sâu,
Tây Du hiển ký ai hầu biết chẳng?
Thế gian tu luyện hữu bằng,
Bị mang tật bệnh tội căn của người.
Thiên lao bỏ phạt các người,
Khai trai phá giới đoạ thời ngục môn.

Tiên Hiền dạy bảo ty tôn,
Chạm ghi vào dạ nhưn ôn lưu truyền.
Tu hành cung kính tinh chuyên,
Sửa lòng sửa nết cần quyền nhẹ lo.
Lời kinh câu sách dặn giò,
Phá mê ngu muội tội to khỏi làm.
Cởi trần rùng bụi u thâm,
Dọn hết gai góc thẳng chằm đường trời.
Phàm phu nghiệt chướng chẳng rời,
Lâu ngày thâm nhiễm trọn đời bịnh căng.
Căng bịnh trắng trời lãng xãng,
Kinh này là thuốc để phòng cứu nhưn.
Trẻ già uống đặng một hườn,
Trong mình khoẻ mạnh tiên nhưn khác nào !
Hiền lương vưng lãnh một bầu,
Độ dân cứu thế khỏi âu tai nạn.
Khắp trong thiên hạ bình an
Thánh hiền tiên Phật lời vàng cao siêu.
Bát phương đạo hữu đâu đâu,
Khuê môn một ải ngõ hầu lớn thay.
Lầm liệt tấn phát chĩnh tay,
Phá tan một khắc thẳng ngay lên trời.
Tiêu diêu khoái lạc vui chơi,
Gọi là tu luyện vậy thời thành chơn.

25. — ẢI HỎA LƯ

Họ Từ Chơn Nhơn luận bằg,
Tánh hay rối loạn nhộn nhàn lằm sai.
Đâu an phối thể hiệp hài,
Công phu tu luyện mấy ai dễ tường.
Chơn Nhơn dạy bảo bốn phương,
Âm dương giao hiệp tại đường tiên thiên.
Thiên tiên tại chỗ động nguyên,
Huỳnh Đình là hiệu pháp truyền người hay.
Thượng tể hạ phúc chỉnh tày,
Ngày đêm giao cấu hiệp hài trong cung.
Thanh nhàn tịnh tọa thung dung,
Điềm nhiên an khoẽ ngoài trong điều hòa.
Ngọc Tỏ dạy bảo gần xa,
Âm dương Tạo hóa chơi loà trung cung.
Trường niên bất lậu hưng sùng,
Kiêm Cang ngọc thể bay xung về trời.
Quả thiệt Kiêm Cang vậy thời.
Tiên thiên bốn thể chơi ngời thanh minh.
Đời đời kiếp kiếp anh linh,
Gọi là đại đạo trường sanh thể hình
Nho nói Thái Cực Kiêm Đình,
Thích nói Xá Lợi anh linh đặng thành.
Đạo nói Kiêm Đơn trường sanh,
Thiệt là một vật khí tinh trong mình

Ai mà phá tán chẳng gìn,
Nnhư nước ròng hết đọa mình biển sâu.
Nnhư xe liệt máy hết dầu,
Nằm nơi đường sá khăn cầu chẳng đi.
Tinh khô huyết hết bại suy,
Cũng như vật đó người thì phải tin.
Tinh thần sung mảng đầy lên,
Quan minh chiếu diệu bốn bên chói ngời.
Nước lớn tràn chảy khắp nơi,
Đủ trong vạn vật đều thời tốt tươi.
Bốn phương học đạo nhiều người,
Thể theo như vậy tịnh thời dưỡng thân.
Thiếu niên tinh khí thanh tân,
Muời phần no đủ cao mông thông thần.
Biết phép chế trị an thân,
Gọi là tiên tử hoang hân chuyển phạm.
Nhiều người học đạo chẳng kham,
Ngày đêm phóng tứ chĩnh tham sự đời.
Trong lòng chẳng định thanh thoi,
Ruộng tốt cỏ mọc biếng thời cày gieo.
Chẩn than thời vận sao nghèo,
Chẳng thông nghĩa lý nghiệt treo để đời.
Khuyên trong đạo hữu nhớ lời,
Hoả lư thường ấm nấu thời kiêm đơn.
Chẳng phải công việc như sơn,
Biểu làm cực khổ giận hờn chẳng đi.

Tháng ngày làm việc ly bì,
Thể thân mệt nhọc nhiều khi chẳng đành.
Tu hành vốn thiết tịnh thanh,
Tháng năm giờ khắc chỉ thành ở trong.
Dưỡng chơn tập chí thông dong,
Âm Dương hội hiệp trong cung ngọc hồ.
Vong hình vong tượng hư vô,
Không không lộng lộng triền đô thái hoàng.
Quên lòng quên chí luận bàng,
Miên miên mặt mặt rõ ràng ứng chơn.
Lão-Quân giản luận thừa hơn,
Vô hình đại đạo sanh chơn đất trời.
Vô danh đạo cả chói ngời,
Nuôi đều muôn vật đời đời lớn khôn.
Thập phương thiện tín đồng môn,
Thề trời noi đất hậu đôn khẩn cầu.
Lập định chí cả đầu đầu,
Công thành danh toại về hầu Long Hoa.

Trần từ Thanh thừa diển

In tại nhà in XƯA-NAY — Nguyễn-háo-Vinh,
60-64, Boulevard Bonard, Saigon

THIÊN CO' GIẢNG

Lánh Trường An thanh nhàn dưỡng tánh.
Sửa tâm lòng thung thỉnh hôm mai.
Xét mình kém đức sợ tài.
Kính tin đả cày Phật Trời chứng minh.
Thở phù sanh gắm mình thiếu phước.
Ngỗ tình cớ nhờ đặng Thánh tông.
Cảm ơn Đức Cả rộng dung.
Thân tâm đều gởi về dòng Phật gia.
Lòng thiết tha bốn ơn hằng đội.
Phải toan phương tâm tới Minh Sư.
Tập rèn lừa lọc kinh thư.
Chí làm vược tới vô dư cõi ngoài.
Giả trần ai dối mãi lòng củ.
Cả hóa rồng chờ có thuở nên.
Bốn ơn ghi gia lo đèn.
Vung trồng cây đức giữ gìn chớ lui.
Trọng hiền tài kính tin tri thức.
Tới bạn lành nhờ đức hôm mai.
Ngọc lành sao chẳng dối mãi.
Gương xưa nở để trần ai lâu ngày.
Rất chóng thay tháng ngày xây gió.
Tới non vàng dễ bỏ về không.
Ngựa qua cửa sổ kiếp xong.
Vui chi cá chậu chim lồng chẳng lo.
Đà xét so, dốc theo Thiên giáo.
Của phi tài, vô đạo chẳng tham.

Ruộng trời năm mẫu hằng làm.
Nào còn rũi Bắc tằm Nam nhọc nhằn.
Nhà sáu căng, che thân ngày tháng.
Một ngọn đèn, tỏ sáng mười phương.
Hằng phân ngũ phạn danh hương.
Vung lên thượng điện, cúng giường tam thân.
Việc cho cần thoát ba đường khổ.
Lòng nhơn từ nở bỏ sáu phương.
Hôm mai lễ niệm không vương.
Chúng sanh mê mụi, lòng thương nở nào.
Chải hùng hào, rần rần lửa giục.
Nước ái hà, sục sục dầu sôi.
Gương xưa trí huệ tựa đôi.
Dòng thanh lương thủy mà rơi lửa phiền.
Hỏi cần quyền tạo thiện vô đề.
Vược ái hà nào kể phong ba.
Đạo chơi thế giải ta bà.
Đâu đâu thời cũng cửa nhà bần tăng.
Xem tử sanh ví bằng mây nổi.
Gầm lợi danh đường đối mưa đông.
Vi tham tài sắc huyền không.
Nên nổi mê lòng sanh tử bèn quên.
Nghĩa chưa đền ơn trên phải nhớ.
Biết lấy chi trả nợ bốn ơn.
Mười phần chưa đặng một phần.
Lấy đâu ngay thảo xứng cặn cho tày.
Để giám quên ơn Thầy nghĩa bạn.
Chút lòng đơn muốn cặn hiếu trung.

Một nồi hương huệ đốt xong.
Ba biển kinh lòng hằng tụng hôm mai.
Sự sắc tài mặc ai đua sánh.
Giữ phận mình nào cảnh thiên tăng.
Mây che nên nổi lò trắng.
Huệ nhứt thẳng đẳng sương tuyết mới tiêu.
Thuốc hay chữa đẳng bệnh nghèo.
Lời lành Phật nói tội tiêu phước dày.
Như nhau giọt mũi ngang mây.
Lòng phàm lòng Thánh cách hai ngàn trùng.
Hỏi đời lòng sắt không, không sắt.
Lo chi đường: rủi Bắc tằm Nam.
Nhớ câu ma Phật hồn đồng.
Dục dục tới lòng, soi xét chớ sai.
Sự sắc tài hay đời lòng đá.
Hằng lánh đường chẳng bạ chẳng xen.
Cung dâu khéo bắn thời lên.
Kiên chí giữ gìn đạo cả ắt nên.
Hỏi châm lòng vun trồng tưới nước.
Quả Bồ-đề ắc được chẳng sai.
Bỏ về thời thật mặt ai.
Chớ bạ chê cười mà tổn phước ta.
Tảo tự gia môn đình chỉ tiết.
Nghĩ nào mà đàm thiết sự ai.
Mực vào son thấm ắc phai.
Dụng đứng biện tài người cũng xa trong.
Phủi mới rồi, mấy lòng nhọn ngả.
Tợ trắng rằm chẳng khác chòm mây.

Bả bô cật vận chi nài.
Thảo lư am mọn tháng ngày nào phai.
Cũng đã tường trải đường danh lợi.
Uông nhọc mình thấy vậy lại không.
Sửa chí vững an lòng phận khó.
Muôn việc đã cậy có Phật Tiên.
Sang giàu là áng ưu phiền.
Gây đường nghiệp chương cần quyền làm chi.
Lời thị phi khen chê mặt thế.
Nghĩ nào mình cấm chợ ngăn sông.
Tơ kia rà mối ắt xong.
Mấy thiên ngộ dặng thời lòng bèn an.
Lửa chái tàn lò vôi rời rớt.
Tưởng người đời há dặng bao lâu.
Mấy ai cho tỏ mà cầu.
Ngàn vàng dễ dặng, lời mầu khôn trao.
Đạo trí cao nên người yêu dãi.
Mới ví đường hồ-hải đình-ninh.
Cho hay túi rách có vàng.
Đi tối lạc đàng nhờ đuốt người ngay.
Tưởng chi cây, yêu vì có trái.
Chữ cặn cùng nghĩa lý cao sâu.
Đất liền ai mợn bắt cầu.
Binh tiêu còn chuộc thuốc mầu làm chi ?
Sự hung mê khác chi tầm kén.
Mình lại buộc mình ai khiến đó sao ?
Thoàn đưa rủi gặp ba đào.
Chèo chống gấn sức đòi nào ai hay.

Nằm xuống ghánh nom rình bầy thỏ.
Thấy trắng tròn tay vỗ ca khuyên.
Bởi mình chậm liệu khó toan.
Chung không bước trước lên ngàn đặng đầu.
Tuổi bạc đầu độc sâu chưa giảng.
Tham sang giàu biển cạn không hay.
Thân người như tuyết ban mai.
Vị như bèo bọt đời mai làm chi.
Vàng mạ xi, trau chi vật ấy.
Sao chẳng tìm cho thấy chơn kim?
Đèn kia sáng bởi vì tìm.
Đốt thì thấy sáng lộ tìm đầu xa.
Phật trong nhà ý mới ánh ra.
Hay kính thờ đạo cả ắt nên.
Kể khó hèn kinh tin chẳng dễ.
Cây một mình mới kể là cây.
Làm trai dạ gió lòng mây.
Nhọc nhằn cũng uổng công rày nên chi?
Mật ngọt kia dính dao mấy chút.
Cho hải đồng liếm mứt đức mới.
Ngao cò vô ý chẳng coi.
Mỡ dính miệng rồi, đặng mấy mà tham.
Ngu thảo an, luận bàn đạo-lý.
Chữ lợi-danh phú-quốc chẳng tham.
Đạo lành nào khác cỏ nhơn
Thiền cơ ngộ đặng thời an tấm lòng.
Thoàn giữa dòng chi lâm tới bến,
Dễ lòng còn tham mến chi sao?

Mình mài nào nệ tên lao.
Thân cây dầu những gọt bào mặt ai.
Chốn rừng già thiết là dưỡng tánh.
Đuộm màu thiền tịch tịnh sớm trưa.
Bữa dùng rau cháo tương dưa.
Ý quen đả hiệp miệng vừa thì thôi.
Gió nước xuôi thoàn kia chống ngược.
Chốn phạm trần tu được rất ngoan.
Nước xoi đá cũng hay mòn.
Đường trường chớ nại lòng son cho bền.
Kinh thánh hiền cho chuyên tập tụng.
Sự chưa từng chẳng học sao nên,
Chưa nên chớ khá xa Thầy.
Bệnh già dễ dâm tay không gậy cầm.
Còn cách sông nương thoàn bác nhả.
Vược ba đào biển cả ắt xong.
Nên soi lòng tỏ thông thời dặng.
Phật hiện tiền nào kiếm đâu xa.
Oan thân cũng ở lòng ta.
Chẳng chánh thời tà, chẳng mộ thời mê.
Quả Bồ-đề một may cũng chính.
Huê cồ đàm hóa hiện mấy thu.
Tam tài, triệt trí, thủ ngu.
Đặng ba lẽ ấy công phu thời dùng.
Có bi có lực có hùng.

Mới phải sức vùng nhẩy biển trèo non.
Một bầu nhiệm, chữ càn khôn.
Tuy duyên quá độ, ai còn dám chê.
Mới tay thủ ký chữ đề.
Bút quê thảo thảo chép biên đề truyền.

In tại nhà in XUA-NAY Nguyễn-hảo-Vĩnh,
60-64, Boulevard Bonard — Saigon

Covare de Zoo Loi
Linh Quan Lian
Gortus Anh Hoi
Village Imprie Xua Nay
16/8/20

Mun